

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

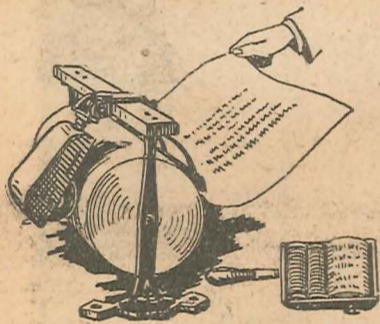
Langfredags-procession gjennom den gamle, maleriske by Florens.

Nu feires paasken over hele jorden og fra alle kirketaarn forkynder klokkenes toner at en av den kristne verdens store høitider er inde. Paasken er fælles i nord og syd, men ceremoniene er forskjellige. Mens Nordens folk henlægger høitiden indenfor kirken og hjemmenes dører, utfolder syd-boerne pragtfulde ceremonier under aapen himmel. Av overordentlig gripende virkning er saaledes de dystre langfredags-processioner hvor prester og lægmænd, iført lange kutter med masker for ansigtet og vokslys i hændene drør i optog til kirken, mens byens høitidsstemte befolkning hilser dem med ærbødighet. Her paa billedet ses en saadan processionen paa bakgrund av Florens' stolte gamle kunstbygninger: det berømte San Michael og Palazzo dell' Arte di Lana.

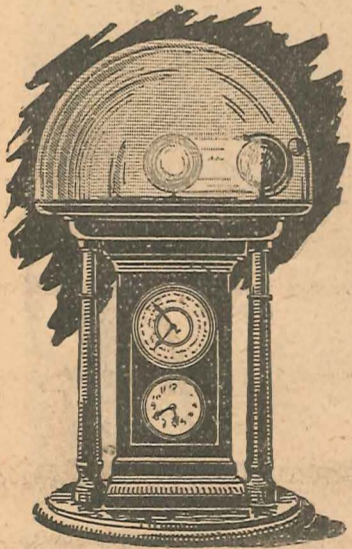
KURIOSITETER

To mænd med verdenskjendte navn, telefonens, fonografens, det elektriske ses paa dette billede. Den ene er den berømte opfinder Thomas Alva Edison, lokomotiv, glødelampens og de levende billeders geniale opfinder. Edison staar tilhøire med hatten i haanden, parat til at bli fotografert af manden til venstre, hvis navn ogsaa — likesom Edisons — er kjendt over hele verden. Det er nemlig den store amerikanske automobilfabrikant Henry Ford. Hvert aar i sommertiden tilbringer de to berømt heder nogen uker sammen i Yama Farms Inn ved Napanoch i staten New York, og det er en scene fra deres ophold her som er forevigtet paa billedet.

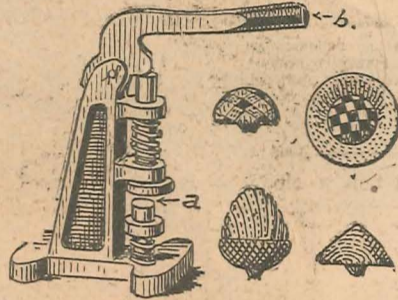

En lilleput-hurtigpresse til anbringe paa stativ, som bærer rullen med indpakningspapiret, er nylig konstruert av et firma i Saint Paul i Minnesota. Den sindrige, lille trykkemaskin bestaar av et hylster, hvori er anbragt en rulle med satsen i gummi-bokstaver og etpar farvevalser, og den anbringes slik at den ved sin egen vekt frembringer avtrykket paa indpakningspapiret, efterhvert som dette tas av rullen. Lilleput-hurtigpressen vil især kunne finde anvendelse ved firmastempning av indpakningspapir.

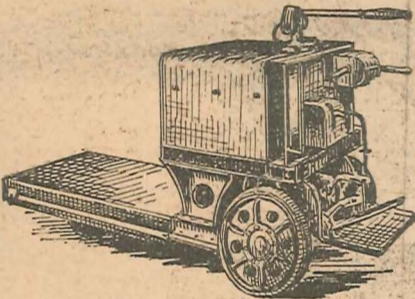

Et astronomisk ur med en sol som virkelig skinner paa jorden, som vandrer rundt om den og derved markerer ikke alene dag- og natskiftet paa jorden, men ogsaa aarsidens veksling, har en urmaker i Illinois nylig fuldført efter fem aars stadig arbeide. Solkulen som sitter i midten, er overtrukket med et selvlysende, fosforescerende stof, hvorfra lysstraalene utsendes mot jordkulen, som ved hjelp av urverket holdes igang, baade om sig selv og om solen. Og utenom jorden dreier maanen sin rømtidig. Ogsaa den er overtrukket

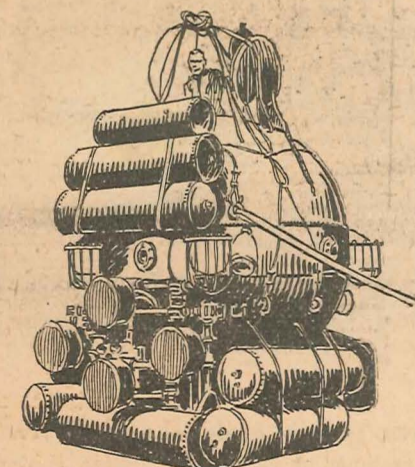
med et selvlysende stof som utsender sine straal mot jorden, saa at apparatet kan vise naar det er maaneskin paa jorden, og naar det ikke er maaneskin. For at gjøre virkningen saa naturlig som mulig, er det lys maanekulen utsender langt svakere end det som kommer fra solkulen. Lysvirkningene (dag, maaneskin, sommer o. s. v.) ses bedst naar den øvrige belysning i værelset er dæmpet. Den nederste av urskivene nedenunder viser almindelig klokkeslet, paa den øverste ses dato og maaned.

Man kan selv betrække sine knapper med klæde av samme slags, som det hvorav ens klær er sydd, naar man er i besiddelse av en liten maskin som den der ses her. Man legger bare en træform av den facon knappen skal ha ind paa jernfoten a, dækker den med et stykke av det tøy man ønsker den skal ha og trykker derefter paa haandtaget b. I løpet av et øieblik er da knappen færdig. Et utvalg av de forskjellige knap-faconer denne maskin ved en let indstilling er istand til at lage, er vist paa billedet.

En selvlastende pakhus-automobil. I Amerika er i den nyere tid selvlastende automobiler kommet i bruk. De er av elektromobil-typen og har en bæreevne av 2½ ton. Plattformen som godset skal hvile paa, er anbragt meget lavt av hensyn til lastningen. Men yderligere kan denne plattform senkes og skyves ind under godset som skal transporteres, hvorefter platformen ved kraft som leveres av automobilens maskin, heves, saa godset kommer til at hvile paa platformen, hvorefter to tjønsen kan finde sted. Hele læsningen tar bare nogen øieblik og utføres med saa stor kraft at selv meget tunge byrder paa denne maate kan bli anbragt paa den selvlastende automobil.

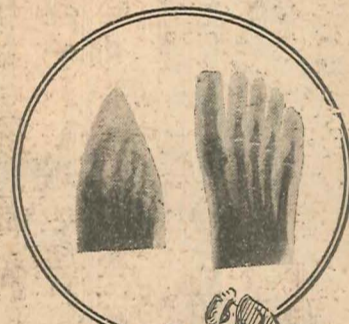

Dykkerkullen, som magnetisk suger sig fast til sidene paa de sunkne skibe, er en ny form for dykkerdragt. Da den er av metal kan den utholde et langt større tryk end en dragt av

gummi, og den kan derfor gaa ned til langt større dybder (100 meter) end dykkere ellers (20 meter). Desuten er den saa stor at flere mand kan arbeide i den ad gangen. Men det merkeligste ved den er, at den magnetisk kan suge sig fast til sidene av de vrak man vil hæve. „Sugekoppene“ er de fire bufiggende fremspring som ses til venstre paa billedet. Gjennem kabler mottar dykkerkullen elektrisk kraft dels til denne fastsugning, dels til drivning av boremaskiner, ved hjelp av hvilke der gjøres huller i skibssidene, hvorefter kroker med lanker anbringes i hullene. Lænkene er forbundet med pontoner, som naar de pumpes læns hæver sig og tar vraket med sig.

I tropene staar maanesegiet vandret og kan, naar det ses over en mellemgrund av vand, ta sig ut som en gylden baat, en guldgondol som svømmer paa det blaa hav og derfor frembyr et skue, som aldrig undlater at henrive en europæer til den høieste begeistring ved dette uventede syn. En anden merkelighet som staar i forbindelse med det nævnte, er at naar maanen er i første kvarter, vil den paa steder som ligger syd for ækvator ha samme figur, som den har hos os naar den er i sidste kvarter, og omvendt.

Røntgenstraalene som hjælper ved ekspedition i skotøiforretninger i flere av skotøiforretningene i Amerikas storbyer kan man nu bli betjent ved hjelp av Røntgenapparater. Et apparat som spesielt er konstruert til dette bruk ses paa billedet. Kunden (damen tilhøire) staar op paa en forhøining og sætter sine føtter ind i apparatet, hvorefter baade kunden selv og forretningens ekspediterer ved at kikke ind i apparatet kan se om de sko eller stovler, som kunden har valgt, virkelig passer til foten eller om de presser fotens ben sammen paa en unaturlig maate. Paa billedet ses oppe til venstre hvorledes en unaturlig sammenpresset fot tar sig ut i Røntgenapparatet, mens billedet tilhøire i cirklen viser fotbenenes naturlige stilling paa en fot uten sko. Slik — eller saa nær som mulig — bør ens fot ta sig ut naar man med en ny sko paa betrakter den i Røntgenapparatet.

Historiens styggeste kvinde har man kaldt hertuginde Margareta av Kärnten og Tyrol, som var født i begyndelsen av det 14. aarh. som eneste barn av hertugen av Tyrol. At hertuginde bærer sin berømmelse som historiens „styggeste kvinde med rette viser et blik paa hendes billede. Hun er bl. a. blitt malet av Mona Lisas navnkundige mester, Leonardo da Vinci, — dog ikke efter levende model. Man ser altsaa her den merkelighet at den samme kunstner har malet saavel verdens skjønneste kvinde (Mona Lisa) som verdens styggeste kvinde — damen som er avbildet her.

Pingvin-mennesket. I en saa liten mækelig stilling som den, manden paa billedet gaar i — med vinkelbøiet krop og med hodet rettet forover — er man nødt til at bevæge sig naar man er ute for en av de rasende orkaner som saa ofte hjemsøker egnene omkring Sydpolen. Disse ugjestlige landmasser har man kaldt Antarktis, jordens sjette verdensdel, og deres naturforhold er indgaende blitt skildret i det store verk, „Liv og død ved Sydpolen“ som den australske polarforsker Douglas Mawson nylig har utsendt, og hvorfra det her gjengitte billede, som i al sin enkelhet er saa talende, er hentet.

Gjennem denne bygning gaar jordens førstemeridian. Det er nemlig det verdensberømte observatorium i Greenwich nær London. Et steds længdebilighet paa jordoverflaten angis oftest i forhold til Greenwich-meridianen med tilføielse av, om stedet ligger øst eller vest for førstemeridianen gjennom Greenwich. Ogsaa ved den saakaldte zonetid, som nu er indført i de fleste europeiske land, spiller førstemeridianen gjennom Greenwich en rolle. Hele jorden er delt i 24 time-zoner som er like store. Første zone er Greenwich-zonen. Her følger „vesteuropæisk tid“, og denne brukes foruten i England ogsaa i Holland og Belgien. I hele den følgende zone mot øst er klokken nøjagtig en time mer. Her følger „melleuropæisk tid“, nemlig i Skandinavia, Tyskland, Østerrike, Schweiz og Italien. Næste zone mot øst har „østeuropæisk tid“ som er to timer senere end Greenwich-tiden. Den benyttes bl. a. i Rusland.

Historiens styggeste kvinde har man kaldt hertuginde Margareta av Kärnten og Tyrol, som var født i begyndelsen av det 14. aarh. som eneste barn av hertugen av Tyrol. At hertuginde bærer sin berømmelse som historiens „styggeste kvinde med rette viser et blik paa hendes billede. Hun er bl. a. blitt malet av Mona Lisas navnkundige mester, Leonardo da Vinci, — dog ikke efter levende model. Man ser altsaa her den merkelighet at den samme kunstner har malet saavel verdens skjønneste kvinde (Mona Lisa) som verdens styggeste kvinde — damen som er avbildet her.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 12.

Torsdag 24. mars 1921.

45 aarg.

En petroleumskilde staar op av joraen,

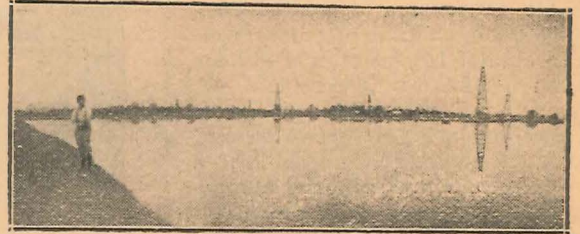
og det naender at den har en saa voldsom kraft at den springer indtil 200 meter iveiret. For straks at fange og læmme kilden og faa oljen ledet til beholderne sætter en arbeider en kapsel paa et rør som er drevet ned i sprængschakten. Arbeideren er klædt som en dykker i gummiklær og med hjelm, den sidste for at beskytte ham mot den giftige gas som staar op av jorden sammen med oljen. Denne gas brer sig ut over landskapet og bevirker at alt som findes av sølv indenfor en radius av 30 kilometer blir sort. — Originaltegning av Cyrus Cuneo. Eneproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Petroleum, tidens kraftkilde.

(Til ovenstaaende billede.)

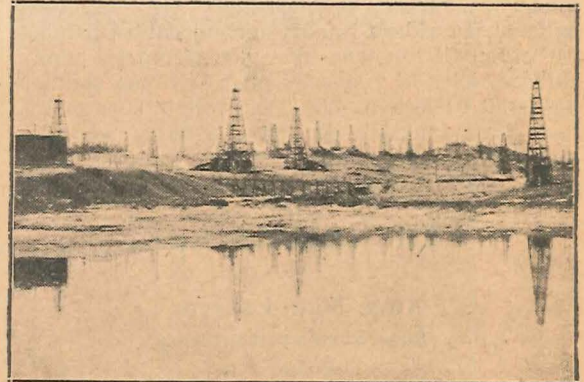
I hundreder av aar lette statene efter guld. For det røde metal blev der ført krige, utsendt

ekspeditioner, svellet og stridd. De store opdagelsesekspeditioner i det 15., 16. og 17. aarhundre foregik næsten udelukkende for at finde guld. En ny periode saa menneskenes kamp om kulgrubene. Nu er parolen: Vi maa ha oljebrønder, oljemarkene, vi maa være herre over

En petroleumskilde i Meksiko, utgrave i jorden og indeholdende 75 millioner liter olje. I bakgrunden ses de høie derricks som er bygget over hvert borehul.

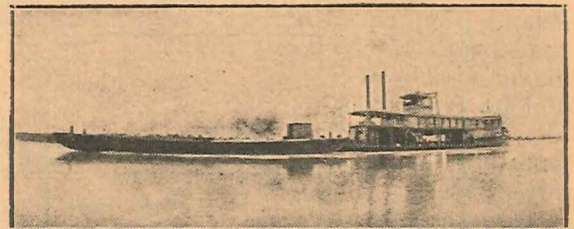
tidens store kraftkilde: petroleum. Med petroleum driver man motorskibene over havene, lokomotivene fyres med olje, motorer arbeider ved oljens kraft, fabrikker, kraftstationer, plogen paa marken, fiskerens baat, alt gaar med petroleum. Den som kan kontrollere oljeproduktionen og sørge for sig selv først har ogsaa den økonomiske magt over jorden. Naar Nordamerikas fristater søker at faa den politiske

Fra de store oljemarker „Bakersfield“ i Kalifornien, som eies av „Standard Oil“. Over hvert av borehullene er reist en „derrick“, og disse trætaarn ses over hundreder av kvadratkilometer.

indflydelse i Meksiko er det, fordi dette land eier nogen av verdens rikeste oljekilder, naar franskmænd og englændere er uenige om Mesopotamien, er det for oljekildenes skyld og naar der baade fra Amerikas og Englands side forsøkes handelsforbindelse med Sovjet-Rusland, ligger de samme aarsaker bak. Spørsmålet om oljen er det altoverskyggende, det almægtige økonomiske spørsmål i vore dager.

Der forekommer petroleum i alle fem verdensdeler. I Australien og Afrika har boringene bare git smaa resultater; i Asien finder man petroleum baade i Birma, i Persien og i Mesopotamien; i Europa findes der litt i Frankrike og i Tyskland, massevis i Rumænien, hvor oljen er blit landets største rigdomskilde efter kornet, og endelig i Kaukasus hvor Baku er et av jordens største kenter for utvinding av olje. Men den største rigdom av petroleum eies av Nordamerika og Meksiko. Disse to statssamfund er langt de største producenter av olje og saafremt der ikke uformodet findes nye, rike kilder i andre verdensdeler vil De forenede Stater for en uoverskuelig tid være verdens hoved-

Petroleum transporteres i Meksiko i store tankprammer, som med flatbundede hjuldampere slæpes paa elvene fra oljemarken til utskibningshavnen.

leverandør og bestemme prisen og fordelingen. Det er for at kunne hævde baade sin økonomiske magt og sit herredømme paa havet, at England i vor tid er nødt til at se sig om efter alle den gamle verdens oljekilder og søke at erhverve sig ialfald en rundelig andel i dem.

Petroleumsutvindingen gaar nu for sig paa lettere maate end tidligere. For bare en menneskealder siden kunde det hælde at en oljekilde kom i brand, eller at den fløt ut og ikke var til at lede i leie. Nu har ingeniørerne lært at tømme den ubændige kraft som en kilde ofte har. Over borehullet bygges et højt stillas, den saakaldte „Derricks”, og naar man er naadd ned til de oljeførende lag drives et brøndrør med sikkerhetskapsel ned i schakten. Ofte staar petroleumen op med en saa voldsom kraft at den reiser sig som et springvand paa etpar hundre meters højde. For at fange oljen sendes en mand som er klædt som dykker og med hjelm paa hodet, til kilden hvor han skruer den regulerende hætte paa røret. Under arbeidet pumpes der luft til ham som til en dykker. Hjelmen beskytter ham baade mot oljen og mot den bølge av gas som staar op av borehullet sammen med oljen. Fra derrick'en ledes petroleumen i lange ledninger til beholderne hvor den opmagasineres til den renses og gaar saa videre i andre underjordiske ledninger enten til havnene hvor den pumpes i tankskibene, eller til cisternevogner som paa skinner kjøres ut til forbruksstedene. I alle havner møter man disse tankskib og paa alle baner ser man cisternevognenes lange tog.

Taushetens aak.

Av
Amy Mac Lauren.
Autorisert oversættelse.
(Sluttet.)

Mrs. Maynards tilstaaelse var ikke saa stor overraskelse for Nanny som den hadde været det for Jack. Hun hadde hele tiden været fast overbevist om at hun var en falsk kvinde.

Brevet var meget kort. Hun læste det uten at gjøre nogen bemerkning og la det tilbake i konvolutt.

Hun iagttok sin mand mens han gik frem og tilbake uten at si noget. Saa sa hun med en stemme som næsten var bydende:

„Jack, kom hit!”

Han adlød og hun trak ham ned ved siden av sig. Han adlød hende motstræbende og saa tvilende paa hende.

„Jeg er ikke i stemning til at tilgi,” sa han. „Det gjør jeg aldrig.”

Hun strøk sin haand gjennom hans haar. Han hadde skjovet det op fra panden og det fik ham til at se meget sint ut.

„Du maa ikke være saa sint paa dig selv,” sa hun. „Det

En miniatursamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Jean Bart hverver sjøfolk i Dunkerque. Elter maleri av Demont-Breton. Jean Bart er Frankriges romantiske, eventyrlige sjøhelt. Alle tapre og gale streker tillægges ham og utallige er de historier som fortælles om ham. Han var født som søn av en fiskerfamilie i Dunkerque, kom tilsjøs, kjæmpet sig op til baatsmand, løytnant og kaptein og deltok i Ludvig XIV's kriger mot England med stor bravur, snart som reguler orlogskaptein, snart som dumdrislig kaper. Han gjorde England megen skade, blev tatt tilfange, flygtet og var snart paa sjøen igjen. Kong Ludvig XIV holdt meget av den kjække, uforfærdede sjøgut og hadde stadig moro av at se sjømandens brudd paa etiketten og hofskikken. Jean Bart likte bedst at ha folk fra sin egen hjemstavn, Dunkerque, ombord paa sine skiber, dels fordi han kjendte deres vaner, dels fordi de føndt det like rimelig at han ga dem tredive slag tamp ved masten naar de hadde været ulydige, som at han ga dem en ekstra skilling naar de hadde opført sig tappert. Og naar han og hans hverver stillet bordet med skibsboken op ved havnen i Dunkerque, var der altid sjømand nok til at melde sig under hans vimpel. Jean Bart levte fra 1651 til 1702.

tillater jeg ikke. Du mente at du handlet riktig. Det var din samvittighet som fik dig til at gi det taushetsløfte, Jack.”

„Samvittighet? Pokker ta min samvittighet!” utbrøt han heftig. „Man har samvittighet for at den skal lede en til det rette, ikke sandt? Og min førte mig paa vildspor — til det onde.”

Hun svarte ved at lægge armene om hans hals.

„Jack, jeg ber dig om at si at der er en du tilgir —”

„Nei, jeg vil ikke,” svarte han.

Hun la haanden like ind til hans øre og gjentok spørmaalet blødt og ømt, som et kjærtegn.

„Hvorledes kan du be mig om at tilgi hende?” sa han. „Jeg kan ikke, Nanny.”

„Det er ikke en hende — det er en ham,” hvisket hun. „Jeg ber dig om at tilgi dig selv, Jack. Si at du gjør det. Jeg blir ikke lykkelig før.”

De saa tause ind i hverandres øine og hun saa vreden langsomt dø ut av hans.

Han drog hende fastere til sig, og hans hode faldt ned paa hendes skulder.

„Saa la det være som du vil,” sa han stille.

Hun hvilte kindet mot hans haand.

„Det ser ikke ut som om der er flyttet en eneste ting. Hvem har passet paa alt sammen i denne tiden?”

„Det har jeg,” svarte han kort. „Her fik ingen komme ind uten jeg. Og jeg kom her ikke ofte,” tilføiet han. „Bakefter følte jeg mig altid saa nedtrykt. Jeg sendte dem først nøklene forleden for at kabytten kunde bli gjort istand til dig.”

Da de forlot kabytten la Nanny sin haand i hans.

„Vi vil først gaa ind og se til vor lille skat. Jeg haaber hun sover trygt.”

De listet sig stille ind, men Mrs. Craggs var altfor paapasselig til ikke at høre døren bli aapnet og lukket, og hun reiste sig da de kom ind.

Nanny rakte hende haanden og bøide sig over det lille krøllete hode som laa paa puten.

„Hun vaakner ikke fordi vi er herinde,” sa hun med dæmpet stemme. „Hun er vant til at vi snakker naar hun sover. Hvad synes De om hende, Mrs. Craggs?”

Mrs. Craggs var irsk og hadde kjendt Jack fra han gut.

„Hun er kaptein Adairs uttrykte billede,” sa hun.

XXVI.

Farvel til Pittivie.

Det var blit mørkere; kabytten laa i skumring undtagen der hvor den elektriske lampe spredte sit lys.

Endelig løftet Nanny hodet og spurte:

„Seiler vi, Jack?”

„Ja, vi har seilt en time eller to,” svarte han.

„Aa —” utbrøt hun, „hvad vil de tro paa Pittivie?”

„Jeg har telegrafert til dem,” svarte han.

Han reiste sig og gik bort til et av vinduene og saa ut.

„Det regner ikke mer,” sa han. „Det er en vidunderlig aften. Har du lyst til at gaa med op paa dækket?”

„Ja,” sa Nanny.

Han saa paa hendes hvite morgenkjole, aapnet et av skapene som var murt ind i kabyttsveggen og tok frem en lang blaa klæskaape.

„Hvorledes vet du hvor du skal finde alt mit tøy?” spurte hun da han hjalp hende med kaapen.

Nannys ansigt uttrykte stor forbauelse.

„Det har jeg aldrig hørt før,” sa hun.

„Det er dog sandt,” sa Mrs. Craggs. „Men De har aldrig set kapteinen da han var en slik liten ting. Saa det er ikke saa rart at De ikke ser likheten likesaa godt som jeg.”

Hun betraktet barnet kritisk.

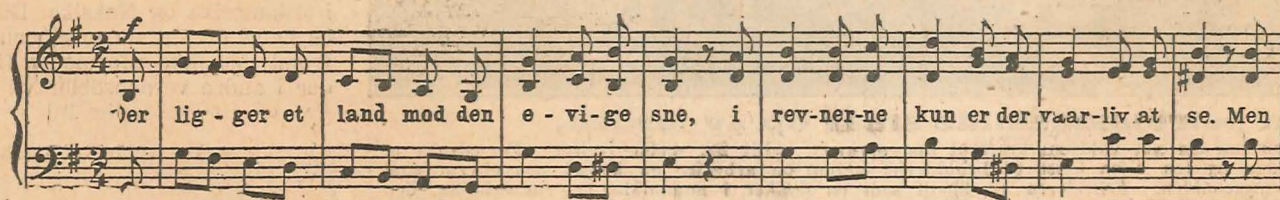
Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering.

Melodi av Nordraak.

Der ligger et land mot den evige sne —

Tekst av Bj. Bjørnson.

„Gud velsigne dig, min lille skat, men du er din far op ad dager,” mumlet hun. „Jeg har jo baaret ham paa mine armer da han ikke var større end du.”

„Nu kan De jo indbilde Dem at De gjør det igjen,” sa Jack. „Vet De, at vi bortfører Dem, Mrs. Craggs? De maa finde Dem i at være bundet til ‚Katinata’ i de næste seks maaneder.”

„Som om der var et sted jeg heller vilde være!” svarte hun og da han forlot kahytten saa hun efter ham med taarer i øinene.

Der var mildt og lunt oppe paa dækket og Jack gav ordre til at der skulde bringes op stoler for at de kunde se indover mot kysten eftersom de gled forbi.

Han drog hætten paa kaapen over Nannys hode og pakket et varmt teppe om hendes føtter. Hun saa ham gaa bort til kaptein Craggs og diskutere noget med ham, og da han kom tilbake og satte sig ved siden av hende sa han:

„Vet du hvor vi skal hen?”

„Nei — hvorhen?” spurte hun.

„Om en time vil vi være ret ut for Pittivie. Vi gaar saa nær vi kan uten risiko og jeg tænker vi vil være istand til at se slottet tydelig.”

„Gid vi kunde sende op raketter og si

„Om en time vil vi være ret ut for ‚Pittivie,’” sa Jack.

farvel til dem paa den maaten,” sa Nanny. „Jeg føler mig saa skamfull over at være rømt.”

Jack lo.

„Og faa redningsbaaten til at sætte ut for at se hvad som er iveien? Nei, vi maa nøie os med at ønske dem farvel i vore hjerter. Gud velsigne dem alle,” tilføiet han alvorlig.

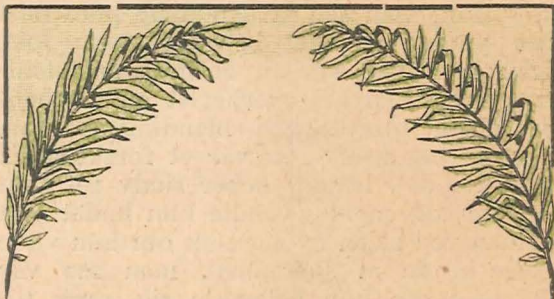
Nanny var den første som opdaget omridsene av slotsklippen, og hun kunde tælle hvert vindu i slottet ledet av deres blinkende lys.

Hendes hjerte var altfor fuldt til at hun kunde si noget og Jack saa at hun hadde taarer i øinene.

Lsyene kom og gik langsomt. Fyrtaaret paa Mag Island sendte sine flakkende glimt over vandets mørke overflate, men saa blev ogsaa de svakere og svakere og forsvandt tilsidst helt i mørket.

Haand i hånd stod disse to hvis kjærlighet hadde staat saa haard en prøve og som nu var knyttet til hverandre med baand som var endda sterkere og helligere end før. De stod hensunket i en taushet som ingen av dem ønsket at bryte, for denne taushet var ingen byrde. Det knugende aak var borte. Det var en taushet fremkaldt av fuldkommen tillid og av en kjærlighet som var blitt prøvet gjennom lidelser.

Ende.

Paaske —!

Hvem kan veie Jesu smerte, da, paa korset hængt, al hans hjertes rike ømhet var i støvet slængt, — da han, i sin vaande klaget imot dødens nat: „Ak, min Gud, min Gud, vi har du mig saa helt forlatt —?”

Jesu blod — hvem skjønner ret den offervillighet, der med disse dyre draaper randt langs korset ned — Kjærlighet som neppe fattes strømmet fra hans saar, da den syndefri blev smædet med forbryderkaar.

Livets medgang, gode dager, lykkens gyldne lyst, søker ikke korssets skygge, trenger ei til trøst — Sommerfuglen paa sin flagren imot duft og sol, aner neppe nok om savnets dunkle natfiol.

Den, først, hvem en smerte naglet til et martertræ, drager blidt langfredagskorset mot sit trygge læ — Der faar hjertet tid at stilne sine vilde slag, der vil fred fra himlen tvinge syke sjæles jag.

Der tør den hvem uret bastet haabe paa sin ret. Over gift fra slangebittet daler himmelsk tvæt — Ung og gammel, mand og kvinde, ja, selv barnets ve, kan fra korssets fot mot paaskens store under se —!

For de kostelige draaper fra den renes blod, bølger over dødninghaven som en blomsterflod — Som en strøm av blide liljers morgengyldne lys, der bortveirer klippegravens sidste kuldegys.

Krist korsfæstet, Krist opstanden, det er a og ø — helsebod imens du lever, trøst naar du skal dø — Hans ufattelige ømhet fylder altets hvælv, Men din plads, paa knæ ved korset, maa du ville selv —!

B. T.

Den mægtige fiende.

Av
Guy Thorne.

Den „skjønne ubekjendte”.

Omtrent en halv time før dørene til Parthenon teater blev aapnet kom Douglas Ward gaaende nedover gaten bortimot teatret. Han var en høi, kraftig bygget, glatraket ung mand med en ørneagtig næse, sort krøllet haar og mørkeblaa øine.

For øieblikket gik han med hændene dypt begravet i lommene paa sin frak; hatten var trykket nedover øinene paa ham og han var temmelig blek og hadde et alvorlig, litt ængstelig uttryk i ansigtet. Han hadde nu naadd facaden av teatret, hvor store løkter lyste og plakatene meldte den tre hundrede opførelse av „Fløielsmasken” — et drama som hadde gjort stor lykke i London og hvori han selv spilte en mindre rolle.

Med et træt suk gik han forbi teatrets facade og op gjennom en trang gang til siden av bygningen. Midt i gangen hang der en rød løkt og paa den var der malt: „Indgang til scenen”.

Douglas skjøv svingdørene op med benet og kom ind i en stengang. I den ene enden var kontrollørens lille avlukke, forsynt med et glasvindu. Kontrolløren var netop ifærd med at drikke en kop te som han hadde laget sig paa sit spritapparat.

„Er der kommet nogen brever til mig, Parker?” spurte Douglas.

„Nei, Mr. Howard, der er ingen brever til Dem.”

Douglas Ward — hans teaternavn var Basil Howard — aapnet en anden dør og gik ned ad en trap til sit paaklædningsværelse som han delte med Walter Harrison, en meget dygtig karakterskuespiller som spilte i samme stykke.

Han var netop begyndt at klæ sig om da Walter Harrison kom ind.

„Naa, har du faat gjort det?” spurte Harrison.

Douglas nikket mens han tok paa sig de hvite silkestrømpene og knæbenklærne som hørte til hans rolle.

„Ja,” svarte han, „og jeg burde ha gjort det for længe siden. Jeg har skrevet et brev til min far og bedt ham tilgi mig, og jeg fortalte ham at jeg nu godt kunde klare mig selv. Du vet, jeg forlot ham i vrede for to aar siden fordi han bebreidet mig den maaten jeg hade opført mig paa. Han hadde fuldstændig ret. Nu, da jeg kan klare mig selv er jeg blitt klokere. Og hvor rik han end er ønsker jeg ikke penger av ham. Jeg ønsker bare hans tilgivelse.”

„Og den faar du nok,” svarte Harrison. „Jeg tror ikke du faar brev iaften — det vilde være for meget forlangt, men imorgen kommer det nok, og det blir en lykkelig dag for dig. Tænk ikke mer paa det.”

Douglas Ward var søn av general Sir Charles Ward, en rik baronet, som hadde vundet sin høie militære rang i en usædvanlig tidlig alder, og som derefter hadde tilbragt mange aar paa opdagelsesekspeditioner i ukjendte land. Douglas var hans eneste søn. Han var bilt opdraget i Eton og var derefter sendt til Oxford. Hans skolegang hadde været tildels mislykket, og i Oxford hadde han levet letsindig og ødselt.

I et anfald av ubehersket vrede hadde han forlatt sit fædrenehjem i Chelsea, hadde hverken villet se sin far eller skrive til ham og var gaat til teatret hvor han efter

mange omskiftelser omsider hadde faat en liten rolle i et stykke.

„Det haaber jeg, Walter,” sa han som svar paa sin vens utførelse. Saa skjøv han resolut tanken paa sine privataffærer fra sig, forlot paaklædningsværelset og gik nedover stentrappen, aapnet en svingdør og kom ind paa scenen — en vakker fremtoning med sit pudrete haar og sit prægtige livre. Han spilte en tjenerrolle, og skjønt han hadde litet at si var han inde paa scenen næsten uavbrutt og hele stykket.

Idet Douglas kom ind gjennom svingdøren paa den ene siden av scenen kom Walter Harrison ind fra den motsatte siden, og i det samme ringte en klokke, teppet gik lydløst op og spillet begyndte.

Douglas og hans ven var de eneste optrædende paa scenen da teppet gik op. De hadde en kort scene paa tre minutter — en slags indledning til stykket — og de utførte den med det sedvanlige liv og fart. Saa traadte under en bifaldsstorm Mr. Herbert Storm, den berømte skuespiller og teatrets indehaver, ind paa scenen, og Douglas og Walter hadde ikke mer at gjøre.

I de neste fem minutter var det Douglas' opgave at staa ubevegelig ved døren i midten av scenen litt tilbake. Han indtok sin vante plads og saa utover tilskuerpladsen.

Hans øine vandret bort til logen tilvenstre for scenen — dit hadde hans øine søkt i de sidste tre aftener.

Der var hændt merkelige ting i den sidste uken.

De sidste tre aftener hadde der netop i denne logen sittet en overordentlig vakker dame paa omtrent firti aar.

Damen som hadde en yppig masse av glinsende rødt haar, klare rolige øine, hvor likesom en skjult ild luet, hadde sittet alene i logen uten tilsynelatende at vise særlig interesse for spillet. Hun var helt klædt i sort, meget elegant og med funklende juveler om hals og armer.

Men skjønt hun hadde vist liten interesse for spillet saa hadde hun like fra den første aften umiskjendelig betragtet Douglas med stor oppmerksomhet. Naar han i nogen minutter stod stille — hvilket han flere ganger maatte gjøre under spillet — forblev hendes øine fæstet paa ham og ham alene. Hun hadde aldrig smilt til ham eller gjort ringeste tegn til ham. Hun gjorde øiensynlig ikke forsøk paa at tiltrække sig hans oppmerksomhet. Alle skuespillerne og skuespillerindene hadde lagt merke til hende, og den „skjønne ubekjendte” var det staaende samtaleemne bak kulissene.

Douglas fæstet øinene paa logen, og skjønt han prøvet at bevare sin ubevegelige stilling kunde han ikke forhindre at det gav et voldsomt ryk i ham av forbauselse over det han saa.

Damen var der som sedvanlig; hun hadde bøiet sig litt frem og betragtet ham med sine store, rolige øine. Men ved siden av hende sat en ung pike klædt i cremefarvet silke. Ansigtets oval var aldeles fuldkommen, og ansigtsfarven hadde en gylden tone, skjønt haaret som stod som en lysende krone om hendes lille velformede hode, hadde en farve som modent korn. Den unge pikes øine var sterkt blaa — likesaa blaa som Douglas' egne øine — og læbene var vakkert formet og let adskilte. Av en eller anden uforklarlig grund begyndte Douglas' hjerte at banke

voldsomt. Han saa at den unge pike med det yndige ansigtet betragtet ham fast. Snar som han var til at læse ansigtsuttrykk følte han sig overbevist om at hendes ansigt uttrykte en blanding av forbauselse og uro. Der var et forskrækket uttrykk i det, hendes læber skalv ret som det var, og engang vendte hun hodet mot damen ved siden av sig som om hun vilde gjøre hende et spørsmåal, men saa var det som om hun betenkte sig, sank tilbake i stolen og iagttok Douglas endda mer oppmerksomt end før.

Og saa var der en tredje overraskelse. Foruten disse to var der en tredje person i logen, men han sat litt tilbake. Douglas kunde først ikke skjelne personen klart, men litt efter litt saa han at den tredje tilskueren i logen var en mand, en

En havfrue.

høi mand av et umaadelig omfang og med et stort, glatraket ansigt. Ansigtet lyste blekt og hvitt i logens mørke. Hodet var dækket av hvitt haar som laa i tykke lokker, og der var noget ildevarslende, næsten abnormt i hans store, hvite ansigt.

Ogsaa denne mand saa paa Douglas. Teppet gik ned for første akt. I anden akt hadde Douglas ingenting at gjøre. Han sat alene i sit paaklædningsværelse og røkte. Han følte sig træt og ængstelig. Harrison som bare optraadte i første akt hadde klædt sig om og var gåt hjem.

Scenen i tredje akt forestilte et forværelse til den store balsal i Whiteholls palads. Selve balsalen saa man ikke, men man hørte musikken i det fjerne og man saa parrene passere forbi en buedør i forværelset.

Douglas hadde sin plads i en liten korridor som førte til forværelset. Han hadde indtatt sin stilling da teppet gik op og gjestene begyndte da defilere ind til balsalen. Med en følelse av stor lettelse, som om en tung byrde var tat fra ham, men ogsaa med overraskelse, saa han at logen var tom. — Den skjønne ubekjendte og den endda vakrere unge pike var forsvundet like mystisk som de var kommet.

Douglas' hender blev feberagtig varme, og hans første følelse av lettelse forandret sig til noget ganske andet. Han tænkte ikke mer paa den vakre kvinde som saalænge hadde beskjeftiget hans

tanker. Men den unge piken, den yndigste unge pike han nogensinde hadde set, med sit skjære blomsterlignende ansigt og sine søte øine som hadde set paa ham med et — som han hadde syntes — merkelig uttrykk av deltagelse — hvor var hun? Var hun for alltid forsvundet for hans syn? Vilde han aldrig mer faa se hendes ansigt med de fine ovale træk som han aldrig kunde glemme? Vilde han aldrig —

Der la sig et øieblik som en taake for hans øine og da den forsvandt saa han til sin bestyrtelse at den høie, korpulente mand var vendt tilbake til logen alene og stod i et hjørne av den, delvis skjult bak et gardin hvorfra han betragtet ham med et koldt, stivt blik.

Douglas iagttok hver av hans bevegelser nøie. Langsomt og koldblodig tok manden en teaterkikkert op fra en stol — Douglas la merke til at den i størrelse harmonerte med manden selv — det var en veldig kikkert hvis glas næsten var saa store som en feltkikkert.

Manden la omhyggelig kikkerten paa kanten av logen — den brede kant som vendte mot scenen. Efter at ha kastet et flygtig blik paa Douglas og fra ham tilbake til kikkerten flyttet han den slik at den laa litt paa skraa paa kanten og pekte ret imot den unge mand. Et øieblik efter var logen tom. Douglas stod som naglet fast til gulvet. For tilskuerne maa han ha set ut som et pragt-eksemplar av en tjener, skjønt hans sind var i sterkt oprør. Hvad betydde dette? Hvad var det for mystiske mørke handlinger som var igjære? Han følte sig fast overbevist om at han hadde hat en fiende for sig, men han var ute av stand til at finde ut av mørket. Bak scenen spiltes der en smegtende valsemelodi, og i et hjørne av forværelset stod primadonnaen og fortalte med lav, harmdirrende stemme sin elskede om skurkens rænker og intriger. Om et minut vilde skurkens stikord bli uttalt, den store duelscene vilde finde sted og Douglas vilde være fri for idag.

Han hørte som en drøm musikken og de velkjendte ord. Hans øine var stadig fæstet paa logen som nu laa der som et tomt, mørkt rum.

Hvilke hemmeligheter hadde den indeholdt? Paa hvilken mystisk maate var de mennesker som hadde sittet i den forbundet med hverandre, og hvad vedkom de ham? For han visste med sikkerhet — han følte det paa sig at dette var forspillet til noget mystisk og merkelig. Hvad kunde det bety?

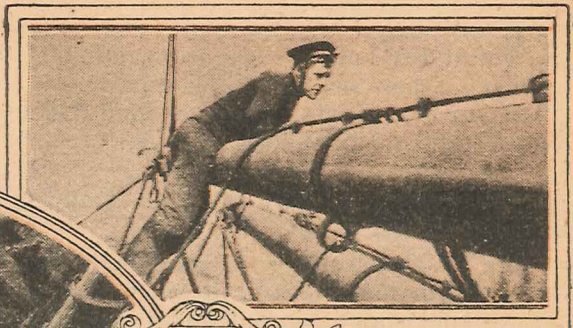
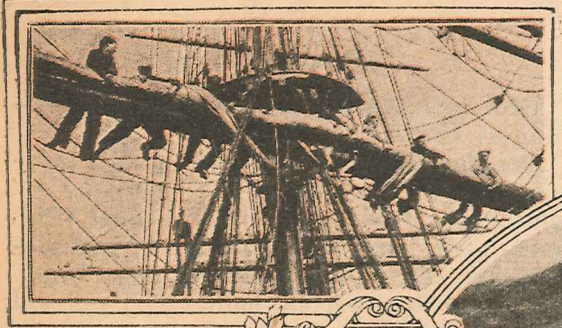
Hans øine faldt paa teaterkikkerten. Dens glas saa ut som to store, glødende øine som iagttok ham; i hans ophidsede tilstand forekom de ham som spioner som var efterlatt der av de mystiske gjester for at holde øie med ham.

Og mens han endda stirret paa kikkertens glas, hændte der noget.

Der lød en sagte surrende lyd — som naar et ur skal til at slaa.

Fra kanten av logen blev en liten, skinnende gjenstand omtrent som en glaskule skutt ut mot scenen. I et sekund saa Douglas — men ingen andre end han — denne gjenstand ganske tydelig i skinnets rampelyset, idet den passerte over lamperne og faldt. Saa var der noget som rammet ham i brystet som et slag. Han hørte en høi, drønende lyd, saa rummet hvori han befandt sig svaie frem og tilbake og

Havets „fjeld“.

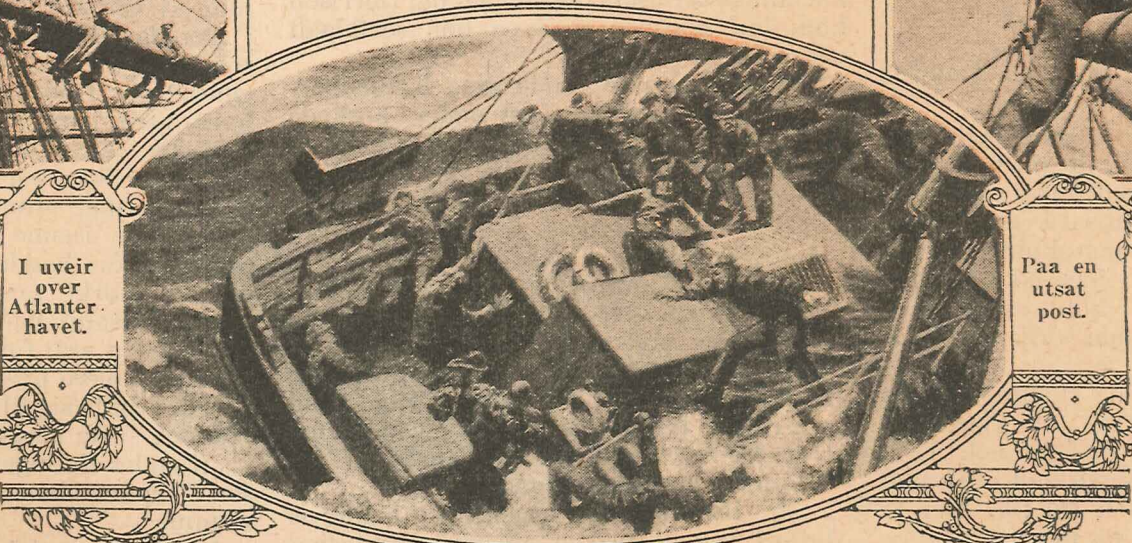

I uveir over Atlanterhavet.

Paa en utsat post.

Foran i bladet fortæller lidt om en ørkenstorm's frygtelige virkninger. Her viser nogen billeder orkanen som raser over det vilde verdenshav, naar den sætter ind i hele sin væld og reiser mægtige bølger over den skumpiskede havflade.

Der gaar fra gammel tid fantastiske fortællinger om hvor høje bølgerne paa de store oceaner kan bli; dis-

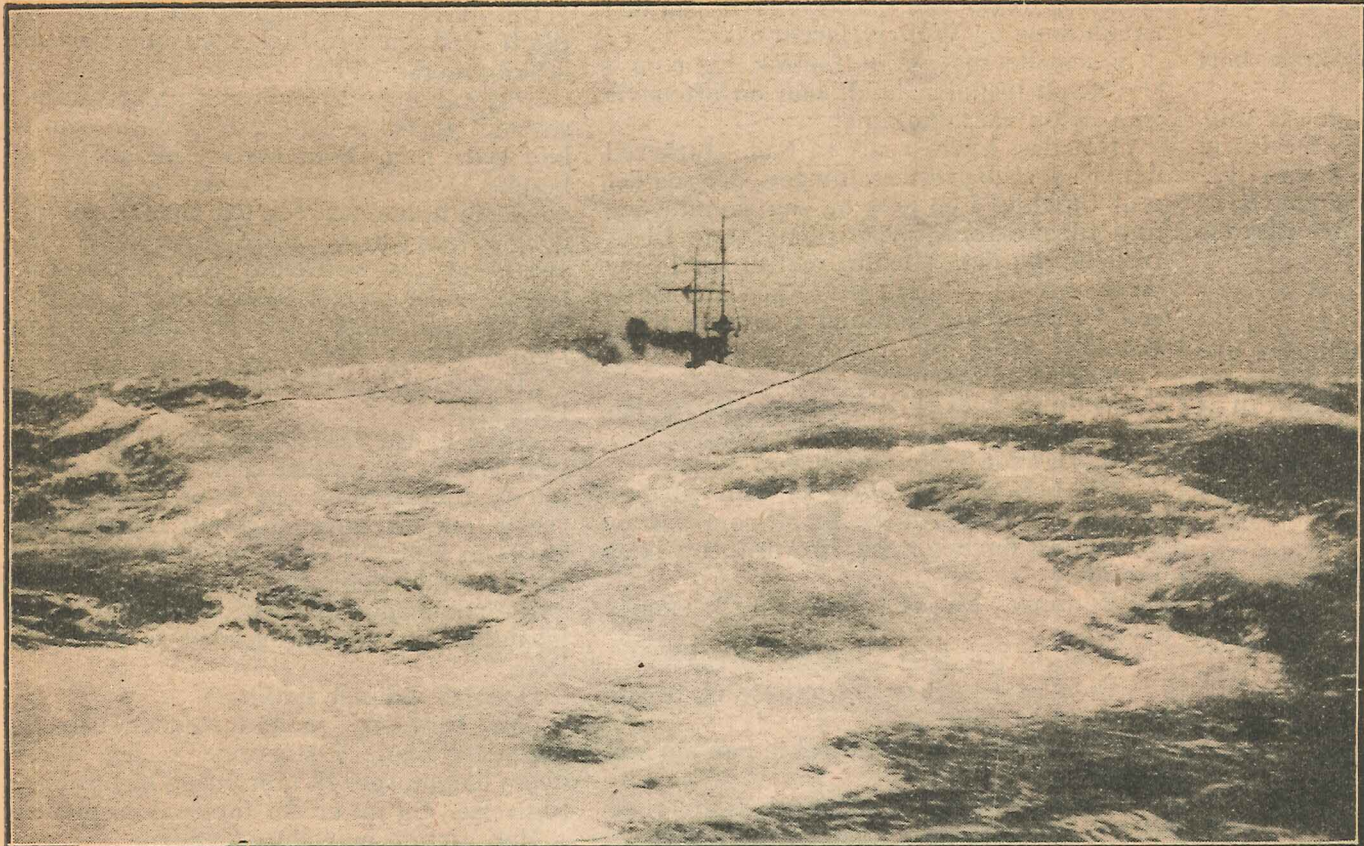

Ladningen skylles overbord.

Noagtige maalinger av bølgehøider har imidlertid vist at alle disse beretninger er høist overdrevne. Gjennemsnittlig er bølgenes høide 2-3 meter naar vinden har normal hastighet; en stiv kuling kan faa bølgerne til at bli 5 meter og i orkanagtige stormer kan bølgerne vokse til 9-12 meters høide. 12 meter er foreløbig hoiderekorden for en bølge.

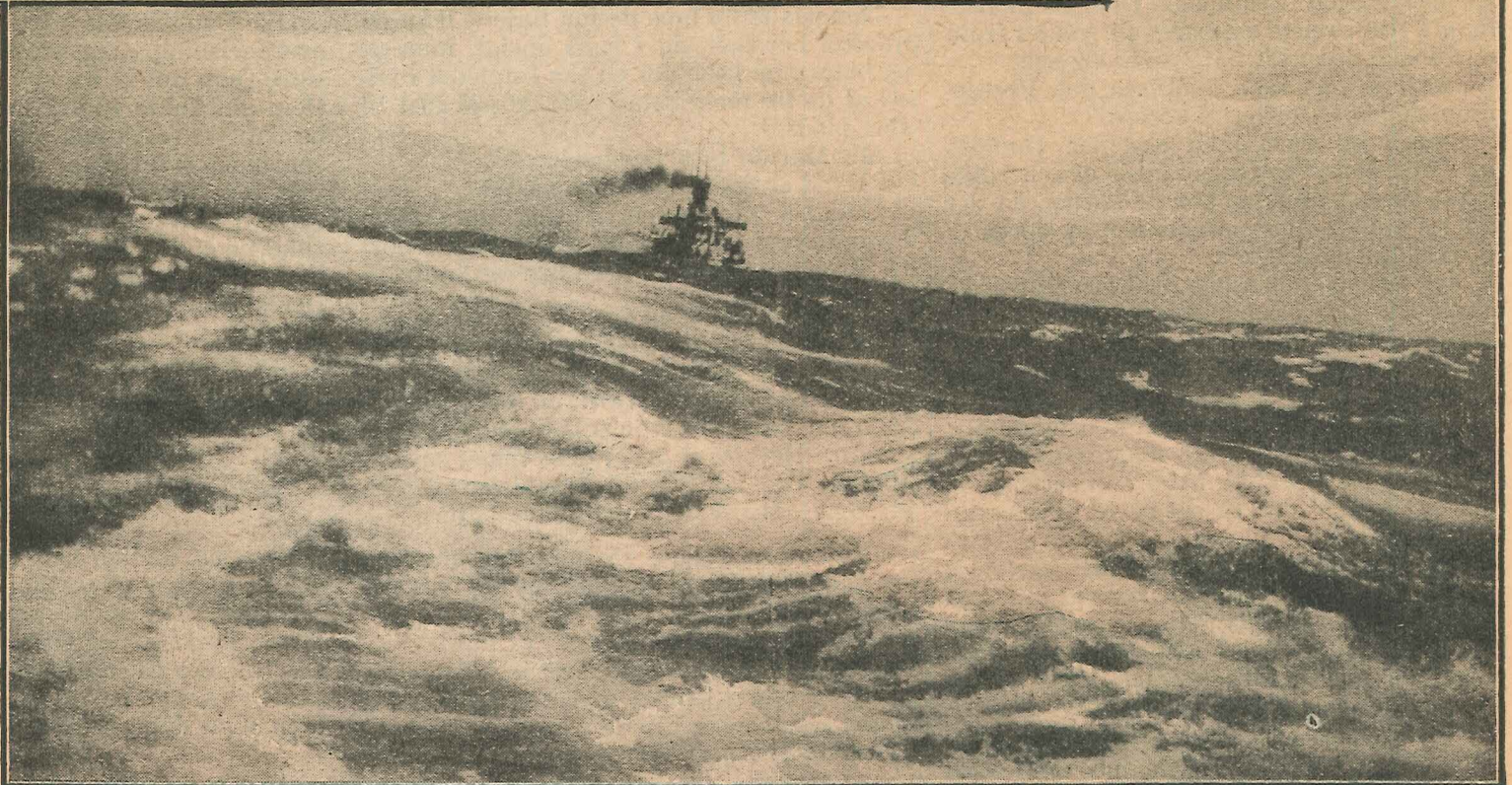
Den er naadd nede ved „Det gode haabs forbjerg“ i Det store eller „stille“ hav. I et farvand som Den Biskayiske bukt der er frygtet av alle sjofarere naar bølgerne ofte 11 meters høide.

Mens bølgehøidene saaledes i ke kan sies i fuldt maal at svare til „forventningene“ gjælder det motsatte bølgenes længde, som er langt mer imponerende end de fleste forestiller sig. De to her gjengitte fotografier som er optat med et levende billed-apparat i en forrykende orkan midt ute i Atlanterhavet gir et udmerket begrep om hvor kolossale slike oceanbølger kan være. Hvert av billedene viser én bølge; skraaningen paa det nederste billede fra den ytterste venstre kant til den ytterste høire er én bølgeskraaning, og avstanden mellem to bølgetopper kan strække sig over mange kilometer. Paa det øverste billede forsvinder skroget av det mægtige krigsskib fuldstændig i en av bølgedalene der er som en sydende, kokende gryte av skum.

En eneste braadsjø skjuler hele krigsskibets skrog.

se beretninger stammer antagelig fra de første Amerikafareres dager, da man i forholdsvis skrøbelige fartøier foretok den lange sjøreise over Atlanterhavet. Det er ikke underlig at disse pionerer følte sig smaa og magtesløse naar „den store dam“ mellem den gamle og den nye verden begynte at skylte ryg og i et frembrytende uveir veltet sine bølgemasser over den lille utvandrerbaat der forsvandt som et nøtteskal i den taakefyldte bølgedal. Og i brevene fra den andre siden av Atlanterhavet kom beskrivelse av bølger som var saa høie som skyskraperne, ja undertiden saa mægtige som Mont Blanc.

En eneste bølge fylder hele dette billede fra venstre til høire. Det vældige krigsskib gynger som et nøtteskal midt paa bølgeskraaning.

(Forts. fra side 6.)

gaa rundt for ham — saa forsvandt alt i mørket og han saa ingenting mer.

Det var som en stor kjæmpehaand hadde feiet ham ut av livet som et insekt.

Der var gaat en halv time da Douglas kom til sig selv igjen.

Han befandt sig i et paaklædningsværelse som laa i like linje med scenen; det var det som i almindelighet blev benyttet av Mr. Storm. Han sat i en lænestol; en arm var lagt om hans skulder for at støtte ham og en mand han ikke kjendte og som var klædt i kjole holdt et glas med en eller anden oplivende drik til hans mund.

„Se saa,” hørte han en stemme si som kom den langt borte fra, „nu klarer De Dem nok, Sir, nu klarer De Dem nok! Drik litt av dette. De er ganske uskadt med undtagelse av det nerveskok De fik. Der er ikke noget ben brukket og ingen skramme noget sted.”

Douglas aapnet øinene.

„Hvor er jeg?” spurte han med svak stemme.

Mr. Marvin, teatrets direktør kom bort til ham.

„Her, min ven,” sa han — „det er mig, Marvin — De kjender da mig? De fik et slemt shok; men doktoren her som var blandt tilskuerne sier at De heldigvis er ganske uskadt. Ingen er kommet tilskade heldigvis.”

Douglas saa sig omkring; taaken som svævet for øinene paa ham spredte sig litt efter litt. Han følte sig som knust i alle lemmer. Blodet rullet trægt og langsomt gjennom aarerne paa ham. Han kom til at huske paa en dag da han var faldt av hesten i Oxford og hadde slaat sig stygt. Nu hadde han samme fornemmelse.

„Hvad var det?” spurte han.

„Ja, det er det vi alle gjerne vil vite,” sa direktøren. „Politiet er her naturligvis. Der holdt paa at bli panik blandt tilskuerne, men vi fik heldigvis forhindret det. Det var noget som eksploderte paa scenen — vi aner ikke hvad det var. Hvad det saa end har vært saa er det en oprørende forbrydelse. Baade De og Miss Delisle og alle de andre kunde være blit dræpt.”

Lægen holdt glasset med konjak til Douglas' læber igjen. Saa husket Douglas pludselig alt. Han reiste sig halvt op, vaklet frem og tilbake, men fik magt over sig selv.

„Aa,” sa han fast, „jeg saa det. Prosceniumslogen — teaterkikkerten!”

Lægen og direktøren saa paa Douglas med utilsløret forbauselse og denne vilde netop aapne munden for at si mer da der hørtes ophidsede stemmer utenfor døren til paaklædningsværelset.

„Jeg sier jeg m a a tale med Mr. Howard,” sa en stemme. „Det er en sak av den største viktighet!”

„De kan ikke komme ind, Mr. Harrison,” svarte en anden stemme — det var politiinspektørens. Han og nogen konstabler var blit tilkaldt straks etter eksplosionen paa scenen. „De vet ikke hvad som er hendt, Mr. Harrison, der er skedd et ulykkestilfælde.”

„Det vet jeg megel godt — det hørte jeg da det blev sagt at Mr. Howard var inde paa Mr. Storms paaklædningsværelse. Men enten det er et ulykkestilfælde eller ikke, saa maa jeg derind sammen med denne herren her.”

Og nu blandet en tredje stemme sig i samtalen, en dyp, rolig stemme som dannet en merkelig kontrast til skuespillerens febrilske ophidselse: „Her er mit kort, herr in-

spektør, — det er absolut nødvendig at vi faar tale med Mr. Howard øieblikkelig.”

Der hørtes en pludselig forandring i politiinspektørens stemme. Døren til paaklædningsværelset blev aapnet og Harrison kom ind sammen med en høi, sortklædt ældre herre.

Den nyankomne hadde graa bakkenbarter. Øinene som laa dypt under buskede bryn var klare og skarpe. Skjønt han tilsyneladende var ganske rolig var det tydelig at han kjæmpet med en sterk sindsbevægelse.

Douglas reiste sig op.

„Min Gud!” utbrøt han. „Mr. Dawson!”

Mr. Dawson grep varmt hans haand.

„Der blev sagt mig at der var hendt et ulykkestilfælde, Douglas,” sa han, „men jeg fik ikke nærmere forklaring. Men hvad som end er hendt saa maatte jeg tale med Dem. De er vel ikke kommet tilskade?”

Douglas rystet paa hodet.

„Mr. Howard,” sa lægen, „er heldigvis sluppet uskadt fra en alvorlig eksplosion som skedde inde paa scenen.”

Der indtraadte et øiebliks pause, mens lægen og direktøren saa nysgjerrig paa den nyankomne og Walter Harrison.

Skuespillerens ansigt fortrak sig som i smerte. I haanden holdt han en aftenavis som netop var utkommet.

„Douglas, kjære ven,” sa han, „forbered dig paa sørgelige etterretninger. Jeg saa det rent tilfeldig i en avis og saa skyndte jeg mig tilbake for at være den første til at fortælle dig det. Utenfor teatret møtte jeg denne herren —” han pekte paa Mr. Dawson — „han var kommet i samme triste erind.”

Douglas sa ingenting.

„Dette er jo et privat anliggende,” sa lægen. „Jeg vil forlate Dem, mine herrer.”

Mr. Dawson rystet paa hodet.

„Det behøver De ikke,” sa han. „Jeg er saksfører for den unge mand som optrær her under navnet Basil Howard, og hans familie.”

„Kommer De fra min far?” spurte Douglas.

Harrison gik bort til ham.

„Douglas — det er det letteste og bedste at du læser dette —”

Med skjælvende haand rakte han sin ven avisen.

Paa en meget fremskutt plads saas en overskrift med sorte kjæmpebokstaver.

Douglas læste taus de faa linjer. Ikke en muskel bevæget sig i hans ansigt, men ut av hans øine lyste der en saa forstenet rædsel at de tre mænd stod som frosset fast til sine plader.

Mr. Marvin brøt tausheten.

„Hvad er det?” spurte han hæst.

Douglas gjorde en næsten umerkelig haandbevægelse idet han skjøv avisen bort til direktøren. Denne grep den og læste:

„Frygtelig mord i Chelsea.

Der er netop kommet meddelelse om at den kjendte officer og opdagelsesreisende, general Sir Charles Ward, er blit myrdet i sit hjem i Chelsea. Alle enkeltheter mangler endnu. Det sies at generalens tjener savnes. Politiet har tat huset i besiddelse og den strengeste hemmelighetsfuldhet iagttas.”

Direktøren vendte sig mot Mr. Dawson med et uttrykk av forundring og bestyrtelse.

„Jeg forstaar ikke riktig,” sa han.

„Det er vor unge vens far,” sa advokaten, „som er blit skjændig myrdet idag, og den mand som De har kjendt som Basil Howard er nu Sir Douglas Ward.”

II.

Far og søn.

Droscheautomobilen suste avsted i retning av Chelsea.

Douglas Ward sat ved siden av Mr. Dawson i en tilstand av næsten unaturlig ro. Øinene var fulde av rædsel, ansigtet kridhvitt, men hans selvbeherskelse var vidunderlig. Advokaten beundret den. Douglas hadde ikke fortalt ham noget om det ondskapsfulde attentat paa hans liv for en time siden. Denne forfærdelig etterretning om hans far hadde ført hans tanker bort fra det mørke mysterium i prosceniumslogen. Resolut hadde han skjøvet tanken om det fra sig, for senere at ta det frem igjen til nøiere overveielse.

Han vendte sig til Mr. Dawson mens automobilen suste langsmed Themsen.

„Kjender De ingen enkeltheter, Mr. Dawson?” spurte han med tonløs, men fast stemme.

Advokaten rystet paa hodet.

„Meget faa,” svarte han, „meget faa, Sir Douglas.”

Det ga et sæt i Douglas ved at høre sig tiltalt med sin nye titel, men Mr. Dawson la ikke merke til det.

„Jeg var netop i audiens i utenriksministeriet,” fortsatte han, „da politiet sendte bud efter mig. Som De vet pleide jeg at besøke Deres avdøde far temmelig ofte i de sidste to aarene. Jeg har mange, mange ganger vært hans juridiske raadgiver; jeg visste, at De optraadte paa Parthenon-teatret under navnet Basil Howard, og som det var min pligt reiste jeg straks ind til Dem.”

„Hvorledes har De faat vite det?” spurte Douglas.

„Uten at De visste det, min kjære, unge ven,” svarte advokaten, „har vi stadig skaffet os underretning om Dem. Tiltrodsfor Deres tidligere ubesindigheter elsket Deres far Dem høit. Vi var glade over at vite at De ihvertfald tjente til Deres opphold paa en ærlig maate og hadde opgit det tankeløse og letsindige liv som truet med at ødelægge Dem.”

Douglas stønnet svakt.

„Mr. Dawson,” sa han med en usigelig smertelig klang i stemmen. „Jeg skrev netop idagmorges til min far og ba om hans tilgivelse. Og nu er det forsent! Forsent!”

Han gjemte ansigtet i hændene.

„Sir Douglas,” sa advokaten med inderlig overbevisning, „jeg kan til Deres trøst forsikre Dem om at Deres far hadde skjænket Dem sin fulde tilgivelse. Han hadde selv bestemt at han vilde gjøre skridt til at faa en fuldstændig forsoning istand. Og saavidt jeg kan skjønne efter de etterretninger jeg har mottatt er det ikke mange timerne siden Sir Charles blev berøvet livet — han har derfor sikkert mottatt Deres brev. Kanske har han besvart det ogsaa.”

„Hvis noget kan mildne min sorg og fortvilelse,” svarte Douglas, „saa er det tanken om at De har ret i Deres formodning.”

Automobilen suste nu gjennom Pimlico.

„Om ti minutter er vi der,” sa Mr. Dawson.

Douglas sat og tænkte med bitter sorg paa den sidste aften han hadde vært i sin fars hus. Da hadde han forlatt det med vrede i hjertet og bitre ord. Nu vendte han tilbake til det som en mand der har lært at beherske og kontrollere sit sind, men med dyp og bitter anger og sorg.

(Fortsættes.)

„Vil De ikke ha en kop kaffe, politikonstabel Olsen?”

Den morsomme scene, da stykkets handling efter mange forviklinger tilsidst oppløses i munterhet og harmoni.

Natkaffen i skogforvaltergaarden.

Amatørkomedie i 2 akter.

PERSONENE:

Erik Brun, stud. med.
Henrik Verner, stud jur., hans ven.
Ellen Wang, hans kusine.

Asta Paulsen, hendes veninde.
Kristoffer, to utbrutte fanger.
„Smeden”,
Olsen, politikonstabel.

Handlingen foregaar i skogforvalter Wangs hjem. Den begynder om eftermiddagen ved 5-tiden og slutter ved midnat.

Første akt.

Havestue i forvaltergaarden. Kurvmøbler og litet bord. Telefon i et hjørne. Paa den ene væg et dobbeltløpet jagtgevær. Gjennem g'asdører i bakgrunden ser man ut i haven.

1. scene.

Erik. Siden Ellen. Erik ligger i en feltstol og læser aviser.

Erik: Potethøsten i Holland — Konflikt mellem Italien og Amerika — Stort slagsmaal i den polske riksdag — Pengeskap stjaalet — Frylt sin kone med et træben — aa — haa — haa! (Han gjesper og slænger avisen fra sig.)

Ellen (fra høire, bærende paa en kurv med dække-tøi): Naa, er det dig? Hvad bestiller du her?

Erik: Jeg kjeder mig!

Ellen: Du burde heller komme ind og underholde Asta og mig, vi lægger sammen tøl.

Erik: Nei, saa frygtelig kjeder jeg mig ikke.

Ellen: Fy! At du ikke paaskjønner hvor godt du har det! Her er sol og sommer

Erik: Og varme og fluer og rødgrøt — javel — Men jeg kjeder mig saa allikevel. — Her er jo ikke saa meget som en telefonringning.

(Telefonen ringer.)

Ellen: Der gjorde du telefonen uret. (Hun tar den.) Hallo. — Ja. — Goddag, far. — Javel. — Nei. — Ja, kjære vi har jo Erik. — Ja, det skal jeg. — Adjø da.

Erik: Hvad vilde onkel?
Ellen: Han vilde bare si at han blev hos doktor Hansen inat. Det kan han jo godt. Vi har jo dig til at passe paa os.

Erik: Er du sikker paa det? Du glemmer nok at jeg skal paa tur med saksfører Dahl imorgen. Da pleier jeg at gaa ditned og sove der for at komme tidlig nok op. Men hvis dere gjerne vil saa —

Ellen: Nei bevares, kjære dig, bare gaa du. Der er sikkert ingen som vil løpe avsted med os.

Erik: Nei, det er det vel ikke. Ja, saa gaar jeg ved nitiden.

(Ellen ut.)

Erik legger sig tilbake i stolen og prøver at sove. — Pause. — Saa ringer telefonen igjen. Erik tar den.

Erik: Goddag, herr lensmand. — Nei, det er student Brun, min onkel er ikke hjemme. — Han kommer først imorgen, men kan ikke jeg ta imot besked? Naa, naa — — farlige, hvad? naa ikke det. — Ja, det skal vi nok. — — Farvel, herr lensmand.

2. scene.

Erik. Ellen. Asta.

Ellen: Vi hørte du snakket med lensmanden. Var det noget særlig?

Erik: Nei, noget ganske dagligdags. Der er rømt to fanger fra arresten idagmorges.

Ellen: Det er tredje gang iaar. Hvad tror du den arresten er gjort av?

Erik: Av pap. Med frimerker til dørhængsler.

Asta: Naa, politikonstabel Olsen fakkert dem vel.

Erik: Ja, det pleier han jo, ikke sandt? Nei, vær De tryg, frøken Asta. Olsen fakkert ingen som ikke netop ønsker det. Hvis jeg var forbryderfører vilde jeg opprette etslags seminar her i bygden. Her kan begyndere lære haandverket i fuldkommen ro. — Lensmanden ba os være forsigtige og lukke godt igjen overalt.

Ellen: Er det farlige fyrer?

Erik: Nei, det er vist etpar ganske skikkelige vagabonder, men allikevel —

Asta: Og stakkars Ellen og mig som skal være alene med pikene inat!

Erik: Jeg blir selvfølgelig hjemme.

Ellen: Ikke tale om, vi skal nok klare os. Vi har jo geværet der, det er ladd i begge løpene.

Erik: Du vet nok, Ellen, at det ikke er geværet det kommer an paa, men ene og alene den som er bak det. Har du øvelse i at skyte ned folk?

Asta: Vi behøver slet ikke at skyte, det er nok at true. Hvis der da idetheletat skulde komme nogen.

Erik: Ja, jeg tror nu jeg blir her allikevel, men det kan vi alltid bli enige om.

Asta: Jeg trodde forresten, Brun, at De ventet besøk av en ven idag?

Erik: Naa, Henrik Verner. Det gjorde jeg ogsaa. Men han sendte avbud idagmorges. Han var blit optat av et eller andet viktig.

Asta: Det er kjedelig, han skal være saa morsom.

Erik: Det er han ogsaa. Rasende morsom og med paa alt. Men som følge derav har han ogsaa studert i tre aar uten at være kommet nærmere sin embedseksamen.

Ellen: Tror du overhodet at, han nogensinde blir færdig doktor?

Erik: Nei, det tror jeg absolut ikke.

Asta: Tænk, er han en saan dagdriver?

Erik: Nei — — men han stude:er jus. (Ut i bakgrunden.)

3. scene.

Asta og Ellen. Liten pause, hvorunder de rydder op.

Asta: Jeg synes nu allikevel at vi skulde benytte os av din fatters tilbud om at bli hjemme.

Ellen: Aa, pyt der hænder sikkert ingenting.

Asta: Det er sandelig ikke godt at vite, og jeg har sandt at si ingen større tiltro til skytevaabenet der. Hvorfor vil du igrunder ikke ha ham hjemme?

Ellen: Synes du ikke han er overlegen nok iforveien? Tænk hvorledes han vil bli naar han skal spille beskytter for de vergeløse. — Men vi skulde se at faa dette tøiet avveien. Vil du være saa søt at ta i?

Asta: Ja, saa gjerne.

(Et øieblik tom scene.)

4. scene.

Erik og Henrik fra haven. Henrik er i støvete reiseklær med rygsæk og stok.

Erik: Det maa jeg si, min ven, det hadde jeg ikke ventet.

Henrik: Nei, det hadde ikke jeg heller. Men der fandtes altsaa virkelig et menneske som var dum nok, for ikke at si godfjottet nok, til at ta mit arbeide, og saa forsvandt jeg med 3.12.

Erik: Glimrende! Du kommer akkurat i betids til at slutte dig til den hvite garde. Der er sluppet etpar forbrydere ut av arresten her som forresten synes at være laget for at fanger skal kunne undslippe av den. Jeg skal være sikkerhetsvakt for min kusine og frøken Paulsen inat.

Henrik: Jeg detar alle strabadser med dig. Er damene meget angstelige?

Erik: Nei, tvertimot, de er umaadelig kjephøie. Især Ellen. Hun vil ikke vite av at jeg skal opgi min tur med saksføreren. Gad vite forresten hva! de vilde si og gjøre, hvis de virkelig kom ut for etpar saanne fyrer naar de var alene. Men det lar sig vel desværre ikke arrangere.

Henrik: Aa jo, hvorfor ikke?

Erik: Du mener?

(Ellen viser sig utenfor døren i bakgrunden, den staar paaklem og hun staar og lytter til samtalen.)

Henrik: At en let maskering vilde være tilstrækkelig til at fremhæve det medfødte forbryderske i dit ansigt. Og hvis jeg anla falsk skjæg og vi begge rigget os ut i nogen gamle klær, kunde vi vel faa istand en pen liten komedie med titelen: „De undslupne straffanger” eller „Hovmod staar for fald”.

Erik: Det var en glimrende idé. Vi fortæller Ellen og Asta at du skal videre iaften, og at jeg gaar til saksføreren. Og saa ved midnat — — glimrende.

(Ellen forsvinder lydlost.)

Henrik: Ja, det er en udmerket idé, om jeg selv skal si det.

Erik: Nu roper jeg paa dem. Du skal ha noget at spise. (Roper ut tilvenstre): Ellen, frøken Asta!

5. scene.

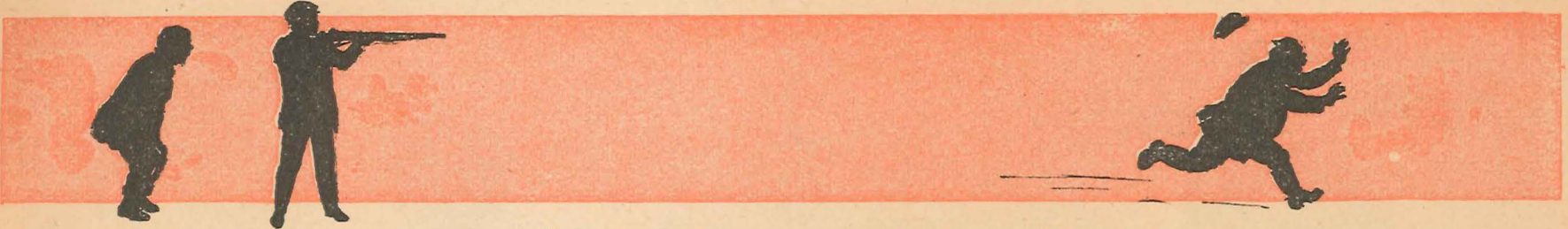
De forrige. Ellen og Asta.

Ellen: Ropte du? (til Henrik): Goddag.

Erik: Maa jeg præsentere. Min ven Henrik Verner. Han kom allikevel, som dere ser. Min kusine, Ellen Wang. Frøken Paulsen.

Ellen: Det var da morsomt! De blir her vel en tid?

Henrik: Det er mig desværre umulig, frøken.

„Tror dere at jeg er ræd?” — — — „Ja!”

Begge: Skjelver! — Skjelver for skogens røver!
Vi er som to glubende løver!
Pengene! — Pengene! — Pengene!

Ellen (leende): Dere er virkelig udmerkede, men dere kan spare dere videre uleilighet. Sæt dere nu ned og faa litt kaffe.

Asta: Vi kjendte dere igjen med det samme. (Hun begynner at skjænke i koppene.)

Ellen: Lat nu som om dere var hjemme. Og ta av dere yttertøyet. (Hun gaar bort og rusker Kristoffer i skjegget.)

Kristoffer (utstøter et vældig brøl): Au, for satan! Kan du ikke holde fingrene til dig — hvad? (Han slaar hende over haanden.)

Ellen (skriker): Skjegget sitter fast paa ham!
Asta (hviner): Det er mordere!

Kristoffer (griper hende i armen): Du kan selv være morder. Selvfølgelig sitter skjegget fast. Op med pengene og det litt fort! (Han rusker hende ordentlig.)

„Smeden” (faar øie paa geværet som han griper og svinger truende): Vi vil ha møneter, men litt fort. Ellers kommer der til at flyte blod. (Han ruller morderisk med øinene.) Vi lar os ikke dupere.

Kristoffer: Sludder. Vi vil ikke skidne til vor sjæl ved at ta kvillingblod. Men op med pengene, ellers svir vi hvitta av. (Han tar op en æske fyrstikker og river av en hel bundt som han svinger i luften.)

Asta river sig løs og stormer ut gjennom have-døren.

Ellen (staar et øieblik som lams'aat, saa skriker hun op): Hjælp! Tyver — mordere! Hjælp — hjælp! (Hun løper ut efter Asta.)

„Smeden” (spytter foragtelig): Uf, for nogen unger. Men la os komme til arbeide. (Han trækker frem et stemmejern og nærmer sig skapet.)

Kristoffer: Kil paa, kammerat. (Han bretter op ærmene og begynner at tømme kakefatet, hvis indhold litt efter litt forsvinder i lommene paa ham.)

„Smeden” gir sig ikast med skapet, men stopper braat.

5. scene.

Henrik og Erik. De forrige.

Erik og Henrik stormer ind, stadig i forklædning.

Henrik: Hallo. Her er vi! Hvad er der paa færde? — Naa, er det slik fat. (Han faar øie paa de to fanger.)

Erik (styrter frem og griper „Smeden” i kraven og slænger ham ned paa gulvet): Hvad gjør du her?

Kristoffer (griper geværet): Det er to skud i denne her. Hvis dere rører dere er dere færdige!

„Smeden”: Dere kommer til at ligge flate begge to. (Han markerer stedet paa gulvet med en haandbevægelse.)

Erik (farer frem mot Kristoffer og griper fat om geværløpet. Begge hanene klikker): Hold paa den andie, Henrik, saa skal jeg ordne denne her.

Kristoffer (haanlig): Ordne — haa! Det var sandelig en her! (Han kaster Erik tilside og løper ut.)

„Smeden” (spænder ben for Henrik saa denne falder saa lang han er, saa løper han bort til døren hvor han vender sig om): Dere behøver ikke at vente paa os med kaffen. Den kunde let bli kold! (Ut efter Kristoffer.)

Henrik: Har du set en saan! At spænde ben! (Vil løpe efter.)

Erik (stanser ham): Stop litt! Hvor er Ellen og Asta? (Han lukker op døren tilvenstre og roper): Asta, Ellen, her er vi! (Ingen svarer.)

Erik (roper igjen): E—ellc—en! A—a—sta! Hvor er dere? (Vender sig om): Hvor kan de være henne?

Henrik: Du skal se de er døde av skræk. Vor lille spøk tok en uventet vending.

Erik: Vi maa se at finde dem. Undres hvordan de har tat denne overraskelsen?

Henrik (gaar bort til kaffebordet): Naa, de kommer nok. Nu slaar vi os ned og venter. Kaffen er skjænket.

Erik (sætter sig og betrakter melankolsk det tomme kakefat): Kakene er væk. — Nu skal vi være de overlegne naar damene kommer.

Henrik (tar sukker og tæller): En — to — tre — fire — fem — seks — syv — (for hvert tal har han en stor teske sukker i sin kop). Det er ett gode ved ikke at være i dameselskap. Da er der ingen som skvmler over at jeg beskedent forsyner mig med det nødvendige kvantum sukker. — Nu kjører karusellen. (Han rører rundt saa kaffen staar ut over skaalen.)

Erik: Det ærgrer mig at de to tyveknektene slap væk.

Henrik: Tænk ikke mer paa dem. Det var jo bare to skikkelige vagabonder, eilers sat nok ikke du og jeg her. Naar denslags folk først engang har været i politiets hænder, vokser straffen omvendt proportionalt med forseelsens størrelse. Hvis du husker din barnelærdom, forstaar du hvad jeg mener.

Erik: Jeg er likeglad med min barnelærdom. Nu er de væk og vi har ikke vundet nogen laurbær ved den historien.

Henrik: Naa, si ikke det, vi sitter da med trumfen paa haanden. Damene stak av da de rigtige bandittene kom.

Erik: Og lovens arm, retfærdighetens haand, borgernes trøst og trofaste hjælper var som sedvanlig et andet sted . . . naa, naar man taler om solen saa skinner den . . .

6. scene.

Politi-Olsen. De forrige, senere Ellen og Asta.

Politi-Olsen (kommer ind og feier de to unge piker tilbage med en armbevægelse): Tilbake her — tilbage. Jeg skal nok ordne med disse fyrene. (Gjør et skridt frem, bøs): Hvad har dere her at gjøre?”

Henrik (sparker Erik paa tærne under bordet): Undskyld, vi bare besøker tipoldemor vor, hun har eid dette godset da hun var liten. Vi fik saan vældig lyst til at se stedet. Vi har altid hængt saan ved familiens fortid.

Erik (gnir sig paa skinnebenet): Au, au — — hvad jeg vilde si, ærede herr overpolitidirektør, vil De ikke nyde noget — jeg spenderer.

Henrik: Hvis herr overbetjenten da idetheletat nyder noget av en kop.

Olsen (skrider heltmodig frem): I lovens navn arresterer jeg eder!

Henrik (griper geværet): Dette gevær er ladd og det gaar let av.

Olsen: Tror dere jeg er ræd?

Erik og Henrik (energisk i kor): Ja!

Olsen (tar et skridt tilbage): Politiet kan staa for skud.

Henrik (hæver geværet): Ret, læg an!

Erik: Fyr!

Olsen løper tilbake og forsvinder i mørket.

Henrik: Lovens arm er sterk, men lovens haandhæver ser ogsaa ut til at ha ben at gaa paa.

Ellen (stikker hodet ind): Skindet er skurkens, mens røsten er Henrik Verners. (Hun trækker Asta med sig ind i værelset.)

Erik: Hil jer, modige norske kvinder.

Ellen: Vi er ikke modige, du kan spare din ironi.

Asta: Nei, vi er bare etpar umoderne unge piker som erkjender vor trang til en beskytter. Vi egner os ikke til at staa paa egne ben.

Henrik (reiser sig og bukker): Det er mig en ære at være Deres beskytter, frøken, især da faren nu er forbi.

Ellen: Hvor blev Politi-Olsen av?

Erik: Han er naturligvis paa jagt efter de rigtige tyvene, det var derfor han fik saa travelt. Vi kan jo prøve om vi kan lokke ham ind til en kop kaffe. (Gaar tilbake til døren og roper): Kom frit frem!

Henrik: Tænker du over hvad det er du gjør?

Erik: Hvad mener du?

Henrik: Jeg mener at vi har holdt politiet for nar. Vi kommer paa Mangelsgaarden — mindst.

Erik: Aa, Olsen holder nok tæt. Saken er ikke videre smigrende for ham.

Ellen: Det skal jeg nok klare, ve at merke, hvis dere vil la være at fortælle videre hvad vi her har oplevet.

Asta: Ja, for saken er jo ikke smigrende for os heller.

Erik: Vi er tause som graven.

Henrik: Jeg er frygtelig glemsom. Forresten er de to vagabonder sikkert forlængst utenfor rækkevidde. Politiet faar ikke fat i dem med det første.

Olsen (dukker op i døren): Var der nogen som ropte?

Erik: Det var mig, herr Olsen.

Ellen: Kjære Olsen, vi er saa lei for at vi har uleiliget Dem. Som De ser er det bare min fætter og hans ven som har klædt sig ut for at skræmme os.

Henrik (avsidet til Ellen): Den klarte De jo udmerket, frøken.

Ellen: Ja, ikke sandt? (Til Olsen): Vil De ikke ha en kop kaffe med os?

Olsen: Tak som byr. (Han gjør først honnør, saa tar han uniformsluen av og gaar frem til bordet.)

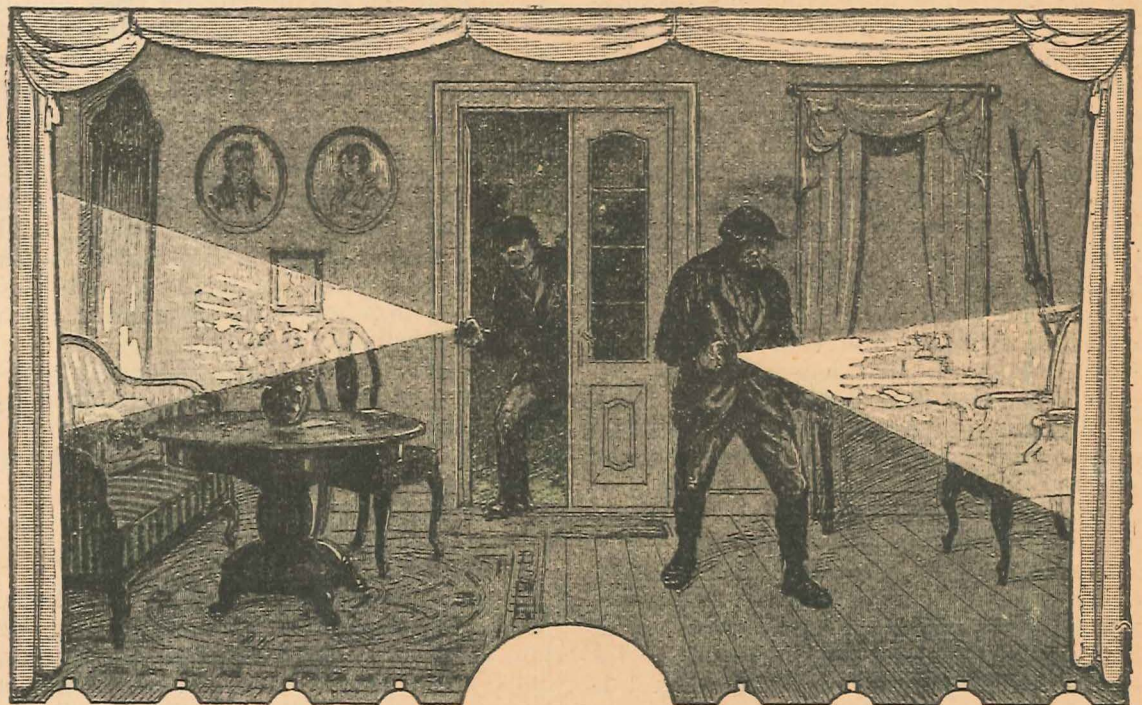
Erik: En cigar, herr Olsen (byr ham kassen).
Olsen: Tak, herr. (Tar fire og stikker de tre i luen.)

Henrik (ironisk, idet han tar kassen og rækker den frem): Vil De ikke ha en til?

Olsen: Atter tak, herr. (Tar resten av kassens indhold.)

Asta: Kaffen er skjænket. (Hun har syslet med koppene. Alle gaar til kaffebordet.)

Teppet falder.

Erik: „Du er god nok. Hvis du viste dig offentlig i Kristiania i det antrækket, blev du arresteret paa minuttet!”

Scenen hvor Erik og Henrik gjør sin entré som indbrudstyver.

Luftslottet.

—oo—

Da underretningen kom til Anna Johansen at hendes yngste søn som eksercerte paa Gardermoen, var død av feber, tok sorgen hende voldsomt. Den gutten hadde altid været hendes sorgens barn, og værst blev det at holde styr paa ham siden lysten til sjøen tok ham. Det var klart at han, som hans far og brødrene før ham skulde ut paa havet — havet som var fiskerkolonien levebrød og mange kjække sjømandsgrav, men Anton vilde ikke overta fiskerbaaten som far var blitt for gammel til at skjytte, og som brødrene hadde efterlatt til lillebror, da de selv drog langt ut i verden fra den lille fiskerpladsen med de grønne aasene bak. Han, Anton hadde aldrig hat ro, hverken i krop eller sjæl. Var der opstyr borte i danselokalet var Anton der, og slos guttene ute paa bryggen, ga Anton de haardeste slagene. Indimellem sat han gjerne paa kammerset og drømte stormandsdrømmer. Han snakket tidlig og sent om det fine huset med svalegang og glasveranda han skulde bygge til far og mor. Og naar hans søsken kom hjem for at hilse paa dem skulde de bli forbauset over hvor udmerket „lillebror“ stelte for de gamle. Det hadde imidlertid ingen hast med bygningen, for søskenderne hadde sit at skjytte og vilde nok ikke vise sig med det første. Saa begyndte Anton at flakke omkring paa større og mindre fartøier, men trivdes aldrig, og kom tilbake, skravlende og skrytende og saa træt efter al sin farting omkring, til far og mor som i fem og tredive aar hadde bodd i den mindste og fattigste stuen paa hele stedet. Det var imidlertid noget som Anton ufrivillig utrettet i sit liv og det var at faa stuens vægger klædt med tætt, kraftig vedbend. Det hadde gaat slik til at da han var liten hadde han moret sig med at stikke vedbendsranker ned i mors blomsterbed hvor hun hadde baade lavendel og phlox. Hun ba ham la være, men lydlighet udmerket ikke Anton, og litt efter litt lykkedes det ham at faa fæste for vedbenden, mens mors „kirkeblomster“, de duftende lavendler, døde ut, og de andre flyttet sig ut til veien, hvor de svartrøde løvemundene stod.

Tilslut begyndte mor at interessere sig for vedbenden, vel nærmest fordi hun kunde si

„den har vor Anton plantet!“ Det lød saa vakkert, syntes hun, at „plante“, det var jo det samme som at hegne og beskytte, og det maatte være et godt menneske som tenkte paa slikt.

Anton hadde holdt sig undav vernepligten nogen aar, mens han drev omkring i fremmede farvand, men da det sidste skibet han hadde hyre paa forliste, kom han utarmet hjem; det eneste han hadde i behold var sin storhetsdrøm.

Han kjendte neppe den lave stuen igjen, saa overvokset var den med vedbend, og mens han sat paa den blaamalte bænken utenfor og saa paa hvordan mor laget fiskegarn, utbredte han sig om den nytte han hadde gjort far og mor ved at skaffe dem vedbenden. Se, den holdt likesom rønningen sammen, til han fik samlet saa meget at han kunde bygge et nyt hus. Det skulde ligge paa den høieste pynten, høiere end den gamle kirken, som i mange Herrens aar hadde været et sjømerke. Naar det huset blev færdig skulde fremmede faa noget nyt at glo paa.

Mor var begyndt at bli litt træt av dette huset, som hun saa inderlig vel visste aldrig vilde bli færdig, og far var paa sin side blitt lei av den vidunderlige lystkutteren som Anton skulde kjøpe i England og seile hit og tjene kolossale penger paa ved at gaa i passagerfart.

Mor hadde læst op meddelelsen om Antons død for far om morgenen straks den kom, men da hadde han bare sænket hodet og stille foldet hændene. Saa forløp dagen med de sedvanlige pligtene og det blev paa den to gamle satte sig utenfor stuen paa de blaamalte bænken.

Mors grove, barkede arbeidshænder strikket paa en strømpe, far lot sin snadde slukne i munden, og tilslut sa han langsomt:

— Husker du at Antons første baat var et nøtteskal som kantret i lerfatet?

— Ja, ja, det mindes jeg godt.

— Det var likesom et varsel det

— Ja, det ser ut slik.

Mor lot strikningen synke; hun hørte Antons klare, muntre røst prate ivrig, og hun saa hans smaa, livlige øine for sig, og hans brune næver som han slog sig paa knærne med naar han blev ivrig. Tænk, at hun aldrig skulde faa se sin gut mer, aldrig mer klappe hans brune, krøllede haar. Al ængstelsen og uroen hun altid hadde følt for ham kunde sove saa trygt. Hun var

færdig med den som med hverdagsarbeidet naar det ringte til helg. Og det var saa velsignet godt at tenke paa at Vorherre skulde vaske hans stakkars sjæl ren.

— Undres paa, mumlet hun langsomt, — om han hadde det tungt, og om han ropte paa mig som han pleide naar noget stod paa.

— Ja, det er saa meget vi gjerne skulde vite, mor. Og saa er det det —

Mor spurte ikke utaalmodig efter fortsættelsen. Hun ventet rolig til far var blitt saa smidig i tankegangen at han kunde bruke ord. Hun hadde det selv paa samme maaten: ordene vilde ikke komme med det samme.

Far tok pipen ut av munden:

— at vi ikke kan komme til hans grav. Og aldrig har vi set kirkegaarden hvor de har lagt ham.

Det hugget til i mors hjerte. Far var kommet hende i forkjøpet. Saa langt var hun ikke kommet som til Antons grav. Hun stirret modløs utover havets uendelige, sommerblaa flate og sukket tungt. Det var saa rent umulig for hende at komme til sin gut. Og saa fik hun store taarer i øinene ved tanken om at hun ikke skulde faa be et Fadervor ved hans baare, ikke lægge blomster paa den. Hun hadde en fin, høirød pelargonia, som vilde ha passet saaa bra, men der var sikkert ingen som vilde sette den paa graven om hun sendte den. Ak! Ak! Hun kunde jo ikke sende den heller, den vilde dø paa veien.

— Han længtet alltid saa hjem, sa hun sagte og den venstre haanden strøk kjærlig over vedbenden bak hende. — Han hadde likesom røtter her.

Der var ingenting at svare paa det, ti for to som dag ut og dag ind, aar ut og aar ind vandrer med tankerne haand i haand og hjertedøren aapen indtil hverandre er ord unødige stas.

De la sig i den knirkende uttrækssofaen. Maanen lyste ind i kammerset og skinte paa et litet, grønt friskt blad oppe ved taklisten. Det var vedbenden som hadde trængt sig ind mellem fugerne.

Baade far og mor saa det, og begge tenkte paa Anton, helt til de sovnet.

Nogen dage efter fik de besked om at Anton var begravet, de fik ogsaa nummeret paa hans grav og dette la mor som merke i salmeboken. Antons søsken skrev alle sammen til forældrene, men uten beklag-

gende ord. Det var jo til det bedste, det som var hændt. Lillebror voldte saa megen forargelse, og utallige ganger hadde de maattet punge ut med mer end de hadde raad til for hans skyld. Nu behøvede ingen at være urolig for hans skyld mer, og far og mor kunde ha det godt paa sine gamle dager. De klarte sig sikkert paa sin lille jordlap, og skulde det være noget de særlig trængte, blev det vel en raad med det ogsaa.

Far la isammen det sidste av brevene idet han sa:

— De er vist længer borte end Anton.

— Ja, det ser slik ut.

— Gudskelov, vi klarer os.

— Det gjør vi.

Skjønt ingen av dem sa det direkte, viste de begge at der var noget de alltid tænkte paa. For nogen aar siden da det hadde set ut til at klare sig for Anton ogsaa, og han hadde skrevet hjem at „nu høstet han guld med tollekniver“, hadde de syntes at de var to raatte vrak som ingenting dudde til, og naar et arbeidsliv er kommet til det punkt, falder det likesom sammen av sig selv.

Nu hadde imidlertid Per Johansen, saa gammel og skrøpelig han end var, saa smaat begyndt at arbeide igjen. Og Anna stred med sine gigtbrudne lemmer i bryggerhusene med herskapsvask. Før i tiden hadde der været mange betingelser før Anna lot sig tinge. Hun hadde sit eget at passe, het det. Det var vel saa at hun bestandig sat og ventet paa Anton. Nu kom hun villig, og det var merkelig, for man visste at Per hadde begyndt at sætte penger i banken, en femmer nu og en tier da.

Hver lørdags kveld vandret Per og Anna op til den skyggefulde kirkegaarden indenfor stenvuren. De gik langsomt blandt de høitidspyntede gravene, stavet sig til navnene paa mindetavlene og glædet sig blik med de talrike perlekransene. Der fandtes ogsaa en gravsten med en fet, hvit træue paa, og en anden som forestillet et avbrukket træ. De kjendte snart allesammen, men naar en ny kom til, pekte de den ut og uttalte sig om dens beliggenhet.

Selv hadde de ingen grav her. De var kommet hit til stedet som unge mennesker og deres avdøde slegtninger hvilte andesteds. For dem hadde den lille, travle fiskerpladsen udelukkende været liv og virksomhet. De hadde ikke tænkt sig det sidste fristed som en plads hvor de skulde gi sine minder helgero. Barna vilde vel begrave dem naar den tiden kom.

Efter Antons død blev alt forandret. Om havet hadde tat ham, vilde de ikke grublet saa meget over det. Havet kjendte de, dets bølger bar hilsener fra mange forulykkede venner, men nu var deres gut lagt tilhvile paa en fremmed kirkegaard, og det plaget dem uavbrutt. Hjemmets jord burde gjemme hans legeme.

Endelig, da summen i banken, de gam-

Verdens mest primitive sukkerplantage.

I Georgia, den største av de nordamerikanske fristater ut mot Atlanterhavskysten, ligger et beskedent og nanselig litet sted, Cairo, som kun har det tilfælles med sin store navne ved Nilen, at dets klima er meget varmt og jordbunden langs elvens i omegnen eventyrlig frugtbar. Bomuld, ris, vin, tobak vokser her side om side. Sukkerrørsplantagen bærer sig over milevide sletter. Og befolkningen blir rik! Negrene, d. v. s. hovedparten av indbyggerne, maatte længe trælle for de hvite plantageiere som slaver; nu har de sine egne smaa jordlodder, hvor de fabrikerer rørsukker efter den gammeldagse primitive maner som illustreres her paa billedet. Hestetrædemøllen som knuser sukkerroene, „raffinaderiet“ tilhøre med den ikke netop imponerende fabrikkpipe og forøvrig bare sukkerrør — sukker, sukker, sukker — saa langt øiet rækker! For de hvite er arbeidet under den brændende sol praktisk talt umulig, men negrene er — naar de da idetheletat vil bestille noget — dygtige og erfarne sukkerdyrkere.

les sparepenger var blit stor nok til at opveie de djerpe ord sa Per en kveld:

— Du har vel tænkt det samme som jeg, mor, i al denne tiden: Vi har slitt for at kunne flytte hjem Anton.

Anna saa taknemlig op.

— Ja, sa hun, — men hvorledes skal det gaa til?

— Har en penger blir det nok en raad. Og vi har vel tænkt os samme plads for hans grav, øst for kirken?

— Ja, ved tornebusken.

— Det skal nok gaa, men — siden faar vi ingenting tilovers. Det blir at slite til en stuper. Barna vore skjønner ikke at vi vil ha hjem lillebror, og — vi faar ikke la dem hjelpe os efter dette.

— Nei, vi faar vel ikke det.

— Du er alt bra utpint, din stakkar.

— Aa, du er naa ikke vinterny, du heller, Per; men det vil gjøre os godt at faa sitte deroppe hos Anton og likesom høre ham prate og gaa paa. Han hadde slik en munter stemme.

Per tidde. Langt om længe kom det:

— Det blev nok os som bygget huset til ham, mor. Menneskene spær og Gud raar.

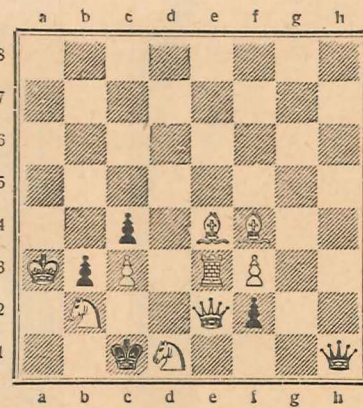
Saa blev „huset“ bygget oppe paa den fredelige kirkegaarden, og dets unge eier flyttet ind der. „Takkekransen“ var gjort av vedbend og løvemund, men Per hadde ogsaa kjøpt en prægtig, glitrende perlekrans. Midt paa den under et glaslok fandtes et billede som forestilte: Jesus stiller stormen. Antons grav blev kantet med fine sneglehuser, og den røde pelaragoniaen blev flyttet dit. Nu var den stor

og lubben. Den hadde ventet i to aar. Men perlekransen fik ikke plass ute til hverdags. Den tok de gamle fra kirkegaarden om søndagskvelden og la den ut lørdag aften hvis veiret var pent.

De strævet sig stille og uten klage gjennom de Deres skrumpete, veirbitte ansigter hadde faat et blidt, forventningsfuldt uttrykk, og naar de kom ind i stuen, hvor vedbenden vokste frem stadig frodigere i de tarvelige omgivelser, følte de begge det samme, at Guds magt hadde forvandlet Antons luftslot til et trygt hus hvor de nu engang skulde faa nyde den evige søvns fred.

E. K.-N.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1826.
Av White C. White, Amerika. (American Chess Bulletin 1916.)
Sort: K, D, 3 B = 5 br.
Hvit: K, D, T, 2 S, 2 L, 2 B = 9 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1823.

1. L g 2 — f 1, d 6 — d 5. 2. D g 5 — e 7.
1. , K d 4 — e 4. 2. e 2 — e 3.
1. , K d 4 — e 4. 2. e 2 — e 3 ♯.

For at undgaa et dobbeltspill efter 1. K e 4 bedes hvit K flyttet til a 2 og en hvit B b 2 tilsat.

Løsning av beregningsoppgaven i forr. nr.:

Der var 117 sauer i hver flok.

Løsning av gaaden i forr. nr.:

Koraldyr.

Aritmetisk kvadratgaade.

Tallene fra 1 til 36 skal ordnes saaledes i vedstaaende kvadrat, at alle sekssendrette rader ved sammenlegning gir samme sum. I de vandrette rader blir summen av hver paafølgende rad stadig 36 større end den foregaaende rads.

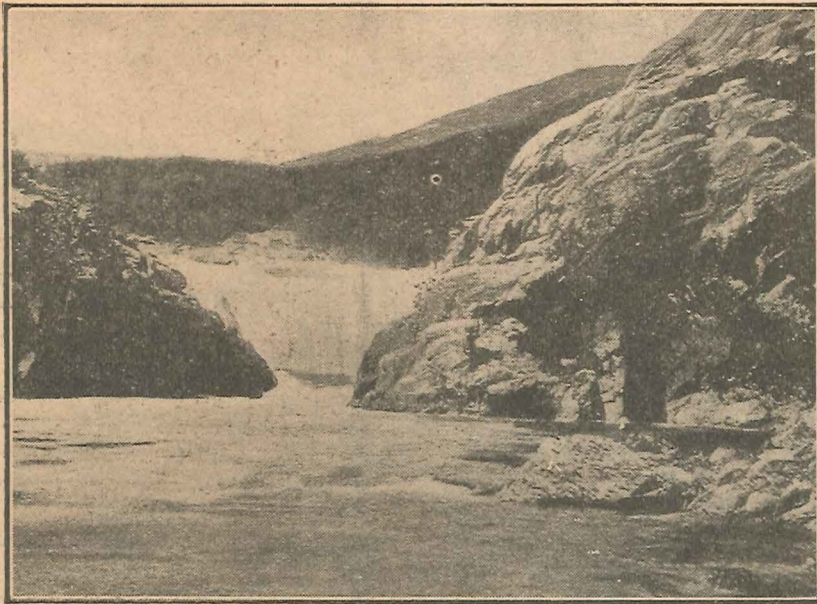
1	7	13	19	25	31
2	8	14	20	26	32
3	9	15	21	27	33
4	10	16	22	28	34
5	11	17	23	29	35
6	12	18	24	30	36

Gaade.

Med „a“ er det et onde, som maa op med roten rykkes, begynder du med „y“ dit verk, vil det dig sikkert lykkes. Med „æ“ det minder om en fot som skal en støvel have, med „i“ er det en tvilsom dyd som narrer tit de brave.

Prof. R. Birkealand, Trondhjem, har vakt stor videnskapelig oppmerksomhet ved at vise, at en hvilken som helst algebraisk ligning kan løses ved en sum av hypergeometriske funktioner av flere variable hvorved man blir istand til ved en formel at gi røtter i en hvilken som helst ligning av hvor høi grad den end er.

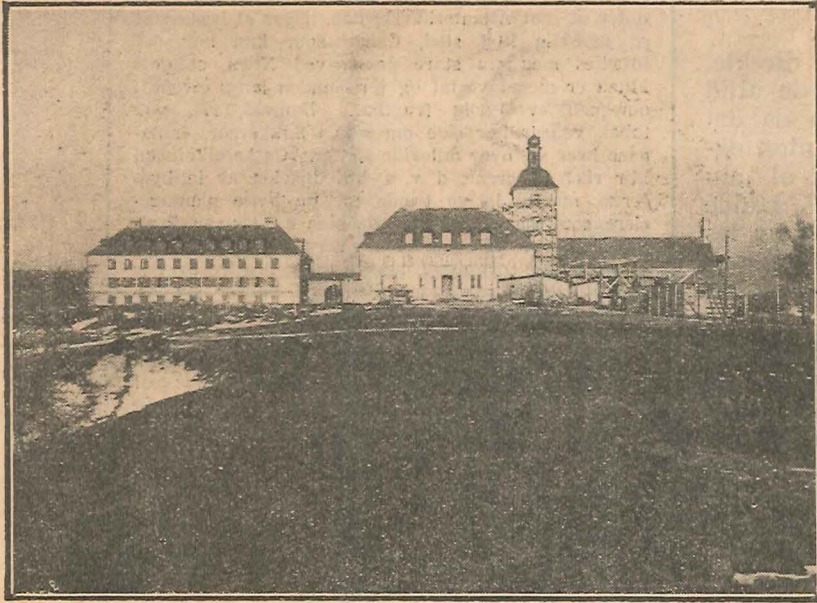
Ogsaa denne vakre foss skal nu lægges i lænker. Det er Hallifossen i Nes i Hallingdal som netop av staten er solgt til Buskerud fylke der skal utbygges den for at skaffe elektrisk energi til de nedre bygder i dalen. Fossen er beregnet at kunne levere 6000 hk. — Fot. Ødegaard.

72 aars arbeide ved sagbruk, deraf 54 aar ved samme bedrift, har denne mand bak sig. Han hetter Erik Olsen og begyndte alt 11 aar gammel ved Hafslund bruk i Skjeberg hvor han i 1858 blev sagmester. I 1866 kom han til Gimle dampsag ved Arendal hvor han fremdeles virker som sagmester.

Carl Lumholtz, vor berømte opdagelsesreisende, fylder om en maaned tid sit 70. aar. Denne høie alder tiltrods forbereder han nu en stor ny ekspedition til Ny Guinea.

Vort første lære- og vernehjem for gutter aapnedes 1. mars i det store nybyggede kompleks paa Bredtveit ved Grorud i nærheten av Kristiania. Gaarden har i sin tid tilhørt Hans Nielsen Hauge. Det er en herlig eiendom paa 550 maal indmark. Det blir væsentlig gartnerarbeide, gaardsbruk, snekkeri og mekanisk arbeide guttene skal lære, dertil ogsaa no-

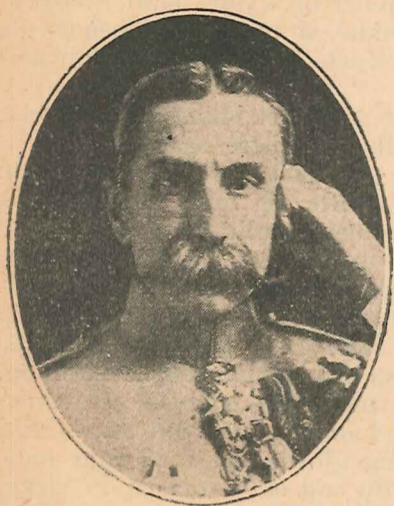
Den finske skøitløper Thunberg som fornylig i Kristiania rettet et angrep paa Oscar Mathisens 1000 m. rekord og angivelig slog den med $\frac{2}{10}$ sek. Tidsobservationene stamte dog ikke.

Billeder fra det første norske vinterflyvestevne.

Med overordentlig stor interesse blev det første norske vinterflyvestevne imøteset. Det var oprindeligt tænkt avholdt i tilknytning til Holmenkolluken men maatte av forskjellige grunde utsættes til 4.—6. mars. I stevnet deltok 20 flyvere med over tyve maskiner — deriblandt 5 svenske flyvere. Stevnet omfattet fire forskjellige konkurranser: Samlingsflugt og handicapflyvning paa Kjeller, triangelflyvning over en distance paa 85 km. med Hengsengen paa Bygdø som tvungen landingsstation og looping, kunstflyvning og faldskjerm demonstration over flyvepladsen paa Hengsengen. Man hadde flere udmærkede præstationer trods de stormfulde veir men ogsaa flere uheld. Paa billedet tilh. ses Harald Normanns maskin efter nedstyrtningen. Det værste var dog von Segesbadens uhyggelige dødsfærd. Paa billedet tilh. ses styrets form, red. Thommessen og kronprinsen.

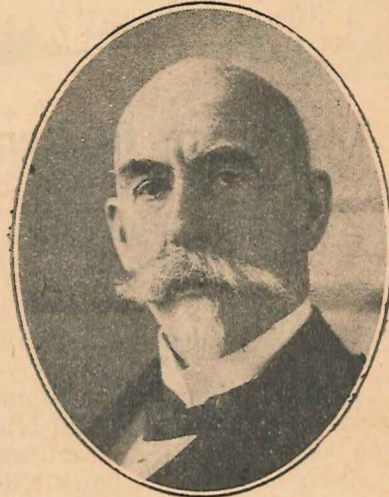
Spredte træk fra verden derute.

Den franske general Le Rond som er formand i de alliertes komite for avstemningen i Øvre Schlesien. Avstemningen skulde finde sted paa en dag efter tyskernes ønske og general Le Rond havde overbefalingen over samtlige franske, engelske og italienske soldater i avstemningsdistriktet.

En sort præsident paa Europabesøk. Det er præsidenten for den frie negerrepublik Liberia i Afrika, Mr. Charles Dembar Burgess King. Han har besøgt London og Paris. I den sidstnævnte by ser man ham her lægge en krans paa „den ukjendte soldats grav” under Triumfbuen.

Den tyske konstruktør Oswald Flamm som har færdig planer til et undervands-panserskib der kan gjøre 25 knop under vandet. Da Tyskland ifølge Versailles-traktaten ikke faar lov til at bygge undervandsskibe har prof. Flamm tilbudt planene til England, Italien, Holland og Amerika.

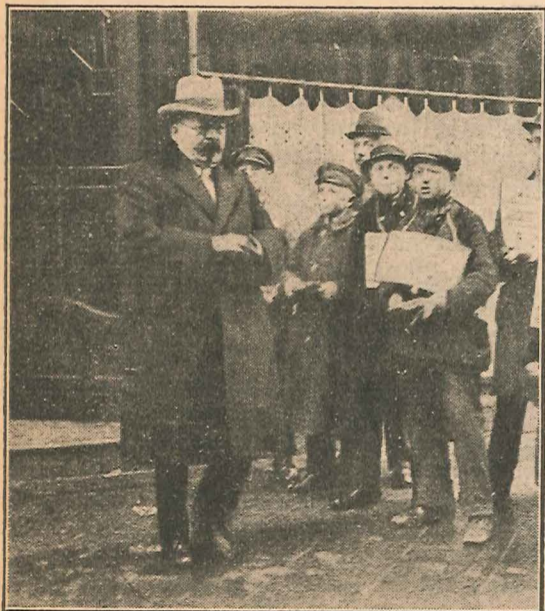
Tyskland har i den sidste maanedes tid gennemlevet særdeles bevægede dager, og verdens opmærksomhed har af forskellige grunde været sterkt rettet mod dette land. I slutten af februar var det de prøisiske landdagsvalg som, ved siden af bekymringene i anledning af den da nærførestaaende konference i London, og den kommende avstemning i Øvre-Schlesien, satte sindene i bevægelse dernede. Den 20. februar var det første gang efter vedtagelsen 30. november ifjor af Prøissens nye republikanske statsforfatning, at de prøisiske valg skulde foregaa. Deltagelsen i disse var meget stor, især fra konservativ side, og det gik som man havde ventet. Reaktionen havde faat saa sterk vind i seilene at højreparterne (de tysk-nationale, det tyske folkeparti og det saakaldte økonomiske parti) nu kan mønstre 134 mand eller over dobbelt saa mange som i forrige landdag. Ogsaa paa den ypperste venstre fløi, kommunistenes, viste sig en stor fremgang, men deres 30 repræsentanter utgjør dog ikke mer end en fjortendedel af landdagens samlede medlemstal. Mens centrum ligeledes havde nogen fremgang, led flertalssocialistene og

Dronning for en dag over en verdensby. Det er Midtfaste-festens dronningenes dronning i Paris med to af sine hofdamer man her ser. Hun er af studentene valgt som den skønneste blandt de skjønne, og fra sin beskedne plads som strykerske i et vaskeri er hun pludselig hævet til dronningværdigheden — men bare for en dag.

demokratene et stort nederlag — de sidste angivelig fordi deres parti, vistnok med urette, i særlig grad er blit betegnet som jødens. Højreparterne er nu tilsammen den prøisiske landdags sterkeste, men da denne tæller 421 medlemmer er en ren konservativ regjering ikke tænkelig, og man antar at det atter blir centrum som kommer til at danne tungen paa vægtskaalen. I den prøisiske landdag sitter ogsaa 22 repræsentanter fra Øvre-Schlesien. De har beholdt sine mandater, da der intet valg har fundet sted i denne provins. Nu er imidlertid det store spørsmål: skal disse mænd vedblivende faa være med, eller skal Øvre-Schlesien komme til at høre under Polen? Dette spørgsmaal avgjørelse har vakt den mest spændte uro ikke bare i Prøissen men hele Tyskland over, for rikets industrielle fremtid er i væsentlig grad afhængig af det. Efter at Tyskland har mistet ertsgrubene i Lothringen og kulgrubene i Saar-distriktet, vil tapet ogsaa af de schlesiske gruber og miner bety en katastrofe for den tyske storindustri som uten den vanskelig kan bestaa. Derfor stillet tyskerne ogsaa Øvre-Schlesiens vedbliven som tysk blandt sine motforslag i London.

Da prøisserne første gang gik til valg efter den nye republikanske statsforfatning.

For første gang efter sin nye republikanske statsform gik prøisserne den 20. februar til valg. Deltagelsen var temmelig sterk idet over 70 pct. af vælgerne stemte. Her ser man nogen snapshots fra disse valg som blev imøteset med adskillig spænding. Tilvenstre ser man selvste rikspræsident Ebert ved avstemningen; det er neppe vanskelig at gjætte hvilket parti han stemte paa. Tilhøire er det rikskansler Fehrenbach som er blit foreviget i det øieblik han forlater den lille ølstue som dannet valglokalet i hans kreds. Midtbilledet er hentet fra valgagitationen i Berlin. Man ser her nogen af det tyske folkepartis plakater, hvorpaa det under Friedrich den Stores billede staar: „Gamle Fritz spør: „Hvad har I dog gjort av mit Prøissen?” Valgene viste sterk fremgang saavel for de konservative partier som for kommunistene.

Arvingene til Lemkov.

Av

H. Courths-Mahler.

(Fortsat.)

„Se saa,” sa den gamle herre og la fra sig pennen.

Saa gjorde han hurtig istand brevet til avsendelse. Derpaa gik han eftertænksomt frem og tilbake i sit værelse. Sindsbevægelsen hadde gjort ham hvileløs, skjønt han følte sig træt.

I Brooklyn paa øen Long Island, hvorfra en kjæmpebro fører til New York eide Frits Lossov en pen, med al moderne komfort utstyrt villa. I fem aar hadde han bodd der sammen med sin familie. Siden sin hustrus død hadde han engagert en husbestyrerinde, en Mrs. Sternberg som var en landsmandinde av ham. Hun hadde været gift med en amerikaner og hadde været enke i flere aar.

Frits Lossov kjørte hver dag i automobil til fabrikkvarteret i New York hvor han hadde sin fabrikk.

Det var nogen tid efter de nylig skildrede begivenheter. Paa balkonen i første etage i villa Lossov stod en ung dame saa omtrent to og tyve aar og saa undersøkende paa himlen. Hun hadde en fotfri, glat tilsluttende, lysegraa kjole, under elegante støvler. Hun var middelshøi, slank og nydelig bygget. Hendes figur var bløt og smidig i hver linje og hendes raske, sikre bevegelser var fulde av ynde og kjækhed. Paa derne vakre ungdomsfriske figur sat der et fint formet hode, omgitt av rike yppige fletter som i sin matte, varme gyldne farvetone skinte i solen som flytende metal. Hendes hud var frisk og skjær som epleblomster, og de vakre, klare, mørkeblaa øine var omrandet av gulbrune øienipper som bøiet op i spidsene. Brunene var litt mørkere og meget fint tegnet. De fine træk var ikke regelmæssig nok til at kunne kaldes vakre, men som helhet var det mer straalende end pent; og det var saa indtagende og søtt, saa fuldt av liv og friskhet.

„Frede, vi faar saamen ikke uveir idag,” sa den unge dame som nu var vendt tilbake til værelset. „Kom hit og se paa himlen. Naar skyene staar saa klart begrænset over vandet, er veiret i sit stadige hjørne.”

En slank, kraftig bygget ung gut paa femten aar viste sig i balkondøren. Man saa straks at disse to var søsken. Ogsaa Frede Lossov var blond og blaøiet, bare var hans træk fastere og mer markerte end søsterens. Ogsaa hans øine saa muntert og kjækt ut i verden. De to unge ansigter straalte omkap av sundhet og livsglæde.

Frede saa ogsaa undersøkende op paa himlen.

„Ja, Ellinor — du har ret, vi faar ikke uveir idag.”

„Saa vil jeg straks kjøre ind til far, det er paa høieste tid. Blir du med? Vi vil be ham om at ta fri litt tidligere idag.”

„Nei, jeg blir hjemme, jeg er ikke færdig med min latinske stil. Far vilde ikke like at jeg løp fra den. Men naar du kommer hjem med far, er jeg færdig. Saa holder vi fest — ikke sandt, Ellinor?”

Den unge dame nikket og la sin arm om

brorens skulder. Saaledes gik de ind i værelset sammen. Her passierte de endnu en liten stund muntert sammen og deres glade latter lød gjennem huset.

Mrs. Sternberg traadte smilende ind.

„Aa, det var godt, De kom, Mrs. Sternberg. Jeg vilde be Dem om at sørge for at bordet blir dækket rigtig festlig idag.”

„Det skal ske, Miss Ellinor. Jeg har allerede tænkt paa det selv,” svarte Mrs. Sternberg smilende.

Ellinor hadde git ordre til at automobilen skulde kjøre frem, og nu blev det meldt at den var utenfor.

„Frede, saa kjører jeg altsaa til far.”

„Javel, Ellinor.”

„Farvel, Frede.”

„Farvel, kjære søster.”

De rakte hverandre haanden og nikket smilende.

Ellinor sa ogsaa farvel til Mrs. Sternberg som smilende hadde set paa dem, saa skyndte hun sig ut.

Nogen minutter efter kjørte automobilen med hende.

Bare et kvarter senere stanset automobilen utenfor en høi fabrikkbygning. Med kjæmpebokstaver stod paa facaden: „G. Verner & Co.” Nogen mindre bygninger hadde samme indskrift.

Ellinor sprang ut av vognen og traadte ind gjennem den brede port. Til den ene side førte en dør til elevatoren. Elevatorføreren tok ærbødig hatten av for hende.

Ellinor nikket venlig og straks efter gik elevatoren op.

Et minut senere gik Ellinor ind i sin fars privatkontor.

Frits Lossov sat ved skrivebordet. Det var en høi, statelig mand paa omkring tre og femti aar, iført en elegant, men bekvem dragt. Hans karakteristiske ansigt med den kortklippede bart hadde regelmæssige træk og mindet i form og uttryk om Herbert Lossov. Livet hadde sat sine haarde merker i det brune, sympatiske ansigt, ut fra hvilket de graa øine straalte med en klar glans, da Ellinor traadte ind.

„Aa — min lille kompanion! Du kommer sent idag. Vil du arbeide sammen med mig nu?”

Ellinor gik bort til ham.

„Ja — hvis det er nødvendig, far. Men hvis ikke, saa vil jeg gjerne bortføre dig. Kan du ikke holde op litt før idag end ellers?” spurte hun og lot sin haand gli henover hans pande.

„Hvorfor, Ellinor?” spurte han og saa smilende paa hende.

Hun banket med et skjælmsk smil paa kalenderen som stod paa bordet.

„Hvad er det for en dato idag?”

„Den anden juli.”

„Riktig — og følgerig er det en viktig dag for Frits Lossov.”

Der spillet et humoristisk smil om hans mund.

„Det kan jeg ikke huske,” sa han.

Hun lo.

„Ikke skrøn, far! Du er en altfor god forretningsmand til at ha glemt en saa viktig dag. Idag for tre og femti aar siden saa Frits Lossov første gang lyset paa godset Lossov derover i dit fædreland. Si nu ærlig: du vilde bare slippe for nogen fødselsdagsfest. Men det hjelper dig ikke. Frede og jeg har allerede arrangert alt med Mrs. Sternberg. Imorges slap du fra os — men ingen undgaar sin skjæbne. Jeg kommer for at hente dig hjem. Frede slaas endnu med sin latinske stil, ellers hadde han nok været med for at fange dig!”

Frits Lossovs øine hang med et straalende uttryk ved datterens ansigt.

„Hvor du idag igjen ligner din mor, Ellinor,” sa han blødt.

Hun omfavnet og kysset ham hjertelig.

„Du kan ikke si mig noget penere og bedre, far,” svarte hun bevæget. Han nikket.

„Ja, det er som den høieste udmerkelse — ikke sandt, mit kjære barn?”

„Ja, far. Og hvis jeg bare en liten smule kan erstatte dig mor, saa vilde jeg være meget, meget stolt.”

„Du vet at du kan det, Ellinor. Saaledes som din mor altid stod ved min side som en trofast kammerat — slik staar ogsaa du ved min side. Bare dig kan jeg takke for at jeg saa nogenlunde har overvundet tapet av din mor. Jeg trenger et menneske som jeg kan tale med om alt — saaledes som jeg gjorde det med min mor. Og saa ung du end er — saa er du virkelig blit min lille kompanion, der er vokset likesaa meget sammen med mit arbeide og hele min virksomhet som din mor var det.”

Ellinor rettet sig op med et dypt aandedrag.

„Far — jeg har da ikke fødselsdag idag — og allikevel overøser du mig med saa rike gaver,” sa hun bevæget.

Han trak hende tæt ind til sig.

„Jeg maatte si dig det en gang — og netop idag. Idag er jeg i riktig feststemning og arbeidet smaker mig ikke. Det vil derfor falde dig let at lokke mig bort fra det. Men sæt dig først der paa din plads — paa mors plads. Jeg har noget at tale med dig om.”

Hurtig la Ellinor hat og hansker fra sig og satte sig ved det andet skrivebord som stod med ryggen mot farens. Denne plads hadde Frits Lossovs hustru indtat i aarevis, naar hun arbeidet sammen med sin mand. Hver dag indtil kort før sin død hadde hun sittet nogen timer her og raadslaatt med ham om alle vigtige saker. Siden hendes død sat Ellinor nu hver dag paa hendes plads for at faren ikke skulde føle tapet altfor smertelig. Der bestod et sjelden vakkert og hjertelig forhold mellem Frits Lossov og hans familie.

„Saa, far, nu er jeg parat til at høre,” sa Ellinor og saa forventningsfuldt paa ham.

Frits Lossov tok frem et brev fra sin brystlomme og rakte hende det med straalende øine.

„Brev hjemmefra, Ellinor!”

Hun saa glad overrasket ind i hans ansigt.

„Og netop paa din fødselsdag! Er det fra din bror?”

„Nei, ikke fra ham. Fra onkel Herbert.”

Ellinor trak pusten dypt.

„Altsaa gode efterretninger — det sier dine øine mig.”

„Ja, læs nu selv!” sa faren.

Ellinor aapnet brevet og læste. Der laa en klar glans over hendes ansigt da hun var færdig.

„Aa — din onkel Herbert er da en storartet mand! Der kan du se, far, din frygt for at han ikke mer vilde ha noget med dig at gjøre har været aldeles ugrundet. Og som han skriver om mor! Aa — det skulde hun ha oplevet — det vilde ha været en stor glæde for hende. Jeg tænkte jo straks at din familie bare vilde være stolt av dig,” sa hun tilfreds.

Han støttet hodet i haanden og lo med en eiendommelig latter.

„Barn, du kjender ikke disse mennesker saaledes som jeg kjender dem. De er ikke alle som onkel Herbert. Nu skal du se hvor ganske anderledes min bror vil stille sig overfor mig. Det fremgaar allerede av

onkel Herberts hentydninger til Kuno. Naa, det var jeg forberedt paa, jeg er bare blit overrasket over onkel Herberts brev. Du vet ikke, Ellinor, hvor glad jeg er over hans brev!"

Hun rakte ham begge sine hænder og han tok dem fast i sine. Et blødt og yndig smil forskjønnet Ellinors ansigt. Saaledes saa bare hendes kjære hende. I omgangen med fremmede var hun altid klar, bestemt og energisk, helt igjennem den smarte amerikanerinde. Men hendes nærmeste kjendte hendes dybe, følsomme væsen som hun omhyggelig skjulte utad. „Jeg glæder mig med dig, kjære, kjære far," sa hun inderlig.

Saa sa hun med sin sedvanlige friske munterhet:

„Denne prægtige, gamle grandonkel skal faa mit allerpeneste fotografi med et brev i tilgift. Jeg maa si ham hvor glad jeg er i ham for hans kjære gode brev! Det kan jeg vel, ikke sandt?"

Faren nikket og betraktet hende med faderlig stolthet.

„Javist, Ellinor."

„Far, har du mer at besørge idag?"

„Nei, ikke idag."

„Saa kan vi gaa — ikke sandt? Glem ikke at ta med dig brevet for at Frede kan faa læse det."

Frits Lossov reiste sig og gjorde sig færdig til at gaa. Ogsaa Ellinor tok igjen paa sig hat og hansker.

„All right?"

„Javel, min pike!"

Lossov gav endnu et par ordre til kontorpersonelet og kjørte derpaa hjem med sin datter.

Frede kom mot dem i vestibulen og omfavnet faren.

„Nu kan jeg da endelig faa ønske dig tillykke, far. Imorges slap du fra mig og det maa straffes."

Faren omfavnet ham leende.

„Frede, blir det en dyr straf?"

„Ja, du skylder mig hele resten av dagen. Ellinor ser meget mer til dig end jeg."

„Javist, min gut. Men det blir anderledes, naar vi først er hjemme i Europa. Saa faar jeg mer tid tilovers for dig. Hvorledes gik det med stilen?"

„Udmerket, far."

„Er du færdig?"

„Jeg blev færdig for ti minutter siden. Men kom nu."

Frits Lossov blev ført bort til sit fødselsdagsbord. Blandt de andre gaver stod der et stort fotografi av hans hustru.

„Mor skal som altid være tilstede iblandt os," sa Frede.

Frits Lossov trak sine barn til sig. Hans øine hadde en fugtig glans.

Frede og Ellinor omfavnet ham ømt.

De kjendte begge farens livshistorie — og hans forfeilede ungdomsaar. Hans letsindighet skulde advare dem om ikke at ødsle bort livet paa en unyttig maate. Ogsaa foreldrenes kamp og arbeide laa aapent for barnas øine; de visste hvor haardt foreldrene hadde maattet kjæmpe sig frem. Faren hadde alltid stillet moren i det bedste lys — og moren faren. Skjønt de hadde mistet moren, dvælet hun altid iblandt dem med den kjærlighet som aldrig hører op. Takket være det gode eksempel og den gode oppdragelse hadde de to søsken utviklet sig paa en maate der kunde gjøre foreldrene stolte og lykkelige.

Da de kort efter sat ved middagsbordet, fik Frede læse onkel Herberts brev.

Ogsaa han blev strålende glad.

„Gid vi snart kunde reise ditover! Varer det længe?" spurte han.

Frits Lossov sukket.

„Det kan gaa aar og dag endnu. Det lar sig ikke gjøre saa let at ordne forretningene. Alt er i god gang, men det fordrer tid og taalmodighet."

„Mrs. Sternberg sætter ogsaa op en

længselsfuld mine, far?" sa Ellinor smilende.

Frits Lossov nikket venlig til den ældre dame. „Ja, ja, Mrs. Sternberg, hjemveen lar sig ikke tvinge. Man tror, man har overvundet den, men saa melder den sig igjen. Bare litt taalmodighet til, saa drar vi mot hjemmet."

Mrs. Sternberg smilte og trak pusten dypt.

„Hos mig kom hjemveen først rigtig frem, da De stillet mig i utsigt at jeg kunde faa følge med Dem og beholde min plads i Deres hus, Mr. Lossov," sa hun synlig bevæget. Barna vilde nu endelig høre faren fortælle om hans hjemstavn og kunde ikke bli trætte av at høre ham og Mrs. Sternberg fortælle om det.

Efter middagen fandt de frem fotografier til onkelen. De valgte de bedste og nyeste billeder. Frede kom ogsaa slæpende med en del amatør-billeder som han hadde tat selv og som forestilte episoder fra deres daglige liv.

„Ja, dem sender vi ogsaa med," sa Ellinor. „Det er som en illustration til vore brever. Det var en god idé av dig, Frede. Nu er det godt at du har tat alle disse billeder."

„Der kan du se! Du gjorde saa ofte nar av mig," sa Frede ivrig.

„Det skal jeg aldrig mer gjøre. Du skal fra nu av uhindret faa fotografere alt hvad du har lyst til. Det vil være en hyggelig erindring for os selv!"

Saaledes blev der sendt en mængde billeder og brever til onkel Herbert.

Da Kuno Lossov kom hjem fra Lemkov, fortalte han med stor uro og bevægelse sin hustru hvor merkelig onkel Herbert hadde oppfattet hans brors brev og hvor rolig han hadde været.

Fru Helene blev likesaa urolig over dette som hendes mand.

Den næste formiddag kjørte hun selv til Lemkov og prøvde paa at paavirke onkel Herbert „diplomatisk". Hun gjorde alt hvad hun kunde for at vække den gamle herres vrede. Men Herbert Lossov hørte ganske rolig paa hende og sa bare tilsidst:

„Bli ikke saa ivrig, Helene, det nytter ikke. Send Kuno hitover imorgen, saa skal jeg tale videre med ham om denne sak."

Saa kjørte fru Helene likesaa urolig hjem som hun var kommet.

Kuno avventet meget utaalmodig det tidspunkt, da han igjen kunde begi sig til onkel Herbert. Og da han sat overfor ham, ledet han straks samtalen hen paa den sak som laa ham saa meget paa sinde.

„Onkel Herbert, har du nu dannet dig en dom om saken?" spurte han spændt.

Den gamle herre nikket energisk.

„Ja, det har jeg, Kuno. I grunden har jeg ikke været i tvil et øieblik. Jeg synes, vi kan være fornøiede over at Frits har svunget sig op til en agtet livsstilling ved egen hjælp. Vi maatte ogsaa ha været tilfreds, om det ikke hadde gaat saaledes. Ikke alle var i hans sted kommet saa gaat ut av det. Jeg vet ikke, om du eller jeg hadde naadd saa vidt. Jeg kan absolut ikke betrakte det som en skam og skjændsel at Frits har kjæmpet sig frem ved ærlig arbeide. Og vi skylder hans hustru stor tak. Hun har reddet en Lossov fra den sikre undergang. Der er intet at utsætte paa hende. Det kan ikke lægges hende til last at hun har et borgerlig navn og at hun har arbeidet ærlig og redelig. Jeg finder hende fuldstændig værdig til at være friherreinde Lossov. Jeg anser det for selvfølgelig at vi tar imot Frits og hans barn med aapne armer, naar de kommer hit."

Kuno hadde hørt maalløs av forbauselse paa ham. Nu for han op.

„Nei — det gjør jeg ikke — absolut ikke! Jeg forstaar dig ikke, onkel Herbert. Her staar vort navns ære paa spil! Jeg vil ikke ha noget at gjøre med Frits og hans familie — absolut ikke! Og jeg haaber, kjære onkel, at du ogsaa skifter mening. Du maa da som adelsmand tænke likesom vi og holde navnet Lossov like saa høit i ære."

Den gamle herre saa fast og alvorlig ind i sin nevøs ansigt.

„Netop som adelsmand maa jeg tænke anderledes end du, Kuno! Netop fordi jeg holder navnet Lossov høit i ære, vil jeg ikke at en Lossov skal behandles som en banlyst mand — bare fordi han har kjæmpet ærlig for tilværelsen — omend paa en maate der har været meget litet behagelig for ham selv. Ved rolig overlæg vil du nok komme paa andre tanker. Men hvorledes du end tænker om det — saa vil ialfald jeg stille mig i et hjertelig slegtskapsforhold til min nevø Frits og hans barn. Jeg har ogsaa allerede skrevet til ham og uttrykt min glæde over at han lever, jeg har indbudt ham varmt til Lemkov, saa snart han kommer hjem. Om du end lukker døren til Lossov for ham — saa skal han være hjertelig velkommen paa Lemkov!"

Med aapen mund og vidt opspilte øine stirret Kuno paa sin onkel og hans haand for nervøst henover hans tynde haar.

„Har du — indbudt ham til Lemkov?" stammet han ute av fatning.

„Ja, jeg har. Og jeg haaber at du ogsaa kommer paa bedre tanker og ikke viser din eneste bror døren. For du, min kjære Kuno, er den sidste som har ret til at bryte staven over ham. Du jaget ham den gang ut i verden, mens du selv blev tilbake i sikre, behagelige forhold. Hvilken fortjeneste hadde du fremfor Frits? Kanske førstefødselsretten? Indbilder du dig noget av den? Jeg mener at du har likesaa liten skyld i at du kom først til verden som Frits har i at han blev den yngste søn!"

Saaledes talte onkel Herbert rolig og alvorlig.

Kuno var tilmode som om alt sank sammen i ruiner omkring ham. Han kunde ikke fatte at onkelen stilte sig saa energisk paa brorens side. Det var det værste der kunde hælde ham. For naar onkelen tok saa varmt parti for Frits, saa var der jo stor sandsynlighet for at han ogsaa vilde betænke ham i sit testamente. Hvem kunde beregne hvilke følger alt dette kunde faa? Med onkelens merkelige karakter var det ikke udelukket at han vilde testamentere halvparten til Frits. Og det betydde jo et betydelig tap for Kuno.

Kuno forbandet i sit stille sind brorens opdukken.

„Gid han i det mindste blir borte, til onkel er død," tænkte han ute av sig selv.

Men som saken nu engang stod, var det ikke raadelig at ophidse onkelen altfor meget imot ham selv.

Kuno fattet sig med møyie.

„Kjære onkel, jeg maa tilstaa at det, du har sagt mig, overrasker mig meget. Du maa da tænke paa at Frits før fars død brukte meget mer end jeg — ialfald meget mer end der tilkom ham. Jeg kunde ha fordret flere tusen kroner av Frits, men istedet gav jeg ham et par tusen kroner, hvilket jeg ikke var forpligtet til. Det er jo ifølge huslovene at jeg som den ældste er majoratsarving. Det visste Frits fra begyndelsen og burde ha rettet sig efter det istedetfor at strø penger om sig i tanke-

løs letsindighet. Det er jo — hm — tja — det er jo meget ædelt av dig at du ikke vil forstøte ham. Jeg vil ogsaa dømmeham mildere, men han maa ikke komme bit. Tænk dog paa — min hustru — mine barn — jeg selv — kan da umulig omgaas denne mand. Tænk paa det smudsige vasketøi — den tanke er aldeles utholdelig for mig."

Der gled et ironisk smil over Herbert Lossovs ansigt.

„Bli rolig — nu er jo din bror saapefabrikant. Selv det smudsige tøi kan dog bli rent med saape. Det kan kanskje trøste dig!"

Kuno rettet sig stivt op.

„Onkel Herbert, jeg forstaar ikke at du kan spøke med dette?" ropte han, rystende av vrede.

Nu rettet ogsaa onkel Herbert sig rank og stolt op.

„Nei, jeg er ikke oplagt til spøk. Og ærlig talt — tanken paa det smudsige tøi har ogsaa irritert mig litt. Men saa tok jeg mig selv i skulderen og tænkte paa de flittige hænder som forvandlet det smudsige tøi til rent og sirlig tøi. Jeg saa i aanden hvorledes Frits hin gang vaaknet av sin avmagt og saa hele stabler av fint, rent, duftende tøi; da tænkte jeg paa min hustru som paa de store vaskedage paa Lemkov undertiden selv hjalp med til at bre det vaate tøi ut paa blekepladsen. Da var min Ulrikke altid i godt humør og engang sa hun til mig: „Det er da en trøst at vite at der findes saape og vand som kan ta bort al smuds." Og ser du — saa forsonte jeg mig snart med tanken paa det smudsige linned. Jeg saa i aanden denne friske, livsglade, resolute fru Grete, skinnende av properhet, staa ved strykefjælen, saa hvorledes hun bestræbte sig paa at frelse en Lossov fra undergang. Da forsvandt alt det ubehagelige for mig. Gjør likedan, Kuno! Tænk paa det rene tøi — ikke paa det smudsige!"

„Det kan jeg ikke, onkel Herbert, om det er rent eller smudsig — for mig kommer det ut paa et. For mine barns skyld kan jeg ikke betrachte en vaskekone som min slegtning."

Herbert Lossov reiste sig.

„Nuvel, saa gjør hvad du vil. Jeg gjør hvad jeg anser for ret og hvad mit hjerte tilskynder mig at gjøre."

Hermed maatte Kuno la sig nøie og han begav sig paa hjemveien i en meget trykket stemning.

Fru Helene blev rent fra sig, da hun fik høre om samtalen.

„Onkel Herbert gear i barndommen, han er ikke tilregnelig" sa hun skjælvende av sindsoprør.

„Ja, man skulde næsten tro det," sa Kuno. „Bare jeg visste, om han har gjort testamente."

Fru Helene trak paa skuldrene.

„Hvem vet! Men du er da virkelig hovedarvingen. Men naar din bror holder sit indtog paa Lemkov, saa kan han snart indynde sig hos den taapelige, gamle mand, saa han gjør testamente til fordel for ham. Saa mister du halvparten av arven! Aa, gid onkel Herbert døde, før din bror kommer hjem!"

„Aa — han er endnu saa rask og rørig!"

„Desværre!" undslap det fru Helenes læber.

De saa paa hverandre et par øieblik og begges øine uttrykte ønsket om at Herbert Lossov snart vilde dø.

Litt efter sa fru Helene:

„Det værste er at vi jo ikke maa bli uvenner med onkel Herbert. Hvis din bror virkelig kommer til Lemkov, saa er vi tvungen til at omgaas ham."

„Nei, nei! Hvem kan tvinge mig til det?" ropte Kuno heftig.

Hun saa litt spottende paa ham.

„Klokskapen, min kjære Kuno," sa hun og la sin haand paa hans arm. „Eller vil du paa avstand ganske rolig se paa hvorledes din bror indynder sig hos onkel Herbert? Vi kan da ikke overlate den gamle nar til din brors indflydelse. Hvad skulde der saa bli?"

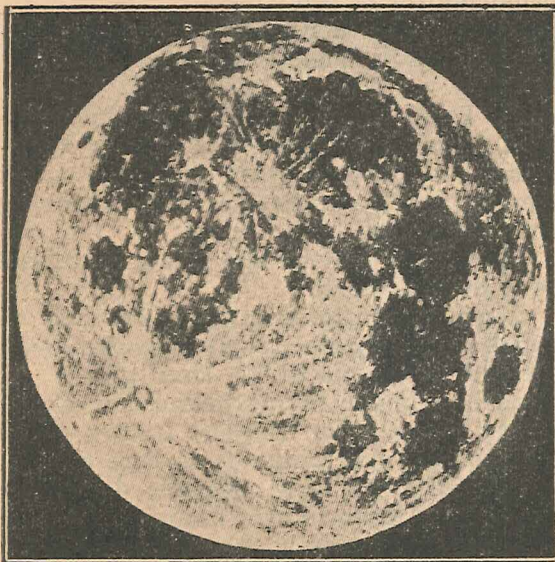
Kuno for nervøst med haanden over haaret.

„Ja — hm — tja — men tænk dog paa, Helene — vi kan da ikke omgaas Frits."

Hun trak øienbrynene i veiret.

„Det blir ganske vist ingen nydelse. Men tænk dig engang rolig om, saa vil du nok indse at vi maa bite i det sure eple — hvis din onkel ikke har ombyttet det timelige med det himmelske, før din bror kommer. Jeg maa ialfald sætte Botho og Gitta ind i saken."

Botho Lossov var kommet hjem. Han var et tro gjenbillede av sin far. Likesom denne hverken paa sjæl eller legeme var

Det er paa en maate maanen som bestemmer naar det er paaske, idet den endnu gjældende paaskeregel som blev vedtatt paa kirkemøtet i Nikea i aaret 325 fastsætter at paaskedag skal falde paa den første søndag efter den fuldmaane som indtræffer efter vaarejevndøgn den 21. mars eller paa selve denne dag. Og da denne saakaldte paaskefuldmaane ikke falder paa samme dato hvert aar, kan heller ikke paaskens beliggenhet være fast knyttet til en bestemt dato, men flytter rundt med et spillerum av over en maaned idet paasken tidligst kan falde den 22. mars (indtræffer først aar 2285) og senest den 25. april (indtræffer aar 1943). Det er dog ikke den virkelige maane og den med fuldkommen nøiagtighet astronomisk beregnede paaskefuldmaane der regnes med ved paaskens fastsettelse, men derimot en „middelmaane" hvis faser efter 19 aars forløp gjentas i samme orden paa de samme dato. Paa grundlag herav har den berømte tyske matematiker Karl Friedrich Gauss som døde i 1855, anvist en metode ved hjelp av hvilken enhver med lethed paa et stykke papir kan regne ut naar paasken falder i hvilketomhelst opgit aar. Beregningene for alle aar mellem 1900 og 2099 falder saaledes:

Aarstallet divideres med 19. Den fremkomne rest kaldes a. Derefter divideres aarstallet med 4. Resten kaldes b. Endelig divideres aarstallet med 7. Resten kaldes c. Derpaa multipliceres a med 19, lægges 24 til, divideres med 30 og kalder resten d. Derefter multipliceres b med 2, c med 4 og d med 6 hvorefter det utkomne lægges sammen, og der lægges yderligere 5 til, hvorpaa summen divideres med 7. Den fremkomne rest kaldes e. Man lægger nu d og e sammen og dertil endvidere 22. Det tal som da kommer ut angir datoen i mars for paaskedag. Faar man høiere tal end 31 trækkes 31 fra, og resten angir da paaskedatoen i april, likesom der gjælder den undtagelse at faar man 26. april som resultat, regnes det for 19. april, og faar man 25. april, naar a er større end 10 og d = 28, regnes datoen for 18. april.

Naar er det paaske?

videre ødselt utstyrt av moder natur, var Botho ogsaa typen paa en middelmaadig begavet, men netop derfor meget hovmodig og fordringsfuld officer. Han talte læspende og pleide at klemme monoklen fast i øiet med en frygtelig styg grimasse.

Hans kantede bevægelser var meget stive og meget litet ungdommelige og hans slappe træk røbet tilstrækkelig at han levde et letsindig liv.

Overfor sine forældre viste han et korrekt, høflig væsen uten varme eller hjertelighet, og søsteren pleide han at overse som et ubetydelig, uviktig væsen.

Hans far hadde tat imot ham med bebreidelser over at han brukte saa mange penger og var overhodet i en irritabel sindsstemning, og ogsaa moren var mindre omgjængelig, end hun pleide at være.

„Gitta, hvad er der paafærde? Der er jo en frygtelig trykket atmosfære her paa Lossov! Hvorfor er forældrene i et saa frygtelig trykket humør?" spurte Botho sin søster.

Gita trak paa skuldrene. Hun var i ride dragt og ventet paa at hendes hest skulde føres frem; hun hadde nemlig fra sit utkik paa parkmuren set baron Lindek ride paa veien til Lemkov. Og nu hadde hun hastverk med at komme til Lemkov.

„Jeg vet ikke, Botho. Men jeg har ogsaa lagt merke til at forældrene har været nervøse og irritable i den sidste tid. Jeg tror, det er for din skyld."

„For min skyld? Hvorfor det?"

„Aa, jeg tror, du har brukt for mange penger nu igjen."

„Passiar! Jeg er ikke skyld i denne uveirsstemning. Hadde jeg ant det, var jeg blit i hovedstaden."

„Jeg trodde, du kom for at overvære havefesten paa Trassenfeld?"

„Naa ja, det er jo ogsaa hovedsaken derfor. Men man vil da gjerne ha fred hjemme. Hvor skal du hen?"

„Til Lemkov."

„Til den gamle? Hm — hvis jeg hadde visst det, saa var jeg redet med dig."

Det brydde Gitta sig slet ikke om.

„Du kan jo ride ditover imorgen."

Gittas hest blev nu ført frem.

Botho hjalp søsteren skjødesløst op i sadlen.

„Hils den gamle fra mig og si at jeg kommer imorgen," sa han og klemte monoklen fast i øiet.

„Skal ske, Botho. Farvel."

„Farvel, Gitta."

Saa red hun bort i trav, og Botho gikk med et mismodig ansigt ind i huset igjen. — Om aftenen samme dag blev Botho og Gitta indviet i deres onkel Frits Lossovs historie.

De to søsken blev meget forfærdet over den tanke at skulte omgaas med disse amerikanske slegtninger. Naturligvis blev de heller ikke glade over denne medbeiler til onkelens arv.

Gitta var meget ærgerlig i forveien. Hun hadde nok truffet Hans Lindek paa Lemkov, men han hadde sagt at han hadde forretninger at besørge i byen og var ikke redet med hende tilbake.

Men Botho var komplet ute av sig selv. Han negtet rædselslagen at ha nogetsomhelst tilfælles med vaskekones barn. Nu forstod han saa godt at forældrene var nervøse og nedtrykte.

Da han næste dag kom til Lemkov,

forsøkte han naturligvis at gjøre onkel Herbert begripelig at en officer hadde forpligtelse til at gaa avveien for saadanne mennesker.

Den gamle herre lot ham rolig tale ut, men om hans læber laa der et sarkastisk smil.

Næste dag fandt havefesten paa Trassenfeld sted. Botho gjorde stormende kur til komtesse Trassenfeld. I sin store selvbevissthet la han ikke merke til at den muntre komtesse moret sig hemmelig over ham.

Naar han gjennem sin monokel stirret paa hende med sit „erobrerblik“, maatte hun gjøre vold paa sig for ikke at le ham op i ansigtet.

„Sover De med monoklen i øiet om natten, hr. Lossov?“ spurte hun tilsynelatende alvorlig.

Han forklarte hende omstændelig at det ikke gik an og merket fremdeles ikke at skjælmen lyste ut av hendes øine.

Samtidig tænkte han:

„Hvis jeg vil ha held med mig her, saa maa jeg bringe saken i orden, før den frygtelige saapefamilie fra Amerika dukker op. For naar deres historie blir kjendt, saa vil nok komtesse betakke sig for at træ ind i vor familie. Det er gyselig — aldeles gyselig!“

Komtesse fortalte ham straalende at hun skulde reise med sine forældre til hovedstaden til vinteren og forestilles ved hoffet.

„Jeg glæder mig voldsomt til det!“ sa den nydelige, brunøiede komtesse. „Er det ikke svært morsomt derinde?“

„Jo, meget morsomt, komtesse. Forhaabentlig faar jeg lov til at være Deres fører?“

Hun lo.

„Utfordre ikke Deres skjæbne, hr. løytnant. Det skal ikke være behagelig at være bjørnetrækker.“

„Det skal være mig en stor fornøielse, komtesse.“

„Aa — De vil kanskje vise mig frem som en seværdighet fra provinsen!“ sa hun spøkende.

Han syntes at komtesse var meget barnagtig, men gik smilende ind paa hendes spøk.

Han hadde ingen anelse om at komtesse allerede hadde git sit hjerte bort. Han ante ikke at hun hadde gjort sig lystig over ham og at hun paa sin pudsige maate karikerte ham, da hun senere var alene med sine forældre.

Men Botho reiste nogen dager senere med bevisstheten om at ha gjort „et kolosalt indtryk“ paa komtesse Trassenfeld. Nu satte han alt sit haab til vinteren. Da skulde han nok sørge for at faa saken med komtesse i orden.

Der var gaat nogen uker siden Kuno Lossov hadde faat sin brors brev.

Onkel Herbert hadde en dag mottat et langt brev fra Frits og et kortere fra Ellinor indeholdt alle de valgte billeder.

Lange og opmerksomt betraktet den gamle herre billedene. Der var først et av Frits — det sidste som var tat av ham. I dette modne, energiske mandsansigt søkte Herbert Lossov forgjæves de træk som hadde præget ansigtet hos den letsindige unge mand, der hadde forlatt hjemmet for over fem og tyve aar siden. Bare de ærlige, trofaste øine var der endnu, og de karakteristiske Lossovske træk om mund og hake traadte nu skarper og tydeligere frem.

Saa hvilte den gamle herres øine længe paa fru Gretes vakre, friske ansigt. Hun maatte ha været omkring firti aar, da dette

billede blev tat. Hendes øine saa klart og aapent ut av billedet og onkel Herbert trak et tilfreds suk.

Ja, det var trods alt — en virkelig dames kloke, fine ansigt. Og dette ansigt behaget den gamle herre saa meget at han smilte fornøiet til det. Da han nølende hadde lagt Gretes billede tilside, kom turen til Fredes. Onkel Herberts øine straalte. Det var en Lossov, skjønt han ogsaa lignet moren.

Det livsfriske, glade ansigt fængslet længe den gamle herres blik. Tilslutt kom saa turen til Ellinors ansigt. Det betraktet Herbert Lossov aller længst og tok det av og til igjen i haanden og betraktet det.

„Hvis Grete har set paa Frits med saadanne øine; hvis denne Ellinor virkelig er et gjenbillede av sin mor — saa forstaar jeg at hun tok hans hjerte med tsorm. Denne lille Ellinor er jo en herlig pike!“ tænkte han.

Med stor interesse læste han Frits Lossovs utførlige brev. Samtidig betraktet han de amatør-billeder, Frede hadde sendt. Det var virkelig som illustrationer til brevet.

Da han hadde læst Frits' brev tilende, tok han fat paa Ellinors:

„Kjære grandonkel Herbert! Du er en makeløs prægtig mand! Det har dit kjære brev til min egen kjære far røbet. Derfor maa jeg faa lov til at takke dig hjertelig, for dit brev glædet min far meget. Og den som glæder min far og taler saa pent om min prægtige mor maa ogsaa jeg være glad i. Det maa du finde dig i. Og selv om du ikke vil finde dig i det, saa gjør jeg det allikevel. Nu glæder vi os dobbelt til at komme hjem — gid vi bare var saa vidt! Med hjertelig tak tar vi imot din indbydelse til Lemkov — men alt det vil far selv skrive om. Jeg vil bare takke dig, fordi du har været saa venlig imot far. Faar jeg lov til at gi dig et kys for det? Med hjertelig hilsen

din grandniece Ellinor.“

Onkel Herbert smilte og betraktet igjen Ellinors billede. Hendes glade, bedaarende ansigt saa straalende fornøiet paa ham. „Den som glæder min far og taler saa pent om min mor, maa ogsaa jeg være glad i.“ Ja, denne yndige pikes forældre maatte være gode, prægtige mennesker, siden de blev saa æret og elsket av sine barn. Disse jevne ord røbet tilstrækkelig det gode forhold der forbandt disse mennesker.

„Saa ganske, ganske anderledes end derover paa Lossov,“ tænkte den gamle herre.

Saa læste han endnu en gang Frits Lossovs brev. Han skildret utførlig sine oplevelser og foretagender. Ut fra hvert av hans ord lød kjærlighet til og høiagtelse for hans hustru der som trofast livsledsagerinde hadde delt alt med ham.

„Den eneste sorg som hun har tilføiet mig, var den at hun gik fra mig, netop da vi hadde naadd lykkens tinde. Saa længe jeg trængte til hende i kampen for tilværelsen, var hun hos mig. Nu skulde vi sammen ha nydt frugten av vor flid og saa forlot hun mig. Jeg overvinder aldrig tapet av hende, skjønt hun i vor datter har efterlatt mig sit tro gjenbillede.“

Saaledes stod der i brevet.

Herbert Lossov reiste sig og traadte hen foran det legemstore billede av sin hustru som hang over hans skrivebord. Blødt og vemodig hang hans blik ved hendes elskede træk.

„Ikke sandt, Ulrikke — naar en mand efter et tyveaarig ægteskap taler saaledes om sin hustru, saa har nun været værd hans kjærlighet? Og denne kvindes barn vilde du sikkert ha lukket Lemkovs dører høit op

for — det vet jeg. Derfor handler jeg nu i din aand.“

Saaledes mumlet han som om han talte med sin hustru.

Om eftermiddagen samme dag kjørte Herbert Lossov til byen til sin sagfører. Her blev det testamente, han hadde latt sætte op for nogen aar siden tilintetgjort og et nyt sat op.

Saa kjørte den gamle herre tilfreds hjem igjen.

Kort efter hans hjemkomst blev baron Lindek meldt.

„Goddag, kjære Hans! De kommer som om De er kaldet!“ rope den gamle herre mot sin gjest.

Hans Lindek tok den haand som blev rakt ham saa hjertelig.

„Hr. Lossov, kommer jeg virkelig ikke til uleilighet?“ spurte han smilende.

„Til uleilighet? Det oplever De aldrig hos mig.“

„Jeg kommer da ofte nok til Lemkov.“

„De kommer aldrig for ofte, Hans, det vet De godt.“

„Jeg kommer saa gjerne. Det er alltid en fornøielse at passiare med Dem, min faderlige ven.“

„Naa saa er vi enige. De har vel en times tid tilovers for mig?“

„Jeg er færdig med mit arbeide for idag. De kan disponere helt over mig,“ sa baron Lindek hjertelig. Her paa Lemkov var han ganske anderledes end paa Lossov — meget varmere og hjerteligere.

„Det er udmerket. Saa kom og sæt Dem hos mig. Idag er jeg i særlig godt humør og i en meddelsom stemning, saa jeg har meget at fortælle Dem. Men først vil vi ha en flaske vin.“

Han gav en tjener ordre til at bringe vin og glasser.

Herrene satte sig og tændte cigarer. Da tjeneren hadde bragt vinen, fylde Herbert Lossov glassene.

„Se saa, Hans, klink nu med mig paa at jeg idag har gjort et godt og retfærdig arbeide. La os tømme vort glas paa det! Skaal!“

De tømte saa glassene. Mens Lossov fylde dem paany, sa han med et dypt aandedrag:

„Ja, Gud give, det maa bli til velsignelse! Og nu skal jeg vise Dem noget pent og godt, min kjære Hans — noget som De ikke ser hver dag — og slet ikke her paa Lemkov.“

Han hentet de amerikanske billeder og rakte Hans Lindek Ellinors.

„Se her! Hvad sier De til dette billede?“

Den unge mand tok fotografiet i sin smale, kraftige hand og betraktet det. Det fremstilte Ellinor Lossov i en enkel, men elegant, hvit klædeskole. Stoffet sluttet tæt om den ædelt formede skikkelse. Det var et knæbillede. Det fine hode med de tykke fletter var vendt i halvprofil mot beskueren. Om munden spillet et svakt skjælmensk smil og de store øine saa glade og freidige ut i verden. Men dog laa der i disse klare, glade øine et længselsfuldt blik som gav dette pikeansigt et eiendommelig uttryk.

Fængslet og interessert hvilte Hans Lindes øine paa Ellinors vakre, livsglade ansigt.

„Naa?“ spurte Lossov forventningsfuldt.

Hans Lindek rettet sig op uten at ta sine øine fra billedet.

„En bedaarende ung pike! Jeg vilde gjerne lære denne unge dame at kjende. Jeg tror ikke at dette fotografi helt ut gjengir hendes persons ynde.“

Herbert Lossovs ansigt straalte av glæde.

„Ikke sandt — det er en yndig ung pike? Saa fuld av liv og varme.”

„Ja, hvis ikke billedet bedrager. Tør man spørre hvem den unge dame er?”

„De skal faa vite det; men foreløbig maa De ikke tale til et eneste menneske om dette billede. Det er en friherreinde Lossov.”

„En slegtning av Dem?” spurte Lindek ivrig.

„Ja. Min grandniece Ellinor Lossov.”

Hans Lindek saa forbauset op.

„Jeg visste ikke at De hadde andre niecer end frøken Gitta Lossov.”

Herbert Lossov lo.

„Ja, jeg fik først nyig vite det selv. Jeg fik ogsaa først nylig vite at jeg hadde en nevø foruten Bortho. Si mig engang, kjære Hans, har De nogensinde hørt tale om Frits Lossov?”

Hans Lindek tænkte sig om.

„Frits Lossov — hm — det forekommer mig at jeg har hørt dette navn av mine foreldre og ogsaa av min onkel. Ja — nu husker jeg det — var det ikke en yngre bror av Kuno Lossov som — hm — jeg husker ikke —”

„Som gik i hundene — si det bare rent ut, Hans. Det var ogsaa den almindelige mening. Kuno selv har sørget for at alle mennesker fik vite hvor letsindig denne bror hadde været som han sendte over oceanet for at bli kvit ham. Naa, en klosterbror har Frits aldrig været, han var en varmlodig impulsiv mand. Han forstod ikke at omgaas penger. Han forsvandt uten at ta avsked med mig — fordi han ved Kunos tronbestigelse paa Lossov ikke hadde en øre i lommen og fordi han var for stolt til at be mig om hjelp. Ellers hadde jeg — trods Kuno — beholdt ham hos mig.”

„Ja, nu husker jeg det. Jeg var den gang bare en gutt, men jeg hørte tale om at Frits Lossov var reist til Amerika. I min guttefantasi utmalte jeg mig ham som skalpjæger blandt indianerne!”

Herbert Lossov pustet dypt.

„Naa, blandt indianerne kom han jo ikke da. Men han har oplevet adskillig. I alle disse aar har vi ikke hørt et eneste ord fra ham — indtil for et par uker siden. Fem og tyve aar efter at han betraadte amerikansk jordbund har han latt høre fra sig.”

Hans Lindek pekte paa Ellinors billede. „Er dette hans datter?”

„Ja, det er hans datter Ellinor.”

„Han giftet sig altsaa derover? Gaar det ham tilsynelatende godt?”

„Ja — nu. Men han har gjennomgaat meget.”

Lossov fortalte nu i korte træk hvorledes det hadde gaatt Frits Lossov over i Amerika. Han læste ogsaa forskjellige steder av Frits's brever høit og viste Hans billedene.

Hans Lindek beragtet dem alle interessert, men tilsidst tok han igjen Ellinors fotografi i haanden og fordypet sig i synet av det yndige ansigt. Bare motstræbende la han fra sig billedet igjen.

„De blev sikkert meget glad, hr. Lossov,” sa Hans Lindek alvorlig.

Den gamle herre nikket.

„Ja, ja. Jeg følte opriktig glæde, da jeg hadde overvundet den første forskrækkelse. Straks syntes jeg det var en avskyelig tanke at en Lossov hadde befaattet sig med et saa tarvelig arbeide for ikke at lide nød.”

„Men det var da et ærlig arbeide, hr. Lossov,” sa Lindek alvorlig.

Herbert Lossov grep med et straalende blik Hans Lindeks haand og trykket den fast.

„Bravo, bravo, min kjære Hans! Det glæder mig at høre de ord av Deres mund. Ja, ærlig er han vedblit at være, den gode Frits! La os ogsaa drikke paa det! Skaal! — Ja, jeg glæder mig altsaa inderlig og endnu mer glæder jeg mig over at Frits endnu mer glæder meg med sine barn. Men Lossoverne derover — ak og ve! De er rasende, oprørte, ute av sig selv! De vilde helst tie Frits tildøde og forstøde ham.”

„Hvorfor?”

„Naa — fordi Frits giftet sig med en ganske almindelig vaskepik! Fordi han ikke heller valgte at sulte ihjel! Kjære Hans, De kjender jo Lossovene! Kuno taler om Frits's skam og skjændsel. Hans hustru faar det ene anfald efter det andet av dydig indignation, og Botho og Gitta synger naturligvis den samme vise.”

Hans saa smilende paa ham.

„Bare De gjør det ikke, kjære hr. Lossov! Det vilde ikke ligne Dem at dømmme saa smaalig og snæverhertet. Jeg glæder mig over Deres opfattelse av saken. De er og blir en prægtig mand!”

Herbert Lossov lo.

„En prægtig mand! Saaledes kalder ogsaa lille Ellinor mig i sit brev. Er det ikke merkelig at De og min amerikanske niece kalder mig det samme? Det er jo som en slags tankeforbindelse over havet! Naa, jeg soler mig saa i bevisstheten om at være en prægtig mand — siden to mennesker paastaar det! Min gamle, slitte jakke bør jo rigtignok skamme sig ved denne udmerkelse av dens eier!”

Han lo hjertelig.

„Med de ydre ting har jo denne benævhjerte — der er alt glans og pragt! Det har jeg visst længe.”

„Aa, Herre Gud, Hans, naar De taler saaledes saa kan man jo bli rød som en ung pike! Naa, skaal — la os drikke sammen igjen! Det jeg har fortalt Dem blir altsaa mellem os?”

„Selvfølgelig, hr. Lossov.”

„Godt. Og nu vil jeg gjerne spørre Dem om noget. Hvis disse amerikanske slegtninger engang dukker op her paa Lemkov — hvorledes vil saa baron Lindek stille sig til dem?”

Lindeks øine straalte og hvilte en stund paa Ellinors billede.

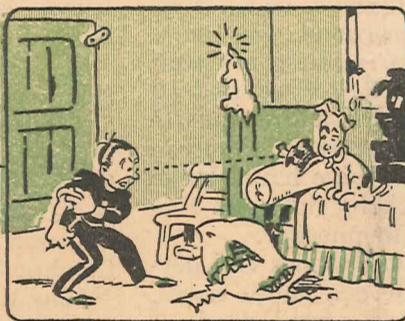
„Saaledes som hans ærlige hjerte indgir ham det,” svarte han fast.

Den gamle herre rystet hjertelig hans haand.

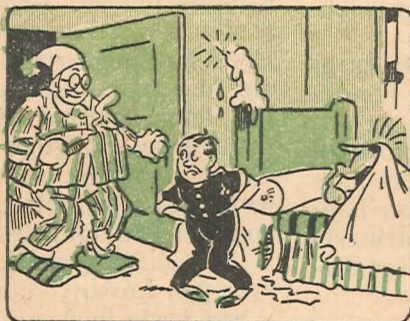
„Da er jeg rolig, Hans. De vil stille Dem paa Frits Lossovs side — ogsaa overfor hans bror Kuno hvis det skulde vise sig nødvendig. — Men hvad er det? Der kommer jo Gitta ridende! Saa sent — det er jo langt over tetid. Jeg synes, hun forstyrrer os lovlig ofte i vor hyggelige passiar!”

Hans Lindek saa med rynkede bryn ut av vinduet og

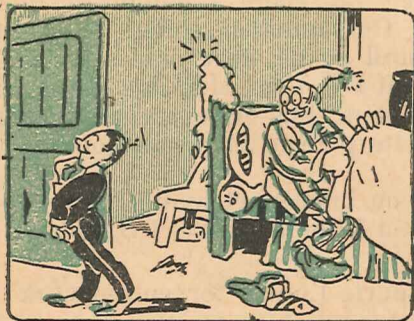
Spøkeriet i herberget „Den sorte hane”.

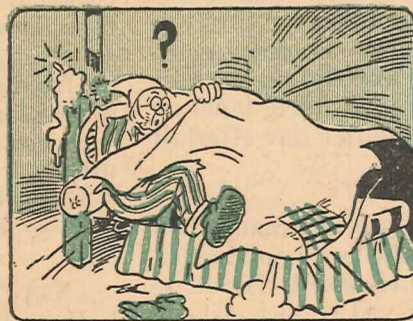
1. „Mens jeg tjente som piccolo i gjestgiveriet „Den sorte hane” var der altid uvenskap mellem hunden Bob og mig,” fortalte den unge mand. „Jeg kunde næsten aldrig faa redt sengene paa gjesteværelsene — Bob vilde alltid være med, og hans assistance virket i høi grad generende.

2. En aften bodde der en tyk, gemyttlig mand paa gjestgiveriet. Der hadde netop været en livlig kamp mellem Bob og mig om hvem som skulde re sengen i den tykke mandens værelse. Og pludselig kom den tykke manden og vilde iseng. „Værsgodt, sengen er klar,” sa jeg høflig.

3. Det var kanskje ikke i fuld overensstemmelse med sandheten, men hvad skulde jeg gjøre? Manden krøp iseng og jeg gik min vei med et høflig buk. „Væk mig tidlig!” sa han. „Javel, herr!” svarte jeg. „Godnat!”

4. Hvis den tykke mand vilde tidlig op kunde han ikke faa sit ønske opfyldt paa en bedre maate end han fik. For nøiagtig tre sekunder efter at jeg var gaat kom han ut av sengen igjen. Der var noget som puslet og hvæste i dynene, og gamle gjestgiverier er ikke at spøke med.

5. Skræklagen kom han farende ut efter mig. „Hjælp mig!” gispet han. „Der er spøkelses i værelset! Jeg tør ikke sove der, — skaf mig et andet værelse!” Og ganske riktig: Bak ham saa vi noget hvitt bevæge sig og en ildevarslende snøfting høstes.

6. Bevæbnet med ildtangen gik jeg ind i værelset — den tykke manden blev forsigtig utenfor — og hvad saa jeg...? Jeg saa Bob komme krypende ut av overdynen. Det var altsaa Bob som uforvarende hadde agert spøkelse. Saa gik den tykke mand iseng og drømte om gjenferd og spøkelses.

fik saa øie paa Gitta. Han hadde længe været pinlig berørt av at hun kom til Lemkov næsten hver gang, han var der.

De to herrer saa fause paa hverandre og saa igjen paa den slanke rytterske derute.

Gitta tok sig ubetinget meget godt ut tilhest. Det hurtige ridt hadde farvet hendes ellers farveløse ansigt og hendes øine straalte forventningsfuldt. Gitta saa nu saa godt ut som hun kunde.

Lossov reiste sig og tok brevene og fotografiene bort fra bordet for at gjemme dem. Hans Lindek hadde kastet endnu et blik paa Ellinors billede og han beklaget at han ikke skulde faa se det mer. Men det sa han naturligvis ikke.

Straks efter traadte Gitta ind i værelset. Ved at se baronen hyklet hun stor overraskelse.

„Hvor merkelig, baron, at vi skal møtes saa ofte paa Lemkov! Goddag, kjæreste lille onkel! Hvorledes har du det? Føler du dig frisk?”

„Ja tak, Gitta. Du kommer sent idag,” svarte den gamle herre.

„Ja, det var saa deilig kjølig, saa jeg blev fristet til en ridetur. Jeg skal naturligvis hilse saa meget fra far og mor. Men herrene maa endelig bli sittende, jeg sætter mig et øieblik bort til dere og smaker paa de lækre smørbrød. Onkel, faar jeg lov til det?”

„Naturligvis, Gitta. Vil du ikke ha et glas vin?”

„Nei tak.”

Lossov hadde glemt at ta Ellinors lille brev som han nu tok hurtig og puttet det i lommen, Gitta la merke til det. Det kom et skarpt, forskende glimt i hendes øine, men hun sa i en troskyldig, spørgende tone:

„Onkel, er det hemmeligheter?”

Han nikket med et sælsomt smil.

„Ja, store hemmeligheter!”

Hun lo.

„Aa, du skulde indvie mig i dine hemmeligheter,” sa hun og truet til ham med fingeren, idet hun sendte baronen et koket blik.

„Unge piker skal ikke vite alt,” svarte den gamle herre.

Gitta lot et stykke med kaviar forsvinde mellem sine hvite, lange tænder, mens hun ikke tok øinene fra Lindeks ansigt. Det blev ham litt uhyggelig i længden og han hadde ikke lyst til at bli længer. Han reiste sig.

„La mig ikke forstyrre Dem længer —”

„De forstyrrer slet ikke, Hans. Bli litt til,” bad Lossov.

„Jeg kommer igjen en anden gang, hr. Lossov.”

Den gamle herre var ærgerlig. Han forstod meget godt at det var Gitta som jaget Hans Lindek bort. Det hadde han allerede før lagt merke til. Men han vilde heller gi avkald paa Gittas selskap end paa Lindeks.

„Vent bare fem minutter, hr. baron, saa faar vi følge. Jeg vilde bare spørre til onkels befindende,” skyndte Gitta sig at si.

Det var netop det, Lindek vilde undgaa. Men nu kunde han det ikke uten at være likefrem uhøflig, for han hadde allerede flere ganger hindret dette følgeskap ved forskjellige paaskud. To — tre ganger hadde det lyktes Gitta at faa ride med ham gjennom skogen, og det hadde hver gang krævet hele hans klokskap og behændighet at slippe utenom den fælde, hun stilte for ham.

Hans Lindek var alt andet end indbilsk, men han kunde ikke undgaa at lægge merke til at Gitta gjorde sig særlig umake for at behage ham. Og det var ham meget ubehagelig.

Herbert Lossov betragtet i smug nøie de to unge mennesker. Det var ogsaa ham paafaldende at Gitta altid dukket op, saa snart Hans Lindek var hos ham. Men han kunde ikke forklare sig hvorledes det gik til. Han ante naturligvis ikke at Gitta ofte stod paa utkik i timevis i parken ved Lossov for at se, om baronen kom forbi. Men den gamle herre saa meget godt at Gitta bestræbte sig for at gjøre indtryk paa ham.

Da de to unge mennesker kort efter tok avsked, saa Lossov efter dem.

„Der faar ikke Gitta lykke med sig. Hans bryr sig absolut ikke om hende!” tænkte han.

I begyndelsen red Hans Lindek og Gitta fause ved siden av hverandre. Først da de naadde skogen og hestene gik lydløst ved siden av hverandre paa den bløte jordbund, sa Gitta med et skjælmnsk blik paa baronens alvorlige ansigt.

„Vore sjæler maa ubetinget staa i hemmelig rapport med hverandre, hr. baron.”

Hans Lindek for op med et sæt. I aanden hadde han fordyppet sig i synet av Ellinor Lossovs billede. Den unge amerikanerindes ansigt likesom fortryllet ham. Over det hadde han helt glemt Gittas tilværelse.

„Hvorledes mener De, min frøken?” spurte han formelt høflig.

Gitta lo.

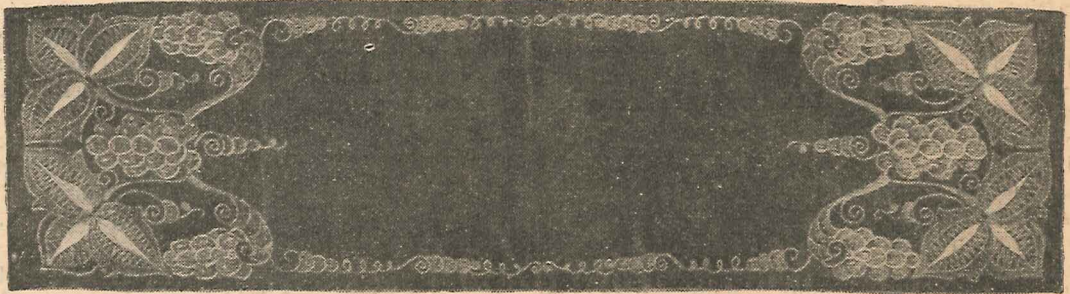
„Har De ikke lagt merke til at vi næsten altid indtræffer paa Lemkov samtidig?”

„Det er vel bare et tilfælde.”

Baronen vendte sit skarpskaarne ansigt mot hende og saa paa hende med rolige, alvorlige øine.

„Hvad andet skulde det være end et tilfælde?” sa han.

Hun rødmet, slog likesom lekende med ridepiskan i luften og saa derpaa skjælmnsk op paa ham.

B. 210. Pianoløper paa sort stof.

„Naa, jeg mener at der maa være en viss sjælelig forbindelse mellem os.”

Han rettet sig likesom avvergende op.

„Det er vist aldeles udelukket mellem to mennesker som kjender hverandre saa litet og i grunden staar hverandre saa fjernt indad som vi, min frøken,” sa han i en meget bestemt tone. (Fortsættes.)

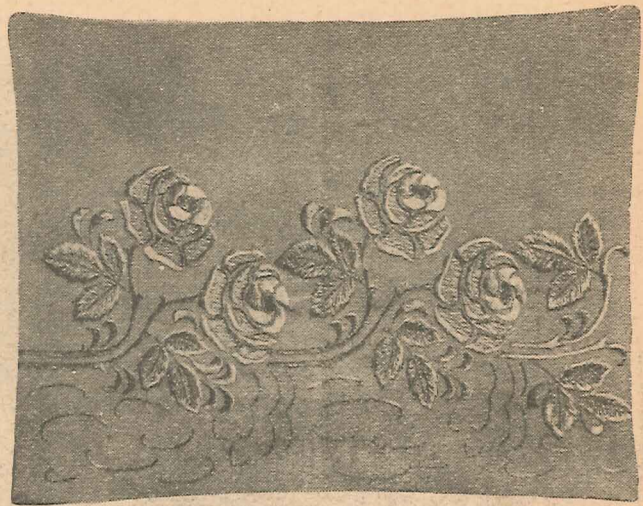
12te haandarbeide.

B. 221. Pute av grøn popelin med silkebroderi.

Til broderiet som gaar meget fort og er let at sy anvendes sort og tre farver lila kunstsilke.

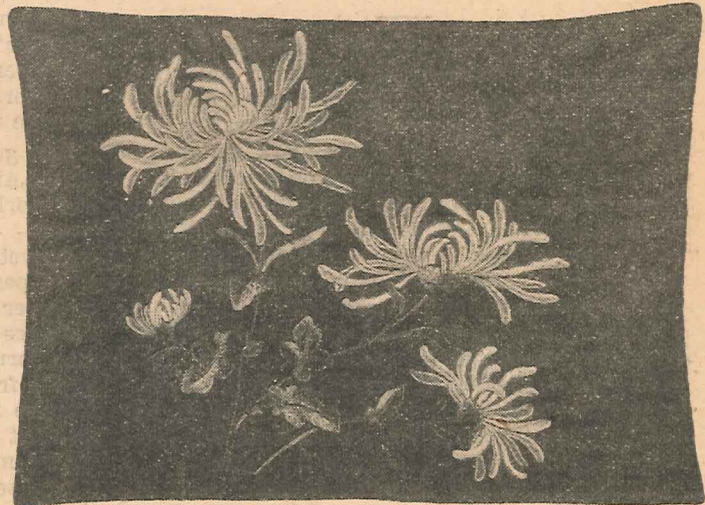
De inderste rosenblader fylles med plattsom av lys lila, i midten to sorte pletter. De øvrige blomsterblader kantes ytterst med mørklila plattsom, inderst med sorte stilkesting, bladene fylles med lys lila. Løvbladene kantes med mørk lila ujevne sting som isprænges med enkelte sorte sting. De mindre blader, stilker, aarer og streker syes med mørk lila.

Puten er 65 cm. lang, 50 cm. høj. Materiale: Paategnet popelin, silke med bakside, pris kr. 10,80 + porto.

B. 221. Pute av grøn popelin med silkebroderi.

Faas gjennom „Nordisk Monster-Tidende's broderi-avdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ side 28.

B. 220. Pute paa sort popelin med krysantemum.

Broderiet syes i plattsom paa sort popelin med 3 nuancer lila og 3 nuancer blaa kunstsilke til blomstene samt 2 nuancer grønt til bladene. Blomstene syes lyse og mørke om hverandre uten bestemt orden. Den midterste store blomst er blaa, de øvrige lila. Bladene syes avvekslende lyse og mørke. Stilker og blader syes mørkegrønne.

Puten er 65 x 50 cm.

Materiale paategnet sort popelin med bakside, pris kr. 15,00 + porto.

Faas gjennom „Nordisk Monster-Tidende's broderi-avdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ side 28.

Til denne løper med vindruemonster kan man vælge mellem sort atlask og sort popelin. Broderiet syes med silke i flere farver samt blaagrønt garn. Med garnet syes den lange kantborden, bladene konturer og aarer samt alle stilkene. Bladaarene syes i spredte lange sting, de øvrige med kontursting. Det inderste felt i bladet fylles med blaagrønt garn, over syes spredte sting av lyngfarvet silke. Det ytterste felt fylles med aapne, lange lyngfarvede stilkesting. Der hvor stilkene er lykkest syes plattsomsting av blaagrønt garn, hvilke oversyes med lyngfarvede sting. Frugtens konturer syes i stilkesting, den midterste raden lys beige, og frugtene paa den ene side mørk lila, paa den anden side lys lila.

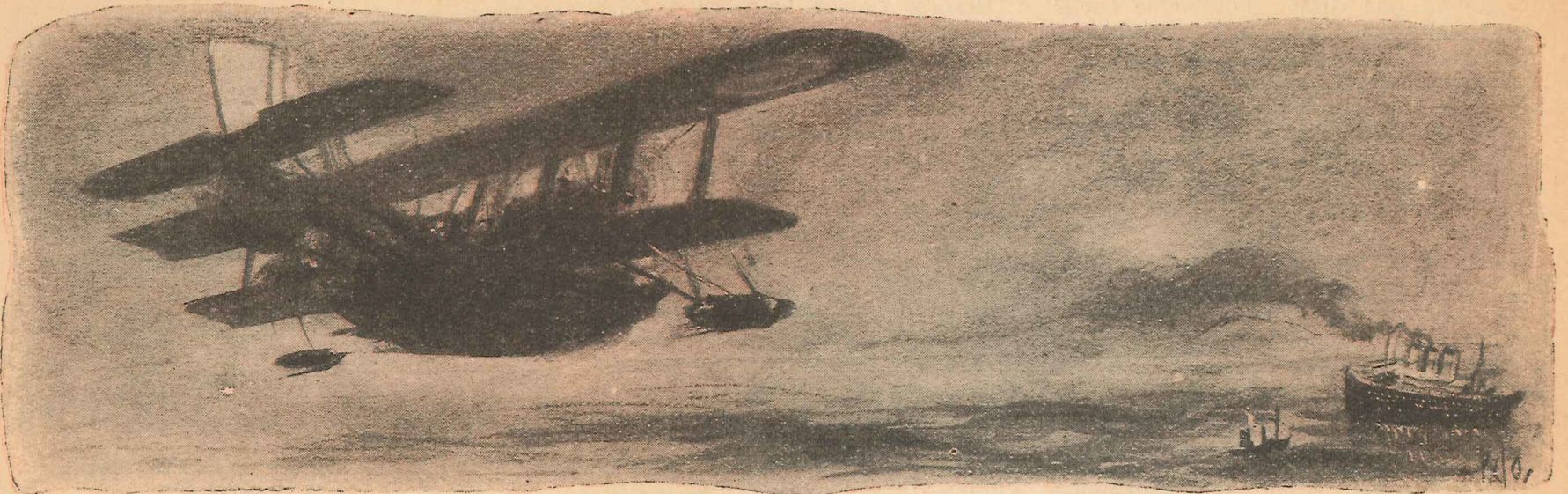
Inde i frugtene syes nederst lange, ujevne plattsomsting med mørk beige farve og ovenfor likeledes ujevne sting i lyngfarven. I midtfrugtene syes nederst i midten et litet korssting og i de lila et lyst beige farvet korssting. Fra de mindre frugstilkene utstraaler lange, aapne sting i mørk beige farve. I de halve frugtlignende figurer syes likeledes mørke beige farvede sting samt nogen faa blaagrønne.

Løperen er 150 cm. lang, 45 cm. bred.

Materiale: Paategnet sort atlask, silke og garn, pris kr. 30,00 + porto.

Paategnet sort popelin, silke og garn, pris kr. 16,00 + porto.

Faas gjennom „Nordisk Monster-Tidende's broderi-avdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ side 28.

„Atlantic“-affæren.

Souschefen for den franske marines flyverstation i Brest, kaptein Berthier, sat i sit hyggelige privatkontor og gjennemgik maanedsrapporten, mens han av og til røkte kraftig paa sin cigar og mekanisk løftet det markerte ansigtet for at blaase en blaa røksky op mot de elektriske lampene i taket. Der var stille og lunt i det stilfulde rum. Det eneste som brøt stilheten var vandets suging i varmeapparatet, papirets rasling naar han vendte de store folioark, og en svak høstvind utenfor i skumringen.

Pludselig blev døren revet op med et ryk; en av pilotene kom ind og gjorde honnør.

„Kaptein,” stammet han anpusten, „vakhavende assistent, paa marconistationen melder at ha faat traadløs telegram fra rum sjø. at S/S „Atlantic” er i fare — angrepet av — pirater —”

„Sludder,” avbrøt kaptein Berthier med et vantro smil, „det maa være en misforstaaelse. Slikt læser man bare om i daarlige romaner; i det tyvende aarhundre eksisterer der ikke sjørøvere, ialfald ikke paa Atlanterhavet. — Jeg skal selv ringe ditbort!”

Han grep mikrofonen, forlangte et nummer og lenet sig tilbake i skrivebordsstolen, stadig med cigaren i munden og et smil paa læbene.

„Hallo,” sa han saasart forbindelsen var i orden, „det er kaptein Berthier, flyvebaatstationen. Vil De gjenta den melding De netop har sendt os? Tak!”

Han slog asken av cigaren og tok igjen nogen kraftige drag av den.

„Linjedamperen — „Atlantic” — paa — reise — New York — Rotterdam,” lød det i tragten, „— melder — klokken — seks — ti eftermiddag, — at — den — er — blit — stanset — og — bordet — av — folk — fra — armert — fiskefartøi —”

„Og saa?” spurte Berthier ivrig og kastet cigaren fra sig. Han sat spændt som en staalfjær.

„Intet — videre —” lød stemmen igjen, „telegrafisten — ombord — maa — være — blit — avbrutt. Jeg — har — kaldt — ham — uten — at — faa — svar.”

„Ingen stedsangivelse?”

„Nei — kaptein!”

„Vel. Hør, kald og kald stadig! Faar De forbindelse saa meld det. Vi vil prøve at hjelpe. Tak. Farvel!”

Han ringte av og tok telefonen paany.

„Første avdeling! Vakten!” lød det hurtig og bestemt. „Er „Aiglon” klar? Godt. Jeg reiser ut med den om et kvarter. Der skal ti bomber med. Skarpe? Ja, selvfølgelig. Og en observatør!”

Han sprang op fra stolen, grep et sjøkart og foldet det ivrig ut.

„Se efter naar „Atlantic” av „Hollandske Lloyd” har forlatt New York og ventes til Rotterdam,” sa han til den ventende pilot.

„Den femtende og fire og tyvende, kaptein!”

„Naa,” mumlet Berthier sammenbitt, „den sak skal vi snart faa ordnet, hvis de da er at finde.” Han la kartet sammen, stak det til sig og gik.

Idet han skulde til at stige ombord i luftskibet kom en pilot løpende bort til ham.

„Sidste melding, hr. kaptein!”

„Hvad er det?” Berthier studet og rynket brynene, „den er jo adressert til mig personlig. Kom

— straks — Berthier — fare — Deres — søster — med — ombord — Haranc —”

„Hvem kan det være?” sa han for sig selv. „Haranc? Naa, det er Harancourt, min gamle sportsven. Hm — han ser ogsaa ut til at være blit avbrutt. — Og Yvonne er med! — Det ser ikke lovende ut . . . Saa!”

Han gav en kort ordre og faa minutter efter suste „Aiglon” avsted som en vældig nattens fugl ut i mørket under den stjerneklare himmel.

Drevet av sine tre kjempepropeller skjøt den store passagerdamper „Atlantic” en vældig fart bortover de graa Atlanterhavsbølger med sin kostbare last ombord. Blandt kjendte navne fandt man foruten etpar berømte amerikanske finansmænd frøken Yvonne Berthier, datter av den franske indenriksminister, og den kjendte automobilist og millionær Harancourt fra Paris. Endvidere medførte den foruten sin øvrige last en større sending guld og værdipapirer fra 1. nationalbank i Washington til hollandske banker, saa det var med et suk av lettelse at kapteinen kunde si til næstkommanderende: „Det kommer sig, Mac Pherson!”

„Det gjør saa,” svarte skotten. „Imorgen aften engang skulde vi kunne se kanalen!”

Kapteinen var ikke alene om at sukke ombord. Det samme gjorde nemlig den unge franskmand som gik frem og tilbake paa promenadedækket ved siden av frøken Berthier.

„Men hvad er der iveien med Dem, Harancourt?” spurte hun spøkefuldt deltagende med sin dype stemme. „Er De saa lei over at vi snart er hjemme igjen?”

„Opriktig talt, ja,” svarte den kjække, elegante sportsmand idet han saa fast ind i hendes sorte, muntre øine, „og De vet godt hvorfor, frøken Berthier!”

„Aa,” sa hun med komisk fortvilelse, „skal vi nu begynde paany. Ja, De er naturligvis fortvilet over at vore tète à tète snart er forbi og over at De ikke mer ustraffet kan plage mig . . .”

„Frøken Berthier?”

„Naa ja,” hun rystet paa hodet og rettet paa haaret med en yndefuld bevægelse, „men, kjære Harancourt, jeg har ikke bare en men tre ganger sagt Dem at jeg liker Dem godt, anser Dem for min ven, osv. osv. Men saa længe De ikke har ydet anden indsats i denne verden end at sætte automobilrekorder, saa — ja, saa kan jeg ikke tænke mig at — gifte mig med Dem!”

„Jamen hvad ialverden vil De da jeg skal gjøre? Sæt mig en opgave!”

„Det kan jeg ikke, Harancourt. Den maa De finde. Vis Dem som en mand! Saa —” hun smilte, „men nu maa jeg nok ned og klæ meg om til middag; det er jo næsten mørkt alt. Vi har spasert altfor længe sammen ieftermiddag, alle mennesker ser jo efter os!”

„Det gjør de jo allikevel,” svarte han leende og hilste idet hun forlot ham.

Hu-urr, hu-u-rr. Dampsirenen sendte et skingrende hvin ut i den graa aftenslumring, saa pludselig og uventet at Harancourt uvilkaarlig for sammen. Et sekund eller to senere forkyndte hamring og kort efter en svak bevægelse av dækket at farten var sat ned.

Den unge millionær skyndte sig op paa kommandobroen hvor kapteinen og to styrmænd samt roormanden stod i styrerummet.

Han saa at aarsaken til stansningen var en stor, sort fiskekutter som laa og gynet nogen faa kabellængder fra skibet. Inden han kunde faa sagt et ord hadde skibets statelige kaptein med et kort „Vrøvl” beordret fuld fart forover til „Atlantic”s maskinrum.

„Stop!” runget det i metafonen fra fiskekutteren. „Stop! Eller vi skyter dere isenk!”

„Det kan de nok ogsaa, ved Gud!” sa Mac Pherson og saa paa kapteinen som netop grep roperen. „De har jo en kanon omhord, Sir!”

„Hvad ønsker dere?” ropte kapteinen.

„Tale — med — Dem,” lød det tilbake. „Slaa — av — maskinen — og — vent!”

„Hvis det ikke var for skibs og passagerers skyld,” sa kapteinen forbitret „saa —. Stop maskinen, Mac Pherson!”

„Hvad kan de ville?” spurte Harancourt.

„De kan jo spørre dem,” svarte kapteinen, aldeles utenfor enhver høflighets grænse. „Jeg vet det ikke. Man skulde tro at vi var rykket et helt aarhundre tilbake i tiden!”

„Der er kanskje sygdom ombord,” sa trediestyrmand beskedent.

„Og saa skulde de true med kanon!” Mac Pherson satte op et bittert smil. „Nei, vet De hvad, unge mand! Forstaar De ikke at dette her er et „Stop-op!” som yankeerne sier, et regulært „togrøveri tilsjøs”, om jeg saa maa si. Det er naturligvis guldet de er ute efter!”

Der var imidlertid sat en baat paa vandet fra kutteren, bemandet med fire personer; de nærmet sig hurtig „Atlantic”.

„Vi kunde sikkert seile fra dem,” sa Harancourt hvis sportsinstinkt straks fandt den utveien.

„Og risikere menneskeliv,” svarte kapteinen. „Jo, da skulde vi faa se hvor travelt pressen vilde faa det, hvis jeg gjorde det og der bare blev skutt en tommelfinger av en passager nede paa mellemdækket.”

„Jeg forstaar det ikke,” sa Harancourt litt efter, „for de kan jo ingensteds komme med guldet og sedlene, for telegraf og politi!”

„De har naturligvis en — skal vi kalde det — basisdamper et eller andet sted ute i rum sjø, som er utklart for en eller anden havn, Sir,” forklarte styrmanden belærende. „De kasser guld og papirer vi har med kan sagtens stuves ned.”

„Hvormeget er der med, styrmand?”

„Aa, jeg antar omkring ti millioner, regnet i dollars. Naa, der er det!”

To av de fire fremmede som alle var klædt i mørkeblaa pjekkerter, gik op paa broen. De hadde store, langløpede mauserpistoler i begge hender.

„Goddag, kaptein,” sa den ene av dem kort og bydende, „det glæder mig at De har forstaat os. Vil De la styrmanden aapne postrummet og vise os hvor bankkasserne ligger. Imens blir De og andenstyrmand og jeg her med min kammerat. Det maa gaa fort. Jeg gir Dem en god times tid! Naar den er forbi maa alt være over hos os. Passagerene kan være rolige. Vi er ikke banditter!”

„Naa, dere er ikke det,” for kapteinen op og vilde fortsætte, men tidde da har fik mauseren sat like imot brystet med et fas. tryk.

„Ikke noget vrøvl,” sa den anden barskt. „Nu styrer De den kurs som jeg bestemmer. Husk at De har vor kanon like imot skibssiden hele

tiden. La os komme ivei! Send passagerene ned! Halv fart til maskinen, styrmand!"

Harancourt trodde at han drømte. Men den fremmede syntes åpenbart at være vant til at befale, og hans ord understøttedes jo av kanonen paa dens underlag over paa kutteren — foruten de automatiske pistolene.

En av røverne løp op paa broen og henvendte sig til føreren.

"Chef," sa han dæmpet, men saa tydelig at Harancourt hørte hvert ord, „telegrafisten var igang med den traadløse... kaldte paa Brest, men han fik ikke sagt meget..."

Der slog en tanke ned i Harancourts hjerne. Brest — flyverstationen. Yvonne's bror gjorde jo tjeneste der. En flyvemaskin maatte hurtig kunne naa herut og gjøre forbryderne uskadelige!

Han nærmet sig forsiktig trappen.

"Hvor skal De hen?" En mauser blev rettet imot ham.

"Jeg er passager, høistærede," sa Harancourt høflig.

"Saa gaa ned og bli nedel!"

Idet han adlød ordren kom han til at tænke paa Yvonne. Det var bedst at si hende et par ord først; man kunde jo ikke vite hvad det kunde bli til...

Han traf hende paa promenadedækket hvor hun stod lænet til rælingen med en kaape over sit pragtfulde toilette.

Harancourt gik bort til hende og grep hendes haand.

"Frøker Berthier," sa han i en forceret munter tone, „vi holder netop paa at opleve et storslagent eventyr av denslags som ellers er forbeholdt onkel Sams sønner og døtre."

Hun nikket og saa opmerksomt paa ham.

"Disse fyrene vil stjæle de ti millioner som er med her ombord til europæiske banker, og det finder jeg ikke at jeg kan la dem gjøre uhhindret!"

"Telegrafer til Brest, til Charles," sa hun hurtig, „kan eller en av hans flyvere maa jo kunne være her paa kort tid."

"Det var netop min tanke, frøken Berthier! Men ulykken er at røverne har slaat telegrafisten ihjel."

"Saa kan det altsaa ikke la sig gjøre," sa hun.

"Jo. For jeg kan nemlig til nød betjene en traadløs telegraf — det er en av mine sportslige færdigheter," sa han smilende. „Og nu vil jeg prøve at gjøre det, da jeg antar at andentelegrafisten og de styrmænd som ikke er paa broen er spærret indel! Det var bare det jeg vilde si Dem. Skulde der hende mig noget, vil — De — saa sende mig — en venlig tanke — Yvonne?"

"Jean," hvisket hun blidt. Han følte en brøkdel av et sekund hendes læber mot sine og duften av hendes haar. Saa slentret han rolig bortover mot det oplyste telegraftrum.

Det var ubevogtet. Telegrafisten laa paa gulvet ved en veltet stol med likblekt ansigt og en blodpøl ved nakken.

"Nu!" tænkte Harancourt. Han smat forbi den saarede bort til bordet og begyndte at betjene apparatet med voldsom energi.

"Kaptein Berthier — flyverstationen — Brest. — Kom — straks — Berthier — fare — Deres — søster — med — ombord," slog han, da døren fløi op og en av piratene sprang imot ham, — „Harancourt —" Han vilde vende sig om, men kom forsent. En mauserkolbe rammet ham i høre tinding saa han faldt om paa gulvet som et fældt træ.

"Nu er det min tur," sa den fremmede sjømand, „det er vist bedst vi fortæller stationen i Brest at vakthavende telegrafist er blit sindsyk og melder „Atlantic' — alt veil!"

Han satte sig paa kanten av bordet og grep avsenderen.

Den store passagerdamper gled for sagle fart med sin uhyggelige følgesvend ved siden længer og længer bort fra sin oprindelige kurs og den linje rutebaatene pleide at følge. Der var ikke en passager at se paa dækket; efter Harancourts forsøk paa at sette sig i forbindelse med land hadde banditernes barske chef beordret alle under dæk unndragen de faa av skibets besætning som hjalp hans folk med at faa bankens kasser op.

Han selv stod mørk og haard ved siden av skibets fører, som var ildrød i ansigtet av undertrykt vrede.

Pludselig saa han op og lyttet. En dæmpet fjern støj lød; den blev hurtig tydeligere og tydeligere.

"En flyver!" lød det rungende gjennom den stille nat over fra kutteren, „en av marineflyverne fra Brest!"

Den fremmede chef utstøtte en ed.

"Sluk overallt," beordret han til maskinrummet, „slaa strømmen av!"

"De er nok klokere end som saa dernedel!" bemerket skibsføreren tørt.

"Hold mund, kaptein," lød svaret, „før der sker os noget vil De være en død mand!"

En elegant klædt kvindeskikkelse stod pludselig paa broen med en revolver i hver haand.

"Sluk!" ropte han gjennom taterøret og vendte sig saa til sin fælle, „gaa derned, du, og skyt dem hvis de ikke lystrer!"

Men det var forsent. Det skarpe drøn av en aeroplangranat forkyndte at flyvemaskinens observatør hadde faat øie paa skibet.

"Nu kommer dere da endelig dit hvor dere har fortjent," ytret skotten og tilføiet forklarende, „jeg mener — i tughuset!"

Ingen svarte, men den fremmede utstøtte en lang fløtetrille.

"Ikk endnu, min ven!" svarte han og praiet kutteren til at kome nærmere.

"Saa kaster han neppe nogen bombe herved," mumlet han forklarende.

Før hans ordre kunde bli utført var „Aiglon" indeover begge skibene. Som et mægtig fortidsuhyre som pludselig var blit vakt tillive i den mørke nat ute paa det øde Atlanterhav slog den ned over dem og beskrev en buc omkring dem, langsom og majestetisk.

Nok en bombe skrattet djævelsk i mørket.

Kapteinen hadde av sig selv signalisert „Stop" til maskinen, men saa fremdeles betænkt ut. Saalænge fire banditter stod her med sine otte mautere var der ingenting at gjøre. Gik flyveren ned var han fortapt, og praiet ham var umulig. Luftpropellens larm overdøvet enhver lyd.

Han og styrmanden hadde ikke lagt merke til at de fire piratene akkurat som de selv stirret og stirret paa den store flyvemaskin, aldeles fascinert av den sælsomme fremtoning, da pludselig en elegant klædt kvindeskikkelse stod paa broen med en revolver i hver haand.

„Saa!" sa hun med fast, velklingende stem-

me, og i samme sekund hadde skibsføreren og skotten fat i sine tidligere bevogteres hender. Rormanden sprang tilhjelpe og — dækket av frøken Berthiers vaaben — hadde de i en haandvending avvæbnet de forbløffede banditter, som ved mafrosenes hjelp blev bundet.

„Atlantic" skjøt over forstavnene og signaliseret „All veil" med sin damp sirene til efterretning for flyveren som stadig kredset over de to skib.

"Hvormange mand er der igjen derover?" spürte kapteinen den fremmede.

„Fire, Sir!" lød svaret høflig og motfaldent.

„Der," han rakte ham megafonen, „gjør dem begripelig at de maa gi op. Ellers signaliserer jeg til flyvemaskinen at han skal sænke skuten med mand og mus! Og De, Mac Pehrson, ta fem mand med Dem og vaabnene her: gaa over i disse fordømte fyrenes jolle og fornaag deres kanon eller gjør den ubrukbar. Kast deres vaaben overbord. Saa maa vi — hvor nødig jeg end vil — ta dem paa slæp ind til Brest."

„Ja, de er likefrem farlige for sine omgivelser," bemerket den vittige skotte

„Naa, se at komme ned med dere!" tilføiet han saa og dunket mauseren mot gelænderet, „kom saa!"

En halv time senere var alt ierden ombord, og efter nok en hilsen med damp sirenen skjøt „Atlantic" paany avsted med kutteren paa slæp og Brest som maal, i samme retning som det store hydroplan som summende viste veien.

De senere avholdte forhør viste at det dreiet sig om et attentat fra en vidt forgrenet politisk forbryderbande i New York som lang tid i forveien hadde været underrettet om tidspunktet for de ti millioner dollars' avskibning til Europa, og tillike at Mac Pherson hadde hat ret i sin formodning om at det hadde været meningen at bringe bankens kasser ut til en damper som var befragtet for Meksiko.

Blandt de spaltelange, sensationelle meddelelser pressen ga om affæren kunde man maanedagen efter „Atlantic"s ankomst til Brest med forbryderskibet læse en notis om det pragtfulde bryllup i Madeleinekirken i Paris mellem frøken Yvonne Berthier, den franske indenriksministers vakre datter, og den kjerdte millionær-sportsmand Jean Harancourt, som — „lykkelig hadde overstaat de frygtelige følger av sin heltemodige optræden under „Atlantic-affæren'."

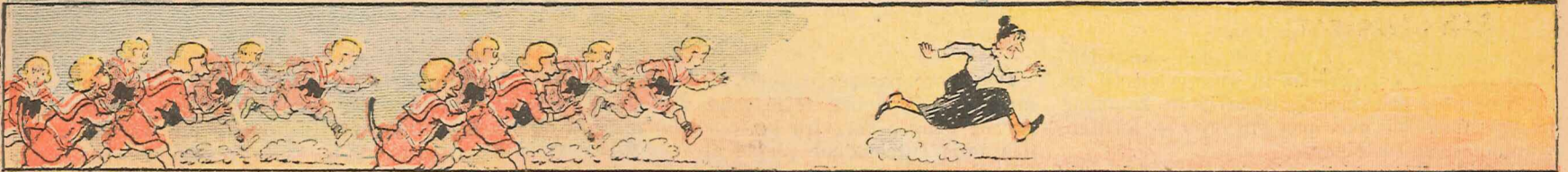
Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 9:

27. Veddemaalet: Naar Sam ved at gi John en viss sum av de penger han har i lommen mister en fjerdedel av hele sin beholdning, mens John ved at mota den samme sum forøker sin beholdning med en sjettedel, kan man herav slutte at en fjerdedel av Sams pengebeholdning er lik med en sjettedel av Johns. Sams beholdning forholder sig altsaa til Johns som 4 til 6 eller som 2 til 3. Sam maa derfor ha $\frac{2}{5}$ av de 150 kroner, de to venner tilsammen hadde i lommen, før de indgik veddemaalet, og John har $\frac{3}{5}$ av de 150 kroner. Med andre ord: Sam hadde 60 kroner og John 90 kroner i lommen, før veddemaalet blev indgaaet.

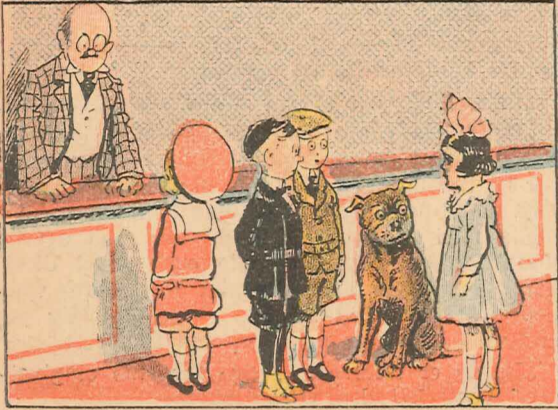
28. Overfarten med den lille baat: Problemet er ikke saa vanskelig at løse som det ved første øiekast kan se ut til. Man kan bare foreta følgende turer saa kommer alle fire mennesker over, uten at nogen av dem behøver at parteres: Først ror de to sønner over, og den ene av dem ror tilbake. Saa ror faren over og den anden søn ror tilbake. Saa ror igjen de to sønner over og den ene ror tilbake, hvorefter moren ror over, og den anden søn skal nu bare ro tilbake og hente broren, saa er hele den lille familie lykkelig og velbeholden naadd over paa den anden side av vandet.

29. Begravede byer, fjelde og elver: I de nævnte sætninger er følgende geografiske navner begravet: Roros, Drammen, Lund, Kullen, Reval, Prag, Amur, Helder, Lima og Malmø.

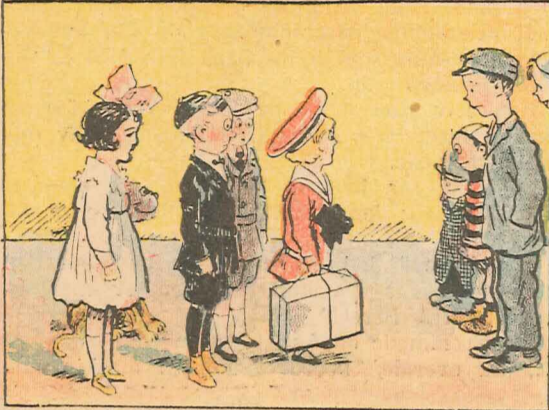
30. Logograf: Rav, røke, vest, stov, lov, kavalier, øvelse, attest — kravestøvler.

Da Buster Brown pludselig fik en hel mængde „søsken“.

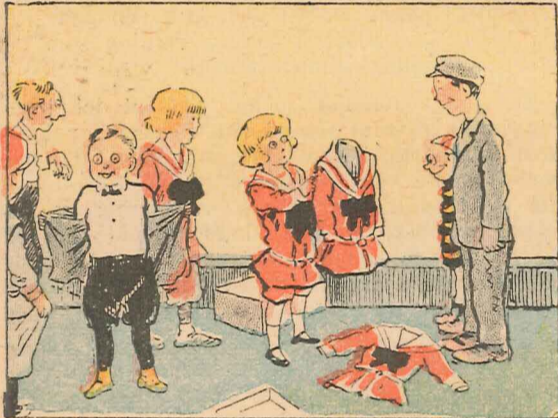
1. Buster: „Goddag! Jeg vilde gjerne ha tolv Buster Brown-parykker, altsaa av derne sorten her!“ (Buster peker paa sit eget haar.) — To fremmede gutter (til Mariane): „Hvad er det nu Buster pønser paa?“ — Mariane: „Man vil spille sin lærerinde et puds.“

2. Buster (til nogen gutter han møter): „Har dere lyst til at være med paa en liten sjøk, gutter?“ — Guttene (i kor): „Ja, det skal være sikkert, — hvis det er noget morsomt, da!“ — Tiger: „Ja, dere kan være sikker paa at der hvor Buster er med blir det spektakel!“

3. Buster: „Sesaa! Nu har vi snart nok. La os skynde os at komme hjem. Fremad mars! — hele kompaniet!“ — Guttene: „Det er frygtelig spennende dette her! Undres hvad Buster har i kassen?“ — Tiger: „Der har han parykker. Vi skal kle os ut allesammen!“

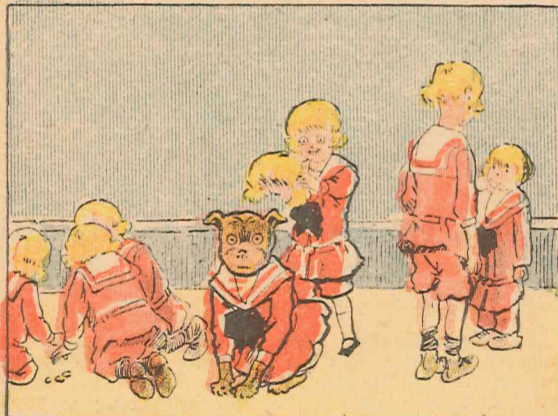
4. Buster: „Her er nogen av mine dresser. Dem maa dere ta paa dere.“ — Guttene (i kor): „Buster! Gi mig en paryk! Og saa maa jeg ha et par andre bukser. Og jeg maa ha en større bluse. Denne er for kort!“ — Buster: „Ja, ja, bare ta det med ro!“

5. En av guttene: „Nu ligner vi jo dig allesammen, Buster, vi kan snart ikke kjende hverandre mer!“ — Buster: „Det er netop slik det skal være. Meningen er at dere skal gjælde for at være mine søsken — bare for idag, naturligvis.“

6. Buster (holder en liten tale): „Ja, ser dere, kammerater: planen gaar ut paa at min lærerinde skal bli lei av det og gaa sin vei, for at jeg kan sippe privatlærerinde og komme paa en ordentlig skole sammen med dere, mine gode venner og kammerater!“

7. Buster: „Ja, Tiger. Det faar ikke hjelpe, — du maa ogsaa være med. Vi kan ikke undvære dig. Husk: jo flere vi er, des bedre. Og naar du faar paa dig denne parykken ligner du mig aldeles — utvendig altsaa!“ — Tiger: „Stakkars Tiger!“

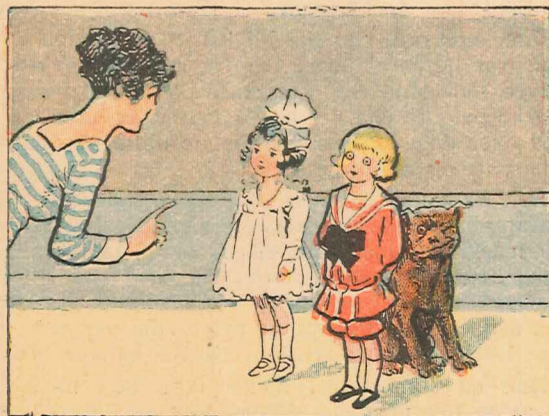
8. Buster: „Nu er det vist paaide vi gaar ind. Lærerinden maa være kommet. Timen begynder straks. Følg bare allesammen like efter Mariane!“ — Mariane: „Ja, denne veien, alle mand, en — to, en — to!“ — Tiger: „Det er ikke frit for at jeg skjælver litt av skræk!“

9. Lærerinden (slipper boken av forfærdelse): „Men hvad er dette for noget? Ser jeg rigtig eller... Jeg skulde jo bare læse med to barn: Buster og lille Mariane, og der kommer en — to — tre — fire — fem...“ — Buster: „Ja, vi er blitt en hel masse søsken nu!“

10. Lærerinden (kommer løpende ind i største ophidselse): „Undskyld, kjære frue, men De sa virkelig at der bare var to barn at læse med, og saa er der — ja, jeg vet ikke hvor mange, men jeg beklager at slutte øieblikkelig!“

11. Fru Brown: „Mariane og Buster! Hør, hvad jeg vil si: Det er meget kjedelig at lærerinden har forlatt os idag — hun snakket nog, om at der var formange barn, — saa jeg kommer desværre til at maatte sende dere paa en skole.“ — Tiger (for sig selv): „Saa lyktes planen virkelig!“

12. Tiger: „Ha, ha, nu maa jeg le. At lærerinden lot sig narre og at Busters mor saa fort (og uten nærmere undersøkelse) ombestemt sig — nei, det hadde jeg ikke trodd! Verden er full av besynderligheter, og Buster Brown er et av de største genier som findes!“

En fløiels-kanin.

Den af alle smaabarn saa forgydede "bamse" holder for øieblikket paa at bli fortrængt af kaninen. Denne lille, vævre gnaver hvis liv og færd det altid er barna en glæde at betragte kan man meget let kopiere og derved skaffe barna en morsom variation i lekene.

Materialet er brun eller hvid fløiel, som bedst vil illudere kaninens silkebløte pels. Delene som hører til dyret klippes efter nedenstaaende mønster. Til sømmer beregnes 1/2 cm. ekstra. De to sidestykker stikkes først sammen paa vrangen fra snuten, langs ryggen og ned til halen. Derefter forenes over- og underkrop ved at man paabegynder

En liten kaninfamilie.

sammensyningen av disse med det ene bakben like nedenfor rygsømmen, stadig paa vrangen. Herfra syr man fremefter langs den ene siden til man slutter med bukens spids paa halsen, hvorefter man gaar videre paa samme maate til det næste sidestykke, indtil man har sydd poten paa det andre bakbenet. Her stopper man! Den lille søm

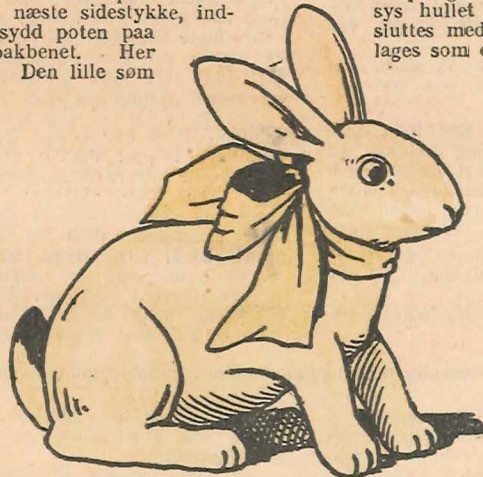
som gjenstaar under snuten stikkes sammen.

Gjennem aapningen i bakbenet stoppes kammern med sagmug, vat hoi eller lign. Stopningen maa være haard, saa krop og ben er faste. Bagefter sys hullet igjen og kroppen avsluttes med en liten hale der kan lages som en stor pompon av uldgarn eller klippes efter halemønsteret, der sys sammen, vendes ret, stoppes og sys fast. Hodet forsynes med to knapper som øine, der maa være røde hvis kaninen er hvid, og med to ører utklippet efter

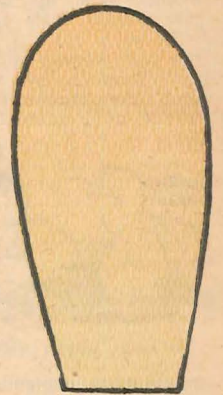
mønsteret. Disse presses sammen ne lentll saa der blir et læg langs midten. Den hule siden vendes fremefter og de sys paa med sterk traad.

Paa snuten sys munden — med hare-skaar — med mørkt garn. Et sting langsefter midt paa snuten hvorfra 4 andre lange skraasting utgaar, to oventil og 2 nedentil (disse er antydnet paa mønsteret). Nogen smaastring kan sys paa det ytterste av benene saa de kommer tu at ligne kaninpoter.

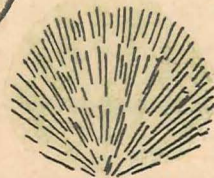
I. Th.

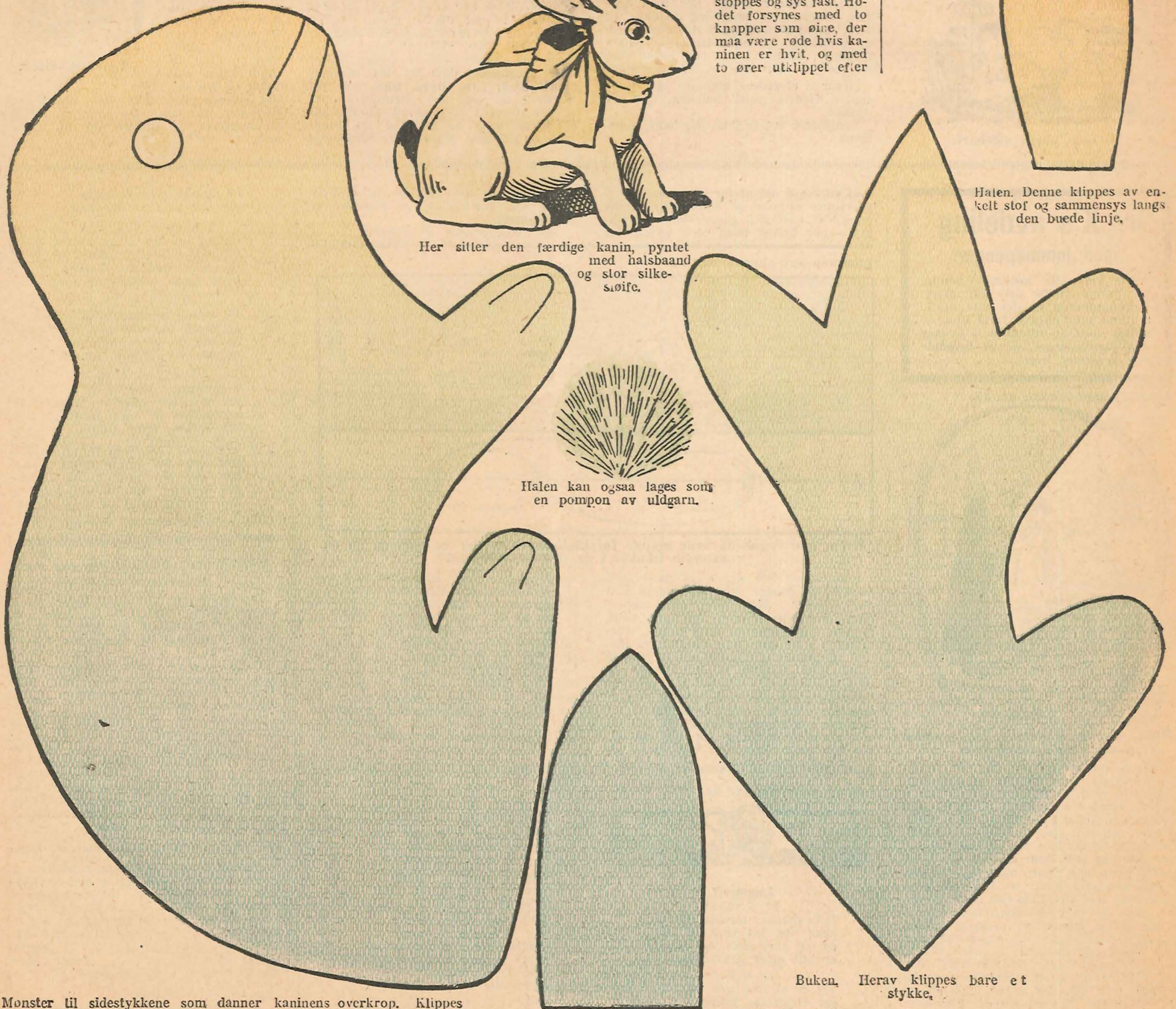
Her sitter den færdige kanin, pyntet med halsbaand og stor silkesøife.

Halen. Denne klippes av enkelt stof og sammensys langs den buede linje.

Halen kan ogsaa lages som en pompon av uldgarn.

Mønster til sidestykkene som danner kaninens overkrop. Klippes av dobbelt stof, saa der blir to like stykker.

Av sammenlagt stof klippes to ører som dette.

Buken. Herav klippes bare et stykke.

Kinesiske Silke-Pæoner

Viola Garanti

Kinesiske Silke-Pæoner

Disse vidunderlige planter som ogsaa kaldes „pinse-roser“ eller „kinesiske roser“, er havens fornemste prydanter, de er vinterhaardføre og fremkommer aar efter aar i stedse større mængde og overflødig blomsterpragt.

Kinesiske silke-pæoner vil staa en menneskealder og aarlig, uten ophør vil de frembære deres store herlige silkeagtige rosenlignende blomster med den dejligste duft.

Af kinesiske silke-pæoner findes talrige yndige blomsterformer og sjældne farver fra renhvid, creme, rosa, rød til dyb purpur.

Den kinesiske silke-pæonens røde farve genfindes ikke hos nogen anden blomst, den er saa intensiv, at naar solen belyser blomsten kan man næsten ikke se paa den, saa sterkt spiller lyset paa dens røde farve.

Enhver ordre paa kinesiske silke-pæoner sendes paa forlangende uten efterkrav, saa kjøperen først kan se planterne. Hver plante garanteres ekte og fuldkommen levedygtig. Hver plante, som ikke vokser, erstattes fuldstændig gratis! Med hver ordre følger et nummereret garanti-bevis!

Alle breve adresseres:

Viola Bergen

Og de ren-hvide blomster! Hvem skulde tro, at der av den sorte jord kan fremvokse en saadan pragt: En plante med ca. 20 stilke og en eller flere „roser“ paa hver stilk, hver blomst dobbelt saa stor som ovenstaaende billede viser, og med en sjelden fin duft.

Man kan ikke i fantasien tænke sig denne overdaadige farvepragt. Kinesiske silke-pæoner maa ses i Virkeligheden.

Kinesiske silke-pæoner er de prægtigste vaseblomster, yndigste dekorationsblomster og allersmukkeste modelblomster og de vokser og trives overalt.

Meget kraftige blokke eller rodknoller med store kraftige spirer: renhvid, cremefarvet, silkerosa, rød og dyb purpur. Pris 1 stk. 165 øre. 5 stk., en av hver farve, 780 øre. 10 stk., 2 av hver farve, 15 kr. 15 stk., 3 av hver farve, 22 kr.

Tegn Dem som abonnent paa „Nordisk Mønster-Tidende“

Tilskjærerkursus 100 kr. Program sendes. Tilskjærerskolen, Nørrebrogade 26, Kjøbenhavn N.

Det er paaskens store budskap: „Han er ikke her, han er opstanden!“ La os glæde os over at Jesus er dødens overvinder, for der ligger saa uendelig meget i den forvisning paa flugt, la os holde os til Jesu liv og gjerning, som har sit virkefelt overalt omkring os og som tilroper os ved hans kraft at beseire alle modløse, lammende tanker og med glæde og tro verne om det evighetshaab, Gud har nedlagt i os og som, naar vor time oprinder, kan bære os ut over død og grav. Da kan vi, naar vi har draget vort sidste suk, bringe trøst til dem som sørget for vor skyld, saa de tilfulde forstaa paaskebudskalets vidunderlige ord: „Hvi lede I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstanden!“

Opstanden er der Herre Krist,
Herre Krist
Til alle slegters trøst forvist.
Halleluja, halleluja!

Som solen klar og morgenrød,
morgenrød
stod Jesus op av jordens skjød,
Halleluja, halleluja!

Som han opstod, skal vi opstaa,
vi opstaa,
og fare til nam i det blaa!
Halleluja, halleluja!

Hjemmet.

At trante paaskeegg.

For barn staa paasken altid i forbindelse med ferie og paaskeegg og paaskeeggene er efter barns opfatning bare til for at trilles, eller som det paa gammel vis heter „at trantes“. Den rolle disse paaskeegg spiller i

barns fantasi er stor, og allerede længe, længe før paaske — julen er kanskje saavidt forbi — er det barns stadige spørsmål: „Mor, hvorledes skal paaskeeggene være iaar.“ Mon de skal være farvet eller med sukkergodt i, mon de skal være pakket i silkepapir eller kanske der skal være overføringsbilleder paa dem? Det allerbedste var nu om der var en bitte liten dukke eller et fingerbøl eller en anden liten ubetydelighet indi dem. Litt variation fra aar til andet gjør altid megen lykke.

Der er nu foreksempel det at la barna finde eggene efter musik. Eggene gjemmes paa de mest utrolige steder, et hist og et her. En av de voksne sætter sig saa til pianoet og spiller, mens barna leter; kommer de i nærheten av skjulestedet, spilles der sterkt, gaar de bort fra det spilles der svakt. Naar saa eggene er fundet skal de trantes.

Paa gulvet brer man ut et gammelt iaken, en duk eller et teppe. Herpaa stilles en skammel som ikke er for hoi, og op imot denne lægges et bredt paa skraa. En spekkfjel vil passe godt, men den maa være temmelig lang og bred.

Nedenfor brettet spredes der rikelig med sand over et ikke for litet stykke. Eggene trilles nu varsomt nedover brettet og ruller ut i sanden, og pointet er at træffe nogen av de andres egg med sit egg. Deltagerne triller altsaa en ad gangen sit egg ned, men maa selvfølgelig ikke følge egget med haanden: det slippes øverst paa brettet og maa derefter rulle, hvorhen det vil. Man har vundet det eller de egg, som spillerens egg har berørt paa sin vei i sanden, og disse tas saa bort, mens de øvrige blir liggende til bytte for de følgende spillere.

En lang paaskeegg vil for barna kunne gaa hurtig med dette spil; jeg har selv mange gange som barn ikke kunnet begripe hvor tiden er blit av efter i timevis at ha trillet paaskeegg.

Man kan farve eggene røde i rød frugtfarve, gule i løkskaller og grønne i et avkok av spinat.

Vær forsiktig med spaserdragter.

Nu for tiden er toiet saa dyrt at middestanden bare med store ofre

kan kjøpe noget. Derfor vil jeg henvise til en vane som bruktes i mit hjem og som jeg trofast holder fast ved. Naar min mor kom hjem fra en spaseretur, ombyttet hun straks sin spaserdragt med sin hjemmekjole. Ogsaa vi barn blev vennet til det. Jeg undrer mig alltid over hvor lite jeg selv bruker til dragter i sammenligning med andre damer og hvor længe mit tøy holder. Det er ogsaa tilraadelig at utstrække denne vane til skoletøiet, for ved at ta støvlene av sparer man ogsaa meget paa gulvteppene. Slik som moren gjør pleier ogsaa barna at gjøre. Derved lægges ogsaa hos dem grunden til sparsommelighet og til at klare sig med litet.

Bøker er venner.

„Bøker er venner og vil behandles saaledes!“ det har jeg skrevet i alle mine bøker, og nedenunder navnet og min adresse. Man skal ikke laane sine bøker altfor vidt omkring, det kan være rigtig nok, men der gis dog mange ensomme mennesker, mange stakkars syke, som kanske er fængslet i aarevis til sine værelser — for dem betyr en ny bok en ny glæde. Og hvem har raad til nutidens at kjøpe mange bøker? Vær derfor gavmild og laan bort bøker, men bare til de mennesker som lægger sig den omtalte formaning paa hjerte! Jeg fører ogsaa en noiatin fortegnelse over de mennesker, som netop for øieblikket har laant en bok av mig, ikke alene bokens titel og forfatter er noiatlig opskrevet. Hvor nødvendig dette er oplevet jeg nylig. En av mine veninder spurte mig hvilke bøker hun hadde laant av mig, hun hadde laant nogen av dem videre og visste nu ikke længer til hvem. Saa hjalp min private optegnelse mig til at faa igjen to bøker som var mig meget kjære. „Bøker er venner!“ Men de av dine bøker som er dig allermost kjære, som kanske er gaver fra meget gode venner, dem skal du i det hele lat slet ikke laane bort.

Lyse silkekjoler.

Den skidne kant som saa let vil danne sig nedentil paa lyse silkekjoler kan let tas bort. Man tar god sprit og varmer den litt (stor forsigtighet utfordres). Man dypner en liten vatdot i den varme sprit og gnir let henover det smudsige sted. Spriten fordampes hurtig og efterlater hverken spor eller rand, som saa mange andre midler er tilbøielig til.

Metalgardinringer.

Metalgardinringer og naaler som er blit sorte efter ophængning skal man lægge etpar timer i eddik og varmt vand, (2 deler eddik til 1 del vand) og gni dem saa godt av med et haardt klæde, saa blir de blankt igjen.

Vandflekker.

Man kan fjerne vandflekker, hvori der er appetur, fra let taft eller lignende ved ganske simpelt at holde stoffet, som der er flekker paa, over damp. Flekken forsvinder og appreturen viser sig ikke at ha tat skade.

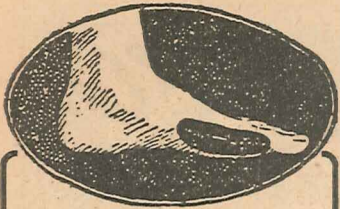
Broncorte gjenstander.

Broncorte gjenstander skal helst bare renses ved at gnis med et bløt vaskeskin. Bare i nødstaad skal man ta litt sprit tilhjælp.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi, avdeling bestiller undertegete hermed materiale til haandarbeide nr. 12.

Pris.....kr.øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

Dr. Scholl's „BUNION REDUCER“

bringer øieblikkelig lindring for ømfindtlige fotknuder og befrier dem for skoens tryk. De bringer desuten skoen tilbage til dens oprindelige facon.

Dr. Scholl's „Toe-Flex“

bidrager til at tage bort fotknuder gennem sin sindrige konstruktion. Den er arbejdet av det fineste paragummi. Disse artikler er to av doktor Scholl's 43 fotpleiespecialiteter. Hvis De ikke kan faa disse artikler gennem Deres skomaker, saa henvend Dem direkte til os.

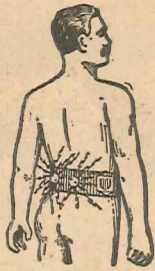
Bed at faa brochyren „Føtterne og deres pleie“, som da skal blive Dem frit tilsendt.

Eneforhandlere for Norge:

The Scholl Manufacturing Co.,
Avd. 16, Stockholm 7.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

Fortvivl ikke

om De føler Dem nedbrudt, syk og elendig, om De føler Lidelser og Kræfterne svinder, om De forgjæves har forsøgt Mediciner og Kure, thi **Elektriciteten** kan hjælpe Dem. Ojer derfor som **Tusinder har gjort og Tusinder vil gjøre efter Dem: Anskaf et elektrisk „SIRIUS“-Bælte**, der er det bedste og mest holdbare elektromedicinske Apparat som findes. — »Sirius-Bæltet har en vidunderlig lægende og smertestillende Evne og hjælper bevislig for Sygdomme som: Nervøsitet, Overanstrengelse, Søvnløshet, Rheumatisme, Ischias, Nervegigt, daarlig Fordøjelse, Ryg- og Mavesmerter, Bronchit, Astma, Hjerteleidelse, Nyresyke og m. a.

Nogle av de os uopfordret tilstillede anbefalinger hidsættes:

»Undertegnede tillater sig herved at frembringe min hjerteligste Tak for det ifjor ved Juletid modtagne »Sirius-Bælte. Deres Bælte har rakt mig en hjælpende Haand mot mine Hjerteanfald. Jeg lider af Hjertefeil og under Veirforandringer faar jeg ondt i Hjertet og slaar det uregelmæssig; men siden jeg begyndte at bruge Deres ærede Bælte har det gaaet stadig fremover med min Helbredelse. Jeg føler mig nu frisk, dog et og andet Anfald har jeg fremdeles; men de er ganske lette, næsten ufølbare. Deres taknemlige
Bodø, 28/1 1918. Oskar Lund,
Adresse: Politibetjent Lund.

»Det elektriske »Sirius-Bælte, jeg for en tid siden bestilte av Dem, begyndte min hustru, som led av Nyresyge, straks at benytte — Hun er nu saa frisk, at hun er helt arbejdsdygtig. — Dette er et Mirakel, saa jeg er først Gud taknemmelig for et saadant Under — og saa Dem for Deres vidunderlige Opfindelse. — Jeg anbefaler »Sirius-Bæltet til enhver, som lider av Sygdom. — Den som nærmere ønsker at høre Udtalelser om »Sirius-Bæltets helbredende Virkning kan henvende sig til undertegnede.
Kirkenes, 28/1 1919. Ærbødigst
R. H. Larsen.

»Sirius-Bæltet har Tør-Elementer, er derfor absolut renslig, smudser ikke Toilet — og forarsager ingen ubehagelig Lugt. — Det er straks færdig til Brug, intet Søl med Eddik o. l. — Opgiv Livmaal.

»Sirius-Bæltet koster 35, 50 eller 75 Kr. efter Utførelsen og Strømstyrken. Specielt anbefales de to sidste, der desuten er forsynet med Strømregulator, Nøisagtig Bruksanvisning medfølger. Sendes utenbys mot Postopkrav eller Forskudsbetaling fra **Norsk Elektrisk Bælte Co.**, Keysergade 1, Kristiania.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grændsens Skotøismagasin 12
Christiania.

Rikt illustreret prislister over
krigsfrimerker
mot 1 kr.

A/B Harry Wennbergs
frimerkehandel.
Stockholm 1.

Med **Ennas**
fotografi-apparater
kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7.25 (med alt tilbehør kr. 13.25).

Amatør-fotografen,
Vimmelskafet 47,
Kjøbenhavn.
Forlang prislister.

Enhver, som lider af Blegspot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøjelsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brug af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Prospektkort,

blandede, kr. 4,00 pr. 100 stk., 6 forskellige selskappspil kr. 1,50, Pennen som skriver med vand kr. 0,50 + porto.

A/s Efterkravmagasinet, Kristiania.

God fortjeneste

faar enhver agent og handlende ved salg av vore artikler i: Oljetryk, skulpturbilleder, vægtavler i brodet silke, glimmer og reliefs, orientalske aktbilleder etc. etc. samt brevkort, forundingspakker og andre ting. Illustreret katalog sendes gratis og franco. Skriv straks, da de fleste av vore varer er importforbudte og derfor oplagene begrænset.

Abels Kunstforlag, Kristiania. Post Box 496.

ENHVER
HUSMOR

har nu lært at skatte
MARINE PUDSEKREM

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influenza m. m.

virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tabletterne faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

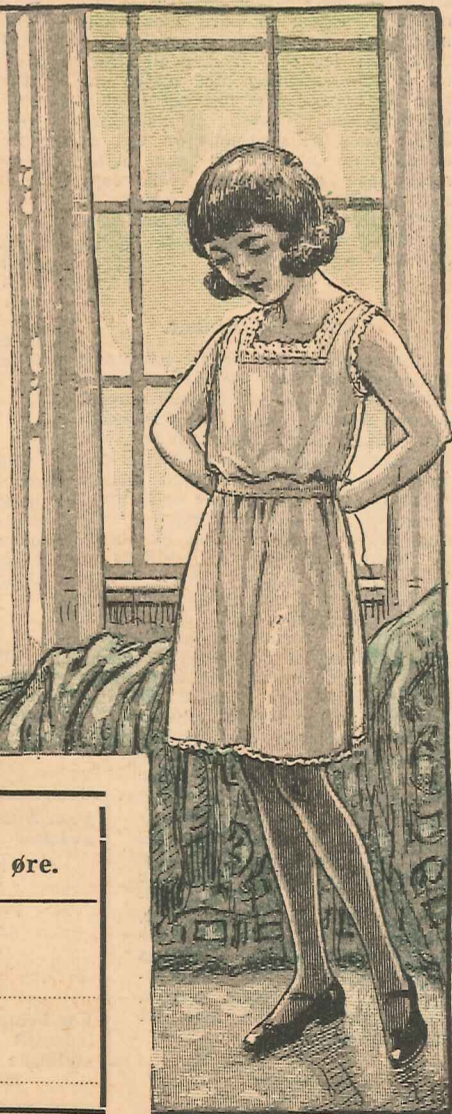
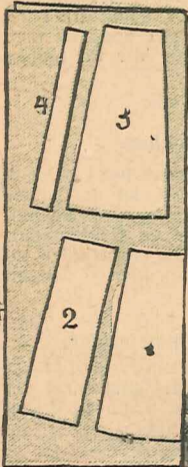
Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Underskjørt med løpegang til piker paa 10—12 aar.

Dette skjørt av flanel sys med tunger nedentil, oventil en linning med løpegang.

Fig. 1. Den halve forbred.
2. bakbred.
3. sidebred.
4. linning.

Ved tilklipningen lægges mønsteret paa det dobbelte stof. Midten av forbredden langsmed stoffets bret. Der medgaar 1 meter stof av 84 cm. bredde.

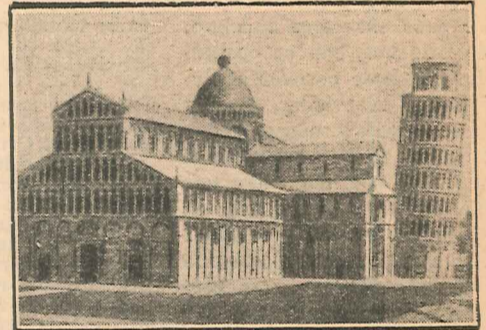

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 12. Pris 15 øre.

AB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: Pisa domkirke med det skæve taarn.

Paaskeglæde.

Hvi lede I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden. Luk. 24, 5-6.

Paaske! Vi blir glade ved dette ord. Alt livsmod er indesluttet det og lyder til os som et trøstefuldt tilrop. Og vi trænger haardt til en slik opmuntring. Ikke for vinterens skyld, der selv om den har været mild, allikevel til tider har knuget sind og humør med kulde og mørke, men for dødens skyld. Døden som vi hører om fra alle sider og som ofte avtvinger os det spørsmål: „Hvorfor lever vi egentlig?“ Er det da i virkeligheten slik som et menneske utbrøt der var dypt rystet over en ung blomstrende pikes pludselige død: „Er vi her bare for at gaa bort igjen?“ Ja, maa vi svare, slik er det, her har vi ikke blivende stød. Det vet vi Men —

Hvorfor saa Kristus døde imøte saa tryk, saa sikker paa at overvinde den? Var det ikke fordi hans hjerte var saa opfyldt

av Gud? Fordi der for ham ikke gaves nogetsomhelst sted, hvor ikke Gud vilde være tilstede. Vi, som ofte er saa fattige i vor tro paa Gud, og føler os saa gudsførlatte, vi kan daarlige forestille os en slik gudhengiverhet og salighet i Gud allerede her paa jorden. Og allikevel! Hvem har ikke oplevet et av disse øieblik som kan komme over os likesom med magt, hvor alle de jordiske sorger og det dagligdags forgjængelige om os og i os likesom drages bort, synker hen og Gud er vor eneste længsel, det eneste indhold i vort liv.

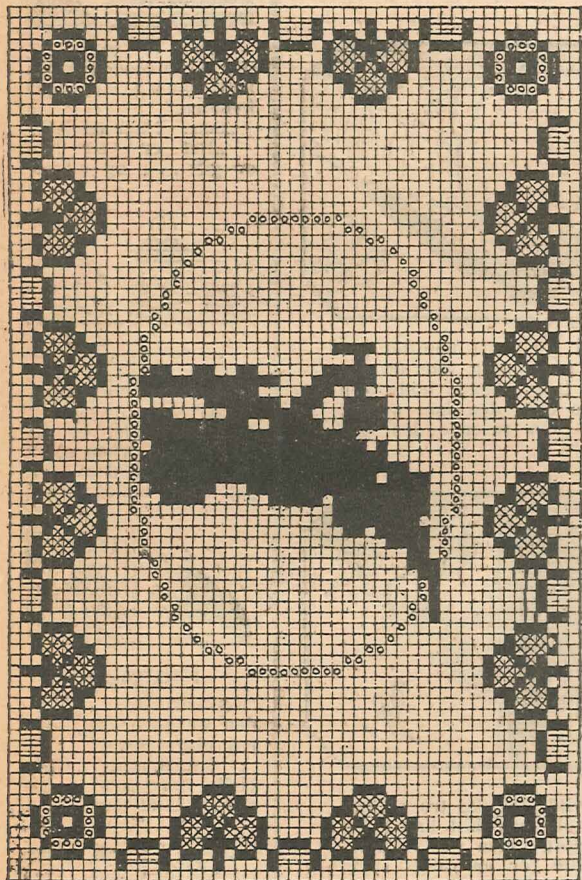
I slike øieblik vilde døden ikke volde os gru. Vi vilde bare føle, at ogsaa det sidste engang maatte overvindes, kjæmpes igjen og at det kan overvindes ved Gud som er i os og ved vor Frelser, som har beredt veien for os.

Gud er allestedsnærværende. Han staar ikke alene ved barnets vugge, men ved dødsleiet og tro, og haab og kjærlighet lukker dødens port op for den som overgir sin sjæl til ham.

Hvad der interesserer damerne.

Tre bretservietter med korsstingsbroderi.

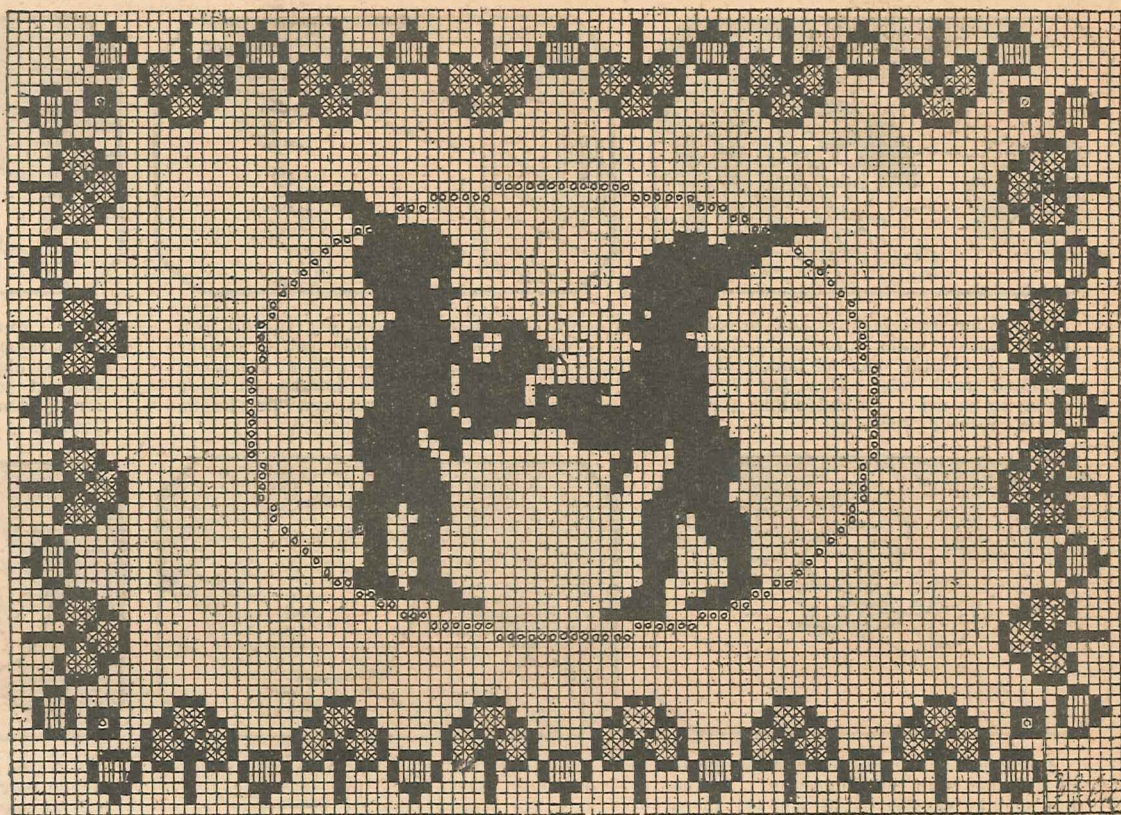
Disse vakre og dekorative silhouetmonstre syes paa hvitt korsstingsstof med sort, rødt, mørkegrønt og blaåt glans- eller perlegarn og kan anvendes til forskjellige servietter og brikker til bruk i spisestue og kjøkken.

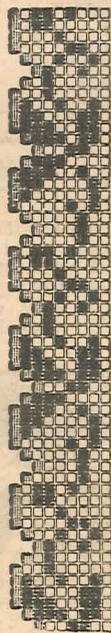
Bill. 3. Typemønster til en bretserviet med korsstingsbroderi.

Tegnforklaring: ■ sort, □ rød, ⊠ mørkegrøn, □ blaa.

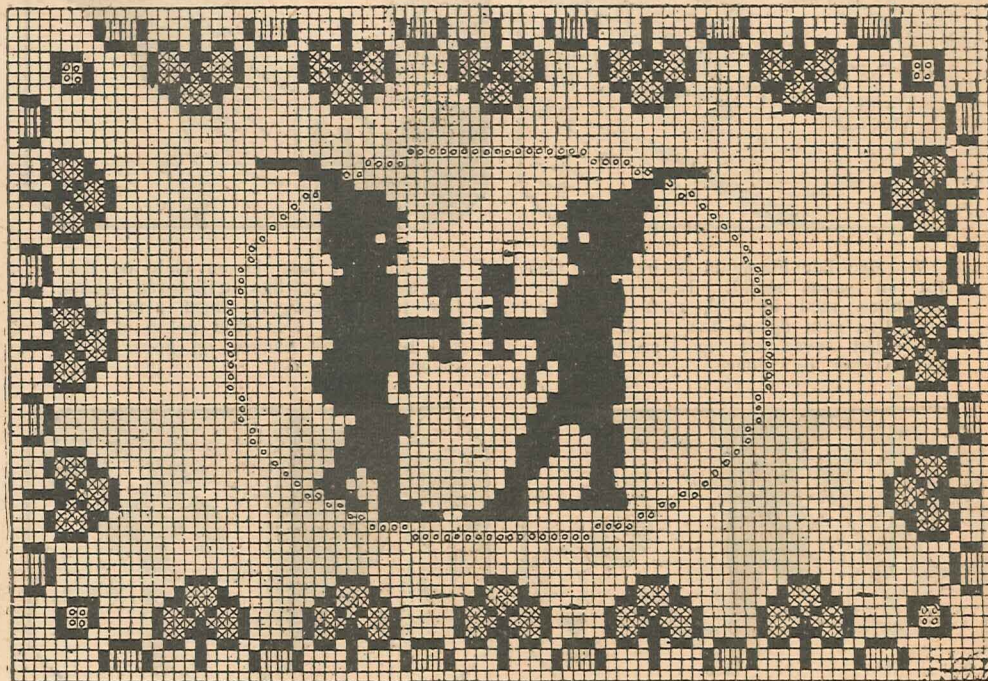
Brodert paa korsstingsstof, hvorpaa 3 korssting fylder 1 cm., blir servietten bill. 1 36 × 27 cm. stor, bill. 2 30 × 20 cm. og den mindste, bill. 3, 29 × 18 cm. stor. Alle tre bretservietter faldes tilsidst ganske smalt i kanten.

Bill. 1. Typemønster til en bretserviet med korsstingsbroderi. Tegnforklaring: ■ sort, □ rød, ⊠ mørkegrøn, □ blaa.

Korsstingsbord.

Bill. 2. Typemønster til en bretserviet med korsstingsbroderi.

Tegnforklaring: ■ sort, □ rød, ⊠ mørkegrøn, □ blaa.

Lanka Harmonika
faas overalt.
Wilhelm Lanka
Gera-R., Tyskl. Harmonika-Fabrik

Faste, lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevogne, barne-stole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Søndregt, 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

Røverkjøp!

Barberhøvel med 1 buet blad, sammenlagbar, i forniklet etui, kr. 5,25 plus porto.

A/s Efterkravmagasinet, Kristiania.

Nyt for husmødre.

Rustflekker fjernes lekende let med „Ibem Tøirust-Tager“, som nu kun faas paa tuber. Skader ikke tøiet. Avskyldning overflødig. Hver draape fjerner en flek. — Faas overalt å 75 øre pr. tube.

Kemisk Fabrik - I. B. Møller - Kristiania.

MUSIK-Instrumenter,
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.
Jul. Heinr. Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 26/28.

Chokolade.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

750 kr. om maaneden!

tjentes av mine agenter i aaret 1920 paa forhandling av moderne kobberbrocher i forskjellige mønstre, pris pr. dusin kr. 12,00, 2 dusin kr. 20,00 fragtfrit til Norge, naar mindst 5 kr. følger ordren, resten pr. efterkrav. Bestil idag fra A. H. Thorén, Kyrkogaardsgatan 16, Örebro.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr.	1.-
50 >	3.-
150 >	20.-
100 forsk. f. Skand.	0.90
150 >	3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.	
500 forsk. L.	5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Obs! Frimerkesamlere, Obs!

50 stk. forskjellige, bedre krigsmerker for kun 2 sv. kr. + porto.

H. Lichtenstein, A.-B.
Stockholm 3.

Christiania Paraply & Parasol-Fabrik's-Butik.

Største Udvalg i Spadserestoker.
Kirkegaten 20.

Urmakere

Fournitur og verk-tøj for urmakere.
Billigst og bedst!

Skriv efter katalog!
Aktieselskabet „JUDITH“
Christiania St. H. 3.

Forøk Deres indtægt

ved lønnende fiskeri. Bedste og billigste redskaper, saasom: monterede og umonterede fiskenet, store og smaa garnruser, metaltraadruser, opholdsrum for skaller, stangnet, hvirvler, vad m. m. faas ved direkte indkjøp fra

Albert Engströms Fiskeredskapsfabrik,
Falun Sverige, Rt 772.
Forlang illustr. priskurant nr. 54. Sendes gratis og franko.

Korpulens, fedme

fjerner Dr. Hoffbauers lovbeskyttede **avmagrings-tabletter.** Fullstændig uskadeligt og mest virkningsfulde middel uten overholdelse av diæt. Ingen skjoldbruskkirtler. Ingen avføringsmiddel. Brochure paa forlangende. Pris for komplet kur 150 M. og 210 M. inkl. porto og utførselsomkostninger mot forutbetaling eller pr. efterkrav.
Elefant-Apotheke, Berlin A. 79,
Leipziger Str. 74 (Dönhoffpl.)

Abonner paa „Allers Familie-Journal“.

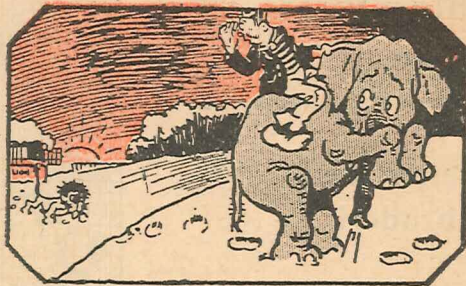
Et blad av en dyrepassers interessante dagbok.

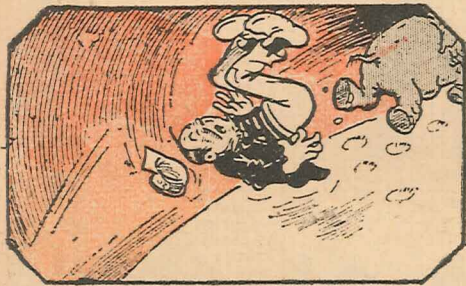
1. „Mine søstersønner, de to smarte unge mænd, vilde forleden gjerne ha en liten ridetur paa elefanten Jumbo sammen med mig. Men jeg var bestemt og sa nei — de hadde ikke fortjent nogen ridetur foreløbig.

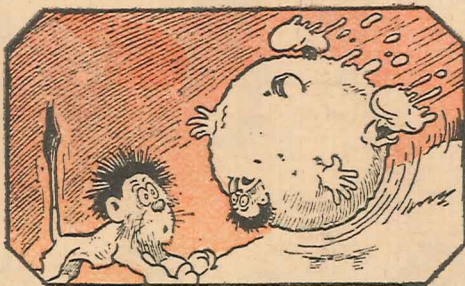
2. Og dermed steg jeg tilveirs paa Jumbos ryg og red min vei — opover en snedækket bakke — uten at ane noget om at guttene hadde bundet en snor til slaalen til løveburet saa de kunde aapne det.

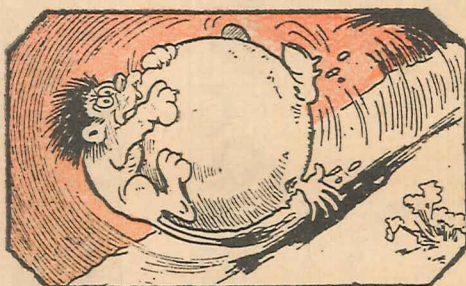
3. Buret gikk ganske riktig op og berberloven, det farlige rovdyr snek sig ut og fulgte Jumbos spor i sneen. Det opdaget jeg pludselig og jeg meddelte straks den frygtelige nyhet til stakkars Jumbo.

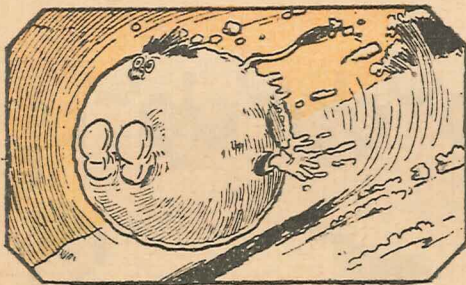
4. Jumbo var forresten ikke saa meget at beklage som mig dengang. Jumbo løp nemlig ganske liketil sin vei mens han lot mig i stikken. Av skræk og rædsel faldt jeg bakover nedover bakken.

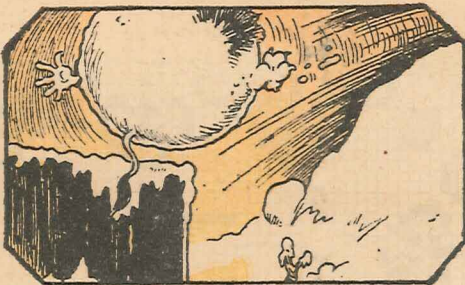
5. Jeg fortsatte at rulle og rulle og sneen klæbet sig paa, saa jeg tilsidst for avsted som en hel lavine, en vældig sneball. I denne tilstand møtte jeg berberloven midt i bakken.

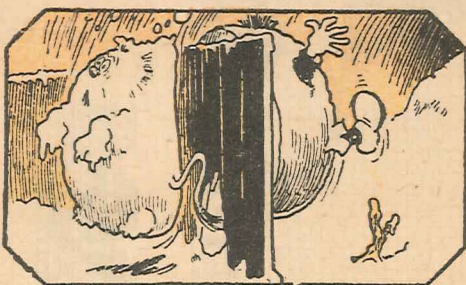
6. Den kikket først litt betuttet paa denne merkelige fremtoning, men da den saa at sneballen hadde baade hode, ben og armer tænkte den: den kan spises! Og dermed for den rasende løs paa ballen.

7. Men her forregnet berberloven sig for en gangs skyld. Den vilde æte sneballen med indhold, men det blev sneballen som spiste den, — kort sagt: nu rullet løven og jeg i samme sneball videre og videre.

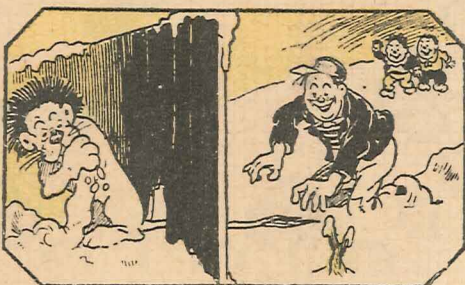
8. Men alt faar jo en ende og det lik oeene frygtelige trilleturen ogsaa. Der findes heldigvis noget som heter plankegjerdet. Der stod netop et slikt ved bunden av bakken og bums støtte sneballen imot det.

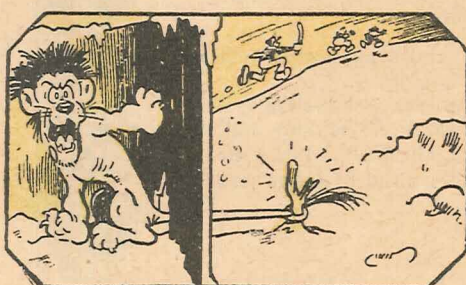
9. De fleste vilde kanskje tro at sneballen (med indhold) var blitt knust ved det voldsomme støt. Men nei — plankegjerdet optraadte for en gangs skyld som kniv og skar kjæmpeballen over i to temmelig like store deler.

10. Og tænk for et vidunderlig træf: Snittet faldt slik at løven kom i den ene halvparten og jeg i den andre. Sæt at sneballen var blitt skaaret over paa den andre veien med en halv løve og en halv dyrepasser i hver del!

11. Det varte ikke længe for baade løven og jeg hadde befridd os for snehysteret, og nu gjaldt det for mig at fange løven. Heldigvis var der et hul i plankegjerdet og heldigvis stak løvens hale gjennom det.

12. En-to-tre hadde jeg bundet løvehalen tu en træstubb, — saa var løven foreløbig uskadelig og kunde staa der til senere og jeg kunde uforstyrret „snakke alvorlig“ med mine søstersønner, de smaa kjellringene!

Smaapluk.

Merkværdig.

„Du sveltet saa skrækkelig inat, Albert!“
„Ja, det var forfærdelig... jeg drømte jeg laa paa is.“

„Der er to perioder i en mands liv da han aldrig forstaar kvinden.“
„Saa? Naar er det?“
„Det er før han er gift... og efter!“

Husmoren: „Det glæder mig at se at hændene Deres er saa rene, Anna!“

Anna: „Ja, er de ikke? Men fruene skulde ha set dem før jeg eitet kakedeigen!“

Forsigtighet.

Journalisten: „Verden er forhekset, Deres ekscellence!“

Ministeren: „Officielt foreligger der erndu intet om det!“

Borgerlig vielse.

Bruugommen og bruden gaar med hverandre til byfogden for at bli viet. I nærheten av jernbanestationen blir bruden staaende og lytter: „Hvad er det?“

Brudgommen: „Et advarselssignal!“

Bruden (fornærmel): „Der er da ingen som behøver at blande sig i at vi skal gifte os!“

Hun blev det.

„Jeg horer, at din kone ikke var myndig da du giftet dig med hende?“

„Nei — — men hun blev det straks efter.“

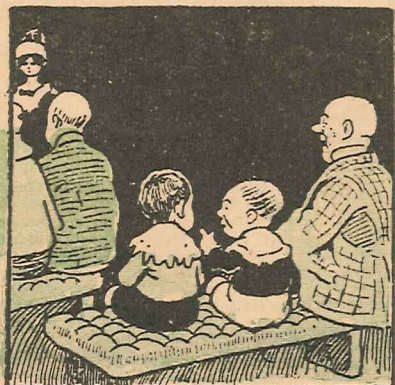

Ugalant.

Konen: „Mon nogen virkelig kan bli gal av kjærighet?“

Manden: „Naturligvis, tror du ellers der var nogen som gikk hen og giftet sig?“

Aldrig raadvild.

Bob (paa kinematografen): „Kan du se noget, Bibs?“
Bibs: „Bare rygger og batter!“

Bob: „Ta kniven din frem saa spretter vi op sætet, der er springtjær indi, og...“

... dem kan man som man vil se udmerket godt bruke som patent-kinematografoer for barn!

ERFARINGEN

viser at **undervisning pr. korrespondence** byr eleven de fleste og største fordeler. Læs derfor denne annonce nøie igjennem og skriv saa i Deres egen interesse efter vor plan.

Fagkundskaper er nemlig en uomtvistelig nødvendighet for enhver som vil frem i livet. Enten man er forretningsmand, offentlig funktionær, haandverker, tekniker eller jordbruger — det gjør ingen forskjel. Den som har de bedste kundskaper i sit fag, vil **altid naa længst**.

Norsk Korrespondenceskole kan gjennem den overalt i verden anerkjendte og skattede metode

undervisning pr. korrespondence

gi Dem den **bedste, billigste og mest praktiske** undervisning i de fag De trænger.

En elev som had tat **middelskoleeksamen** skriver til os 14/ 21: „Jeg vil ikke undlate aa meddele Dem, at jeg ved aa gennemgaa et kursus i matematikk samt et kursus i norsk (ny rettskrivning) klarte „middelskolens krav“ (eksamen november 1919, Kr.sunds middelskole for postvesenets regning efter ordre fra Handelsdepartementet). Det skyldes utelukkende Deres utmerkede undervisningsmetode, at jeg klarte eksamen i de 2 nevnte fag. Jeg har ikke supertativer sterke nok til aa uttrykke min anerkjennelse av Deres skole.“ — Efter at ha bedt om raad angaaende videre sprogkurser ved vor skole, skriver han: „Tilslutt vil jeg takke skolen for arbeidet i det gamle aar samt ønske den held og fremgang i det nye.“
Elev nr. 5984 c. Kr.sund N.

Vor skole er delt i 4 avdelinger med hr. lektor, cand. mag. **M. Gran** som cheffagleder.

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktør.
Dobbelt bokholderi
Norsk handelskorrespondence
Handelsregning
Skrivning med rundskrift
Stenografi
Norsk I (rettskrivning 1907)
Norsk II (ny rettskrivning)

B. Tekniske avd.:

Leder: Ingeniør Einar Olafsen.
Praktisk regning
Matematikk
Mekanikk
Bygningslære
Elektricitetslære
Maskinlære
Maskintegning
Konstruktions- og projek-
tionstegning
Fagtegning for tømmere-
mænd
" " murere
" " snekkere
Bygningstegning

C. Sprogavd.:

Leder: cand. mag. A. Steen.
Engelsk sprog
Tysk sprog
Fransk sprog
Norsk I (rettskrivning 1907)
Norsk II (ny rettskrivning)
Engelsk } handels-
Tysk } korre-
Fransk } spondence
Tysk stil
Engelsk stil

D. Landbruksavd.:

Leder: Agronom Birger Ree.
Jordbrukslære I
Jordbrukslære II
Husdyrlære
Havebrukslære
Praktisk regning
Norsk I, Norsk II (ny rettskrivning)

Fordelene ved vor undervisning er mange og store, og læser De vort prospekt og plan for 1920—21 nøie igjennem, vil De utvilsomt finde at denne undervisning er noget ogsaa for **Dem**.

Planen indeholder alle oplysninger om metoden, undervisningen, pensum, lærerkrafter etc. og sendes enhver gratis og franko paa forlangende. (**Benyt vedstaaende rekvisition eller send brevkort**).

Norsk Korrespondenceskole, Kristiania.

Direktor: **Ernst G. Mortensen**.

Kontor: **Drammensveien 20.**

Postadr.: **Boks 5.**

Aller 12.

REKVISITION.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1920—21 (7. skoleaar) samt aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn

Adresse

Løvsag og Træskjæverktøi og Materialer.
Bøker i stort udvalg. Prislister gratis.
Ulrick Riedl, Bodo.

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonilære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat.
Musikdir. **C. EKBERG**, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjörnarp, Sverige.

Gamle metaller
kjøpes til høieste pris og ethvert kvantum av Kristiania Kunst- og Metalstøperi, **ERNST POLESZYNSKI**, Øvre gate 7, Kristiania. Telf. 16703.

Tegn abonnement
paa
Allers Familie-Journal

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

1 Anemoner:

Herlige storblostmrende anemoner i vidunderligt præktigt farvespil. Blomstrer hele sommeren. Trives overalt. 6 stk. 85 øre. 12 stk. 165 øre. 24 stk. 295 øre.

2 Ranunkler:

Præktige dobbelte blomster i meget smukke farver. Glimrende gruppeblomst. Fortrinlig til avskjæring. Ny Praktiblanding. 10 stk. 75 øre. 15 stk. 95 øre. 25 stk. 165 øre.

3 Enkelte begonia:

Ekte kjæmpeblomstrende, store utsøgte knolde i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget og sortrød. 1 stk. 35 øre. 6 stk., en av hver farve, 195 øre.

4 Dobbelte begonia:

Ekte store dobbelte præktige blomster. Allerbedste kvalitet i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget, sortrød. 1 stk. 38 øre. 6 stk., en av hver farve, 225 øre.

5 Frynsede begonia:

Allersmukkeste begonia, den herligste pottaplante. Praktfulde frynsede blomster i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget og sortrød. 1 stk. 48 øre, 6 stk., en av hver farve, 275 øre.

6 Ny pragt-gladiolus:

Allersmukkeste nyheter i følgende farver: flødehvid, laxrosa, orangerød, rengul, indigoblaa, fløielrød, mørkrosa, karmindrød. 1 stk. 33 øre, 3 stk., 1 af hver farve 245 øre.

7 Pragtpotte-lilier:

Majestætiske kjæmpelilier med vidunderlig smukke blomster, fornemste og mest elegante pottaplante, kjæmpeløk, praktløk. Farver: hvid, rosa, rød. 1 stk. kr. 1,75. 3 stk., en av hver, kr. 4,95.

8 Montbretia:

Prakthybrider. Store, kraftige knolde. Meget smuk pryde- og gruppeplante. Eleganteste vaseblomst. Gule, orange og røde nuancer i blanding. 10 stk. 98 øre. 15 stk. 145 øre. 25 stk. 195 øre.

9 Ny potte-calla:

Ny ekstragode varieteter, meget kraftige knolde. Smukkeste og mest yndede pottaplante i 3 farver: stor renhvid, rengul, hvid med brogede blade. 1 stk. kr. 3,45. 3 stk., en av hver, kr. 9,90.

10 Cactus-georginer:

Ekte finstraaede, utsøgte herlige og riktblomstrende sorter av egen kultur i smukkeste farver: rosa, hvid, skarlaget, orange, lysgul og purpur. 1 stk. 85 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

11 Kjæmpe-georginer:

Ny praktfulde sorter med vældige blomster (ca. 20 cm. i gjennemsnit). Umaadelig riktblomstrende. Farver: gul, rosa, ildrød, purpur, rengul, hvid, violet, orange. 1 stk. 85 øre. 8 stk., en av hver, kr. 5,95.

12 Pompon-georginer:

Vidunderlig smukke blomster. Praktfuld til grupper og avskjæring. Nye og meget sjældne sorter av egen kultur. Farver: mørkrød, orange, purpur, chamois, gul, hvid. 1 stk. 90 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

13 Tigridia:

Præktige blomster i farverne: purpurrøde, marmorerede, karmoisinrøde, gule og purpurplettede. Trives i have og potte. 6 stk. 85 øre, 12 stk. 165 øre, 24 stk. 295 øre.

14 Elite Gladiolus:

Praktfulde nye kjæmpeblomstrende Gladiolus. Store, aabne herlige blomster. Farver: hvid med rød flek, laxfarvet, violet, lysgul, lysblaa, vinrød, sortbrun. 1 stk. 35 øre. 7 stk., en av hver, 230 øre.

15 Amer.Gladiolus:

Vidunderlig skønne kjæmpe-gladiolus. Eleganteste dekorationsblomster. Utsøgte pragtfarver: renhvid, renrosa, svovlgul, mørkviolet, blaa mørkpletlet, skarlaget. 1 stk. 40 øre, 6 stk., en av hver, 210 øre.

16 NyPotte Canna:

Vidunderlige blomster, herlige blade, rig og vedvarende blomstring. Kraftige knolde i tre Arter, rødbladede, grønbladede og orchideblomstrende. 1 stk. 145 øre. 3 stk., en av hver, kr. 3,80.

Alle breve adresseres: „VIOLA“, Bergen.

Garanti!
Enhver ordre sendes paa forlangende uten efterkrav, saa kjøperen først kan se varerne. Med hver ordre følger et nummereret garanti-bevis.

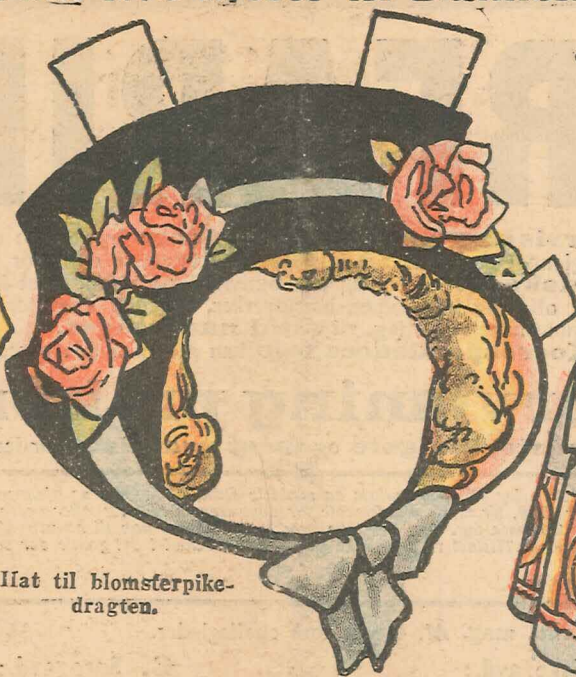

Hver blomsterknolle og hver pakke frø er merket med „VIOLA“ garantistempel.
Illustrert farvetrykt prislister med billeder malet efter naturen av alle „Viola“ blomsterknoller m. m. sendes gratis og franko.
Varerne sendes overalt, omhyggelig pakket og under den mest betryggende enestaaende garanti: Paa forlangende uten efterkrav og er varerne ikke tilfredsstillende, tages de tilbake.

Fem nye kjoler til Dukkelse.

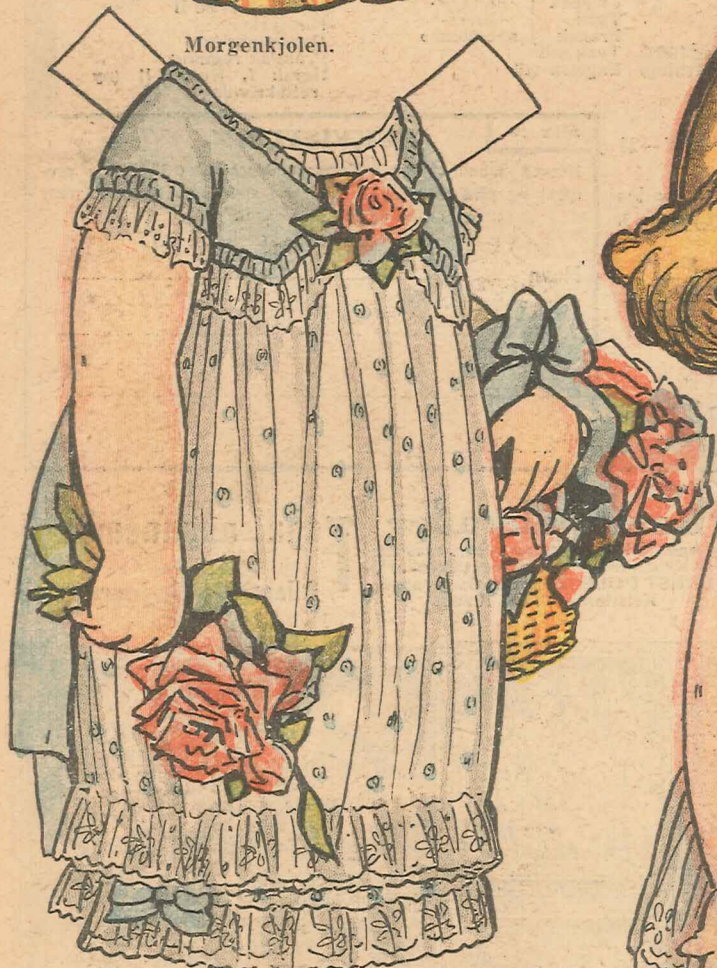
Morgenkjolen.

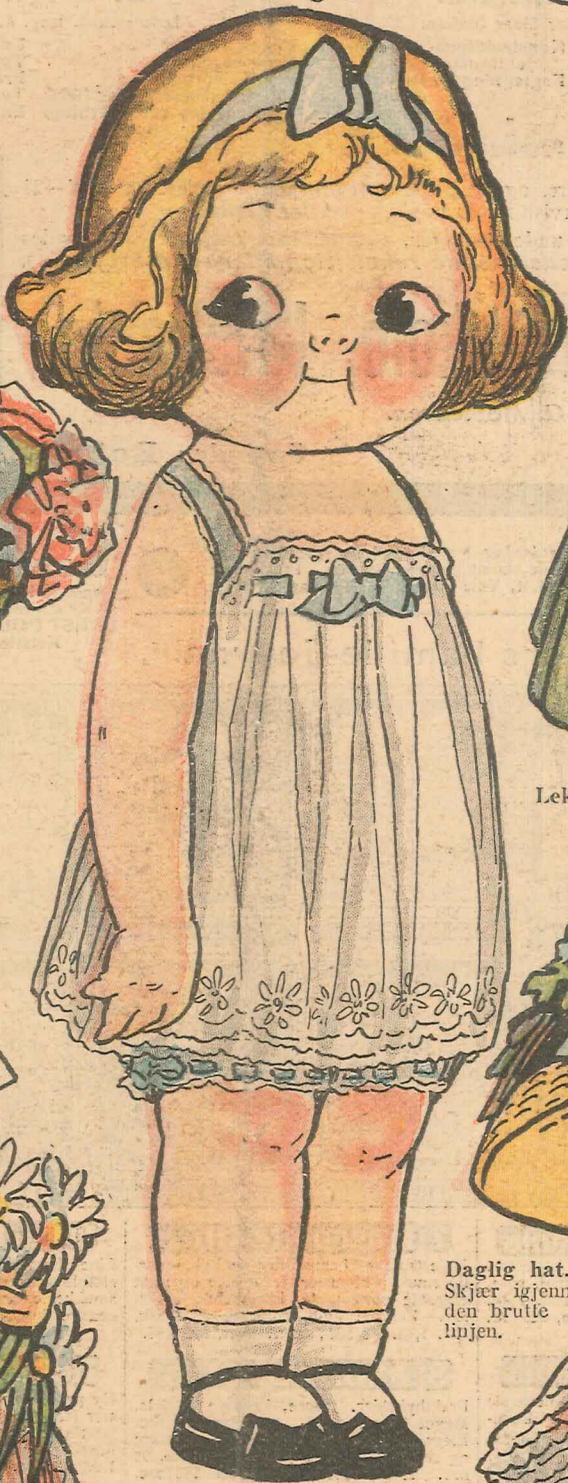
Hat til blomsterpike-dragten.

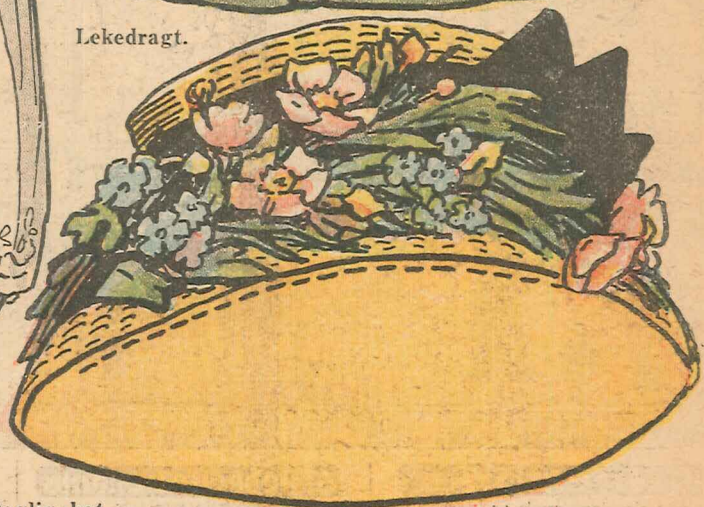
Selskapskjole.

Blomsterpikedragt.

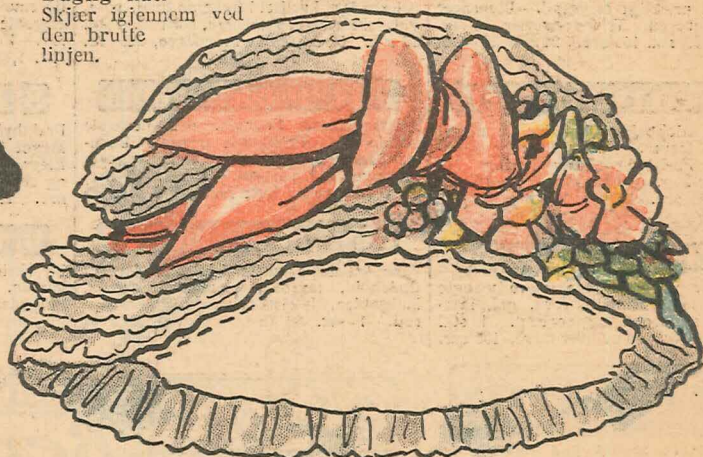
Lekedragt.

Daglig hat.
Skjær igjennem ved den brutte linjen.

Søndagskjole.

Søndagshat. Skjær igjennem ved den brutte linjen.

Dukkelse har faat fem nye kjoler - og det er hun henrykt for. Men særlig begeistret er hun over sin „brudepike-dragt“. Den skal hun ha paa sig i sin tantes bryllup søndag. Klæb hele siden paa tykt skrivepapir eller indpakningspapir og klip de forskjellige delene nøi-agtig ut.